

ဝိသေသယဇာတ်မြင့်

သူငယ်ချင်းနံပါတ် ၁၁

နေ့စွယ်စင်မြင့်

ဆုယ်ချင်း နုပါတ် (၁၁)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၄၉၈/၂၀၀၀ (၅)
 ချက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၄၃၂/၂၀၀၁ (၆)
 ၂၀၀၀ခုနှစ်၊ ပထမအကြိမ်၊ (၅၀၀)ကျပ်၊ ၃၀/-
 ပုံနှိပ်သူ... ဦးကျော်လှိုင် (၅၅၇၃) စေတနာ (OFFSET)
 အမှတ် (၅၉)၊ (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်၊
 ထုတ်ဝေသူ ဦးမောင်ဟန် (၀၈၇၆)၊ ကမ္ဘာလုံးစာပေ
 အမှတ် (၂၅၉)၊ နဝဒေးလမ်း၊ ဝေါပုံ၊ ရန်ကုန်။

မိမိတို့
မောင်ကျော်လှိုင်

နေ့စွယ်စင်မြင့်

ဆုယ်ချင်း နုပါတ်တစ်ဆယ့်တစ်

ဒုတိယအပိုင်းအကျမ်းသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

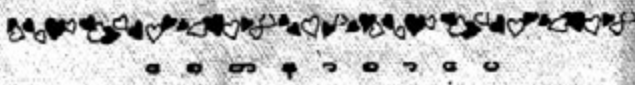
နိုင်ငံတော်အဖွဲ့အစည်းများအဖွဲ့အစည်းတို့ကို
ပြည်ထောင်စုဖွဲ့စည်းရေးအဖွဲ့အစည်း ဖွဲ့စည်းပေးအပ်ရေးအဖွဲ့အစည်း

ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုးအဆိုးမြင်ဝါဒီများအား
ဆန့်ကျင်ကြ

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့်နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို
နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား
ဆန့်ကျင်ကြ

နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကိုဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော
ပြည်ပနိုင်ငံများအား
ဆန့်ကျင်ကြ

ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ်သတ်မှတ်
ချေမှုန်းကြ

မြူမင်း

မင်းကို အမြဲတမ်းသတိရနေမိတာဟာ ဘာကြောင့်
မှန်း မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါ မင်းကို အမြဲတမ်း
သတိရတယ်။

မင်း အကြောင်းတွေဟာ ဘာကြောင့် ရယ်စရာ
ကောင်းနေမှန်း မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါ ရယ်မောမိ
တယ်။

မင်းကို သတိရတိုင်း မျက်ရည်ဝဲရတာ ဘာကြောင့်
မှန်း မသိဘူး။ ဒါပေမယ့်...ငါ ငိုမိတယ်။

ငါဟာ ဘာကြောင့် သတိရ၊ ရယ်မော၊ ငိုကြွေး
မိမှန်း မသိပေမယ့် ငါသိတာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။
အခု ငါဟာ အရမ်း အထီးကျန်ဆန်စွာ ခံစားနေရတယ်။
ငါ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိသမျှ သက်ရှိတွေအားလုံး သေ
ဆုံးကုန်ကြသလိုပဲ။ သက်မဲ့တွေအားလုံး လောင်ကျွမ်း
ကြွေကျသွားကြသလိုပဲ ငါ ခံစားရတယ်။

ငါ့ရဲ့ နေ့ရက်တွေဟာ ခြောက်သွေ့နေတယ်။

ငါ့ရဲ့ မျက်ရည်တွေဟာ ပြာမှုန်နေတယ်။ ငါဟာ
နေ့နေ ညည တိုင်းမှာ လမ်းပျောက်နေတယ်။ လောက

ဆိုတာဟာ ငါ့အတွက် စိတ်ညစ်ညူးနောက်ကျိဖွယ်
 ရာ ဌာနတစ်ခုသာဖြစ်တယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ မင်းကို
 အရမ်း သတိရတမ်းတမိတာဟာ ဘာကြောင့်မှန်း ငါ
 မသိဘူး။ ဒါပေမယ့်...မင်းကိုတမ်းတနေမိတာတော့
 အမှန်ပါပဲ...။

အခန်း (၁)

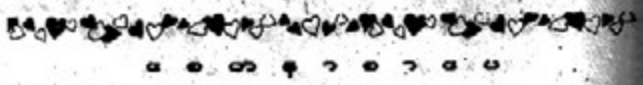
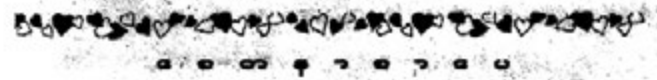
“အဲဒီကောင်ကို ငါ နည်းနည်းမှ ကြည့်လို့မရ
 ဘူး၊ မပေါင်းနဲ့ကွာ”

“ဟာ...နင်ကလဲ၊ သူ သဘောကောင်းပါ
 တယ်”

အုပ်စုထဲသို့ နောက်ဆုံးမှရောက်လာသူက မြူမင်း ။

“ငါ့နာမည် မြူမင်း၊ မင်းတို့ တစ်ဖွဲ့လုံးနဲ့
 ခင်ချင်လို့၊ မင်းတို့နာမည်တွေ ပြောပြ”

ဟု ဆိုကာ အုပ်စုထဲသို့ နောက်ဆုံးမှ ရောက်လာခဲ့
 သည်။ အဲသည်တုန်းက အချင်းချင်း နာမည်တွေ ပြောပြ
 လိုက်၏။

ဝဏ္ဏ၊ စည်သူ၊ အောင်ကျော်ဦး၊ တေဇာထိုက်၊ မင်းနေခ...ယောက်ျား ငါးယောက်။

သင်ခက်၊ ခွန်းသံချို၊ နီလာတင်ထွတ်၊ မေကြည် သာလင်း၊ ရူပါဝင်း...မိန်းမ ငါးယောက်။

ဆယ်ယောက်အုပ်စုထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသော ဆယ့် တစ်ယောက်မြောက် အဖွဲ့ဝင်က 'မြူမင်း'။ သူ့ကို အားလုံး က လက်ခံလိုက်ကြသည်။ အားလုံးက ခင်ခင်မင်မင် ကြို ဆိုလိုက်ကြသည်။ နောက်ပိုင်းမှာ မင်းနေခ က နေရင်းထိုင် ရင်း မြူမင်းကို ကြည့်မရဖြစ်လာသည်။ အုပ်စုတွေ ချိန်း ကြပြီဆို သူက နောက်ဆုံးကျမှ ကားကို အခန့်သား မောင်း ဤ ရောက်လာသည်။ ဆယ်ယောက်အုပ်စုထဲမှာ နည်းနည်း ပါးပါး နှမ်းပါးသူ နှစ်ယောက်ပါသည်။ စည်သူနှင့် အောင် ကျော်ဦး။

သူတို့က ဆင်းရဲ မွဲတေနေတာတော့ မဟုတ်ကြပါ။ မိဘ ဝန်ထမ်းမို့ နေနိုင်စားနိုင်တော့ ရှိကြပါသည်။ သို့ပေ မယ့် သူဌေးသားတွေလောက် မှန်ဖိုးမရ၊ ပိုက်ဆံ မသုံးနိုင်၊ ကိုယ်ပိုင်ကား မရှိ၊ ကုန်းကြောင်းတစ်လှည့်၊ ဘတ်စ်ကား တစ်လှည့်သမားများဖြစ်သည်။ ဝဏ္ဏနှင့်တေဇာထိုက်တို့က စည်သူနှင့် အောင်ကျော်ဦးထက် ပို၍ ချမ်းသာကြသည်။ မိဘမှာ ကိုယ်ပိုင်ကားရှိသည်။ သူဌေးသားတွေပဲ ဆိုပါစို့။ သို့ပေမယ့် ကားသည် မိသားစုတစ်စုလုံးသုံးဖြစ်၏။ ဝဏ္ဏ

တစ်ဦးတည်း၊ တေဇာထိုက် တစ်ဦးတည်း သီးသန့် သုံးလို့ မရချေ။ တစ်စီးတည်းသော ကားကို အဖေတစ်လဲ၊ အမေ တစ်လဲ၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေ တစ်လဲစီ၊ ယာဉ်မောင်း ထား၍ ဟိုရိုရ၊ သည်ကြိုရ၊ အချိန်ချင်းညှိပြီး ပေါင်းသွားလို့ သွားရ ဆိုတာမျိုးမို့ စိတ်ရှည်စွာ စောင့်မနေနိုင်တိုင်း သူတို့ က ကုန်းကြောင်းတစ်လှည့်၊ ဘတ်စ်ကားတစ်လှည့်၊ 'ကက' တစ်လှည့်သမားတွေ။

ယောက်ျား အဖွဲ့ထဲမှာ မင်းနေခ အချမ်းသာဆုံးဖြစ် သည်။ မိဘက ခေတ်နှင့် အညီ အောင်မြင်သော စီးပွား ရေးရှိသည်။ သူသာလျှင်သူဌေးသားစစ်စစ်ကြီး ဖြစ်ရုံမက တိုယ်တိုင် သူဌေးလေးဟု ပြောနိုင်၏။ ကိုယ်ပိုင် စီးပွားရေး နှီးသည်။ ဖေဖေက ခွဲထုတ်ပေးထားတာမို့ ထို စီးပွားရေး ဆုပ်ကိုင်မှုရှိရာသို့ သွားချင်လည်း ရသည်။ မသွားချင်လည်း နေသည်။ ဖေဖေစီမံဆုပ်ချုပ်မှု အောက်မှာ စနစ်တကျလည် တော်ပြီးဖြစ်သော လုပ်ငန်းမှာ မန်နေဂျာလည်း ရှိပြီး ဖြစ်ပါ သကဲ့သို့ ထိုမန်နေဂျာထံမှာ အလုပ်သင်လိုလို၊ မန်နေဂျာကြီး အပေါ်မှ မန်နေဂျာချုပ်လိုလို၊ မသိတာမေးလိုက်၊ ဩဇာပေး ထိုက်နှင့် လုပ်နေသူဖြစ်သည်။ သူတစ်ယောက်တည်း သီး သန့် စီးခွင့်ရှိ၍ ကြိုက်သလို၊ ထင်သလို သုံးစွဲခွင့်လည်း ရှိ သော 'ပရဂျီ' ကား တစ်စီးနှင့် နေ့တိုင်းလာသူဖြစ်သည်။

ပါးရုံမက တော်တော်လေး ချို့တဲ့သေးသည်။ နယ်မှလာရသော ကျောင်းသူဖြစ်၏။ နယ်မှာ မိဘက လက်လုပ်လက်စား တောင်သူတွေ။ ဒီကြားထဲကမှ သဇင်ခက်တစ်ယောက် ထွန်းပေါက်ပြီး ဘွဲ့ကလေးတစ်ခုရကာ ဖြစ်မြောက်လာသည် မို့ မျက်စိပွင့်နားပွင့်ဖြစ်အောင် ရန်ကုန်ဆင်းပြီး အလုပ်လုပ်စေဖို့၊ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်တစ်ခု ကောင်းကောင်း (ဝင်ငွေကောင်းကောင်း) ရလျှင်၊ နယ်မှ မိဘကို ပြန်ထောက်ရန်၊ ဖြစ်နိုင်လျှင်... နောက်ဆုံး ရည်ရွယ်ချက်က မိဘနှင့် မောင်လေးတစ်ယောက်၊ ညီမလေးတစ်ယောက်ပါ ရန်ကုန်ပြောင်းနိုင်သည် အထိ ရန်ကုန်ကျောင်းမှာနေဖို့၊ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်ရှာဖို့၊ ရန်ကုန်မှာ အခြေချဖို့ထိ ရည်ရွယ်ရင်းဖြစ်၏။

စောစောစီးစီး ဘွဲ့ရသော သမီး ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက်ကို မရှိ ရှိတာလေးများ ရောင်းချပေါင်နံ့ပြီး ငွေလေးတစ်ပုံပေးကာ...

“ရန်ကုန်မှာ အလုပ်သွားရှာချေပါ။ အလုပ်ကောင်းကောင်းရဖို့အတွက် တက်စရာရှိသော သင်တန်းများ တက်ပါ။ ရန်ကုန်မှာ ဆွေမျိုး အမာခံမရှိသောကြောင့် ဈေးနည်းသော အဆောင် တစ်ခုခုမှာ အများနှင့် ပေါင်းနေ၍ အတတ်နိုင်ဆုံး ခြိုးခြံခြေတာ စားသုံးပါ။ အလုပ်ရလျှင် မိဘထံ လေးငါးလ အထိ ငွေပြန်ပို့ပါ.....”

“နောက်ပိုင်း ကိုယ့်ဘာသာ ငွေစုပါ။ အိမ်ခန်းလေးတစ်ခန်း ငှားနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ။ အကုန်လုံး တစ်ပြိုင်တည်း လိုက်လာဖို့ အဆင်မပြေလျှင် မောင်လေးကို အရင်ခေါ်ပါ။ ပြီးတော့ ညီမလေးခေါ်ပါ။ နောက်ဆုံးတွင် မိဘနှစ်ပါးပါ လိုက်လာပါရစေ...”

“ဒီ ရည်မှန်းချက် ပြည့်စုံအောင် ချစ်လှစွာ သော သမီးကြီးက ကြိုးစား ဖြည့်ဆည်းပေးပါ”

ဟူ၍ မှာကြားစေလွှတ်လိုက်ခြင်းကြောင့် ရန်ကုန်သို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သူကပိုက်ဆံ မသုံးနိုင်ဆုံး အဖွဲ့ဝင် ဖြစ်၏။ ကွန်ပျူတာတက်သည်။ အင်္ဂလိပ်စကား ပြောသင်တန်း တက်သည်။ အတွင်းရေးမှူး သင်တန်းတက်ကြသည်။ အုပ်စုထဲမှာ သင်တန်း တစ်ခုတည်း တက်သူလည်း ရှိ၊ နှစ်ခု တက်သူလည်း ရှိ၊ ငွေနှင့် အချိန်ကို သုံးနိုင်သူက သုံးခုလုံး တက်သူလည်း ရှိ၏။ အင်္ဂလိပ်စကား ပြောသင်တန်းမှာ ခွန်းသံချို့နှင့် စခင်ပြီး ကွန်ပျူတာသင်တန်းသို့ ပါလာလျက် အခြား မိန်းမ သူငယ်ချင်းတွေနှင့်ပါ ခင်မင် ရင်းနှီးသွားရသောကြောင့် ယောက်ျားအုပ်စုနှင့်ပါ တစ်ဖွဲ့တည်း ဖြစ်သွားရခြင်းဖြစ်သည်။

ဤအဖွဲ့မှာ အထက်တန်းကျောင်းသူကျောင်းသား ဘဝမှ စလို့ အမာခံအဖြစ် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သူများက မင်းနေ

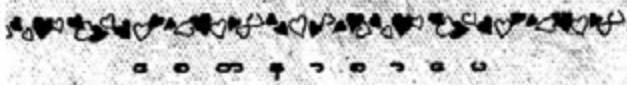
ခ၊ ဝတ္ထု၊ တေဇာထိုက်၊ ခွန်းသံချိုနှင့် မေကြည်သာလင်းတို့ ဖြစ်ကြပါသည်။ ကျန် အုပ်စုဝင်များက တစ်ယောက်နှင့် ခင်၍ အဖွဲ့ထဲ ဝင်လာ၊ နောက်တစ်ယောက်နှင့် ခင်လို့ အဖွဲ့ထဲပါလာ...၊ နောက်ဆုံးမှာ ဤကွန်ပျူတာသင်တန်းမှာတော့ ဆယ်ယောက်အုပ်စုကြီးဖြစ်ကာ မောင်ရင်းနှမတွေလို ဇိုးထွေးစည်းရုံးလျက် အပျော်ကြီးပျော်နေကြသူတွေလည်း ဖြစ်တော့သည်။

အဲသည် အုပ်စုထဲသို့ နောက်ဆုံးမှ ဝင်ရောက်လာသူ ဆယ်တစ်ယောက်မြောက် အုပ်စုဝင် 'မြူမင်း' ကို မင်းနေခ က ကြည့်မရခြင်းဖြစ်လေ၏။ မြူမင်းသည် ဤအုပ်စုထဲသို့ 'သဇင်ခက်' နှင့် ခင်ပြီး ဝင်လာသူမို့ ဝင်လာကတည်းက သဇင်ခက်နှင့် ဘယ်လို ပတ်သက်နေသလဲ ဆိုတာ ယောက်ျားအုပ်စုက မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်ကြရသည့် အဖြစ်သို့ ရောက်တော့သည်။

"သူက ငါ့နာမည် မြူမင်း၊ မင်းတို့ တစ်ဖွဲ့လုံးနဲ့ ခင်ချင်တယ်ဆိုပြီး ဝင်လာခဲ့ပေမယ့် သဇင်နဲ့ အရင်ခင်ခဲ့ပြီးနေပြီ၊ သဇင်က အဖွဲ့ထဲကို ဝင်ချင်ရင် ယောက်ျားအုပ်စုနဲ့ လာပေါင်း ပြောလို့"

"အေးလေ...ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်သူနဲ့ပဲ စခင်ခင် မနာလိုစရာမရှိပေါင်ဟာ"

"ခွန်း...နှင့် သဇင်ဘက်က ကာကွယ်နေတာ

လာ"

"ဘာရှိ ကာကွယ်ရမှာလဲ"
"ငါတို့အဖွဲ့ထဲကို သဇင်ရောက်လာတာလဲ နင်ခေါ်လာတာ"

"အဲဒီအတွက် အမှားအယွင်း ဘာရှိလဲ၊ သဇင်ဟာ ဆင်းရဲတယ်၊ ရုပ်ချောတယ်၊ သုဠယချင်းတွေ အားလုံးကြားထဲမှာ ဘယ်သူ ဘာပြောလို့မှ စိတ်မဆိုးတတ်ဘူး..."

"ဝေယျာဝစ္စဆို သူချည်း အနစ်နာခံပြီး စောင့်ရွက်တယ်၊ သူ ငွေမထုတ်နိုင်တာကို အမြဲ မျက်နှာပူ အားနာနေတယ်"

"တော်ပါတော့၊ သဇင်ကို ငါက ဘာမှမပြောဘူး"

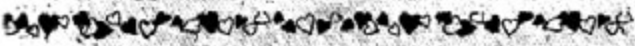
"ဒါဆို...မြူမင်းလား"

"အေး...ဒီကောင်က အချိုးမပြေဘူး"

"ငါတော့ မမြင်ပေါင်၊ ယောက်ျား တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး မိန်းမချော ချောနေလို့တောင် ငါဖြင့် တစ်နေ့တစ်နေ့ ထိုင်ထိုင်ကြည့်နေပစ်လိုက်ချင်တယ်"

"အခုကလေးပဲ"

"အပဲအစွဲကောင်"

မင်းနေခနှင့် ခွန်းသံချိုတို့က သူငယ်တန်းမှ စ၍ ခင်ခဲတာ ယနေ့ထိပါပဲ။ မိဘချင်းတွေကလည်း ခင်၏။ အဆင့်အတန်းလည်း တူ၏။ သူတို့ချင်းလည်းပြောမနာ ဆို မနာ ဆိုသည့်အထဲကနို့ မိဘတွေက သူတို့နှစ်ယောက်ကို တောင် နှိုးစပ်စေချင်ပါသေးသည်။

“လုံးဝ မစေ့စပ်လိုက်ကြပါနဲ့နော်၊ လုံးဝ၊ လုံးဝ ပဲ...၊ ဒီကောင်ကို သူငယ်ချင်းအနေနဲ့ အတုမရှိ ခင်ပေမယ့် လက်ထပ်ဖို့ ဝေးလို့ ရည်းစားတော်ရ မယ်ဆိုရင်တောင် ရယ်ချင်တာနဲ့ အူတက် သေမှာ ပဲ၊ ဖီး မလာဘူး”

“ဟဲ့...အမေကို ဒီလို ပြောရသလား”

ခွန်း အမေက သူ့သမီးကို မနာအောင် ရိုက်ပုတ်၍ ရယ်မောမှ ခွန်းလည်း ရယ်နိုင်မောနိုင်ရှာခဲ့၏။

“မကြိုက်လိုက်တာများနှယ်...”

ဟု ဆက်ပြောနေသေးသည်။ စင်စစ် မကြိုက်မယ့် သာ မကြိုက်တာ၊ မင်းနေခသည် ယောက်ျားထဲမှာ ယောက်ျား ပီသစွာ တော်တော် ချောသည့် ယောက်ျားချောတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

“သူ့ ရုပ်ချောချောကြီးကို မကြိုက်တာ” တဲ့။

အဖွဲ့ထဲမှ မိန်းမသားအားလုံးက မင်းနေခ ရုပ်ချော တာကိုပဲ ‘ချောချောကြီး’ ဟု နှာခေါင်းရှုံ့ကြလေသည်။

“ခွန်းနဲ့များဖြင့် စိတ်မကူးလိုက်ကြပါနဲ့၊ မေ မေ တို့က မင်္ဂလာဆောင်ပေးရင် တစ်ယောက်မျက် နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး ရယ်ဖြစ်တာနဲ့ပဲ မင်္ဂလာစင်မြင့်ပေါ်မှာ သတို့သား နဲ့သတို့သမီးကို အရူးတွေသတ်မှတ်ခံရလိမ့်မယ်”

ပြောပြီး တဝါးဝါးရယ်နေခဲ့သေးသော မင်းနေခပါ။

“ဒီ ရုပ်ကြီး ကြည့်ရင် ရယ်ချင်တာပဲ ရှိတယ်၊ မကြိုက်ဘူး မေမေရ၊ ဇွတ်လုပ်မယ် စိတ်မကူး နဲ့နော်၊ မိဘချင်းတွေ အခင်မင် ပျက်ပြီး တစ် ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်မကြည့်ရဲအောင် ဖြစ် ကုန်လိမ့်မယ်...”

“ကျွန်တော် လုံးဝ မယူချင်ဘူး၊ အဲဒါ သံမဏိ ဆုံးဖြတ်ချက်၊ ကျွန်တော့်မှာလဲ ရည်းစားရှိပြီးသား”

“ဟောတော့ ဘယ်ကများပါလိမ့်၊ မေမေကို အရင် မတိုင်ပင်ဘူး”

“တိုင်ပင်ရအောင် အစိန်ကြီးမှမဟုတ်တာ”

“ဘုရားရေ...ရည်းစားထားတာ အစိန်ကြီး တွေ၊ ထမင်းချိုး ဟင်းချိုးတွေ ရှိလား”

“ရည်းစားအစစ်မဟုတ်ဘူး မေမေရဲ့”

“အတုလား”

“ဟုတ်”

“မြတ်စွာဘုရား...၊ အရာရာ တုပပြီး အစစ်
နောက်မှာ အတုတွေ ထွက်ပေါ်လှချည်ရဲ့လို့ အံ့ဩ
ရတဲ့ ကြားထဲ ရည်းစားအတုဆိုတာလည်း ပေါ်
ပေါက်လာပြန်ပတဲ့...ကြားလိုက်ရမှဖြင့်... ”

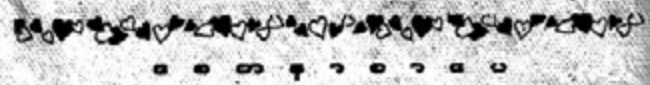
“သားတို့ခေတ်...အဆန်းချည်း၊ ရည်းစား အ
တု ဆိုတာ နားမလည်လို့ ရှင်းစမ်းပါဦးဟယ်၊ အဖေ
ကြီးရေ...ဗဟုသုတလိုချင်ရင် လာနားထောင်”

“ရည်းစားအတုဆိုတာ သူ့ကို ကျွန်တော်က
ချစ်တယ်တို့၊ ချစ်ပါရစေတို့၊ ချစ်နေပြီတို့ တစ်ခါ
မှ မပြောဘူး၊ သူကလဲ ကျွန်တော့်ကို အဲဒါမျိုး
မပြောဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူငယ်ချင်းထက် ပိုတယ်
မေမေရဲ့...”

“ခင်တာပဲ၊ အဲဒီကနေမှ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်
ယောက် စိတ်ချင်း သဘောချင်း တိုက်ဆိုင်သွား
ရင် ရည်းစားဖြစ်လိုက်လို့ရတယ်၊ မတိုက်ဆိုင်ဘူး
ထင်ရင် ရင်းနှီးမှု နည်းနည်း ပြန်လျှော့ပြီး...”

“သူငယ်ချင်း ဘဝကို ပြန်ဆင်းလိုက်လို့ ရ
တယ်၊ ဆုတ်သာတက်သာရှိတယ်၊ ရည်းစားတစ်
ခုလပ်ဆိုတဲ့ နာမည်ပျက်လဲ မရဘူး၊ မကောင်းဘူး
လား”

“မကောင်းပါဘူး”

မေမေက မျက်လုံးပြူး၍ ဖေဖေက ရယ်နေ၏။
“ရှင်တို့ ယောက်ျားချင်းတော့ နားလည်ပေး
လို့ ရလား”

“ဒါပေါ့...ဒါပေါ့” တဲ့လေ။

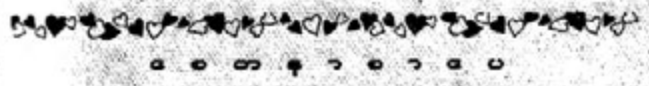
ဖေဖေရော မေမေပါ မင်းနေခကို လွတ်လပ်စွာ
ပွင့်လင်းစွာ ပြောဆိုတိုင်ပင်ခွင့်ပေးထားသည်။ ပွင့်လင်းစွာ
ပြောပြလို့တော့ ဘယ်တော့မျှ စိတ်မဆိုး၊ မိဘက အရင်
မသိရပဲ သူစိမ်းတွေ နားလျှံမှ မိဘနားထဲ ဝင်လာလျှင်
စိတ်ဆိုးမည်ဟု ပြောထားသည်။ မေမေ ကိုယ်တိုင်က...

“မင်းနေခ ဆိုတဲ့ သား ဆိုးတာရော၊ ကောင်း
တာရော မေမေ အရင်ဆုံးသိချင်တယ်၊ သိချင်
ဆို မင်းအဖေထက်တောင် စော်ပြီး သိချင်သေး
တယ်၊ သားကို မေမေက ဝိုက်ကြီးထဲ ငှက်ညှံလွယ်
ခဲ့ရတော့...”

“ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် မေမေကိုပဲ အရင်ဆုံး ပြော”

ဟု ပြောထားခဲ့ပါသည်။ သားမိ သားဖ သုံး
ယောက်က ဤမျှ ပွင့်လင်းပါ၏။ အဲသည် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
ကြီးထဲမှာ မင်းနေခနှင့် ခွန်းသံချိုတို့ကို ဘယ်လိုမှ စီစဉ်လို့
မရသည်မို့ အခင်ဆုံး သူ ယ်ချင်းတွေအဖြစ်မှာပဲ ကျောက်ချ
တည်မြဲနေခဲ့ရခြင်းဖြစ်တော့သည်။

အစုတ်ပလုတ်မ ပြောလည်း မနာ အပဲ့အရွဲကောင်

ပြောလည်း မနာ၊ ခင်မင်မှုက ပိုကြပါလေသည်။ တကယ်ဆို ဆယ်ယောက်အုပ်စုထဲမှာ ယောက်ျားငါးယောက်၊ မိန်းမငါးယောက်ရှိ ငါးစုံတွဲလိုဖြစ်နေသည်။ တခြားသူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းတွေကလည်း ငါးစုံတွဲလို ထင်သူ ရှိသလို၊ 'ငါးစုံတွဲလား' ဟု စူးစမ်း လေ့လာသူလည်း ရှိသည်။ ဆယ်ယောက်အုပ်စုထဲမှာ မိန်းမသားတွေကို စိတ်ဝင်စားသော ယောက်ျားလေးတွေက ယောက်ျားသား ငါးယောက်ကို 'ဘယ်သူ ကောင်တွေလဲ' ဟု စူးစမ်းလေ့လာရသလို မဟုတ်မှန်း သိတော့လည်း ကပ်ပေါင်းကြရသည်။ ဒီဆယ်ယောက်ကတော့ တကယ့် မောင်နှမတွေ၊ သွေးသားရင်းခြာတွေလို ခင်မင်ရင်းနှီးကြခြင်းဖြစ်၏။

အုပ်စုတွင်းမှာ အချင်းချင်း ပြန်ကြိုက်သည်ဆိုတာ မရှိ၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရည်းစားဖြစ်ရမည်ဆိုလျှင် ရယ်ချင်တာနှင့်ပင် အူတက်သေကြရမည့်သူတွေလို ဖြစ်နေသည်။ တကယ့်ကို ဖြူစင်ကြပါသည်။ ထိုအုပ်စုထဲမှာ ဆယ့်တစ်ယောက်မြောက် ဝင်ရောက်လာသူ မြူမင်းကိုတော့ မင်းနေခက ဘာကြောင့်မှန်းကို မသိ။ သဇင်မျက်နှာထောက်ထားရတာရယ်၊ မိမိမှလွဲ၍ တိုးယောက်လုံးက လက်ခံတာ ရယ်ကြောင့် အဖွဲ့ထဲ သွင်းလိုက်ရပေမယ့် ကြည့်လိုက် မရ၊ မျက်မှန်းကို ကျိုးနေရတော့သည်။

အခန်း (၂)

“တွေ့လား...အဲဒါကြောင့် ငါကြည့်မရတာ” ဆယ့်တစ်ယောက် အဖွဲ့ ပဲခူးလမ်းမပေါ်ရှိ ‘ဆင်ကြီး ထမင်းဆိုင်’ သို့ ထမင်းသွားစားကြမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ ဒီအုပ်စုမှာ တတ်နိုင်ကြသူတွေက ပိုများသည်မို့ ဤသို့ တစ်စုတစ်ဝေးသွားလာ ငွေဖြုန်းခြင်းအလုပ်များကို လုပ်သည်။ ဤသို့ အပြင်ထွက်တိုင်း အများဆုံးကုန်ကျခံသူက မင်းနေခပဲဖြစ်သည်။

“ဒီနေ့ ငါ့အလုပ်က အမြတ် ရှယ်ယာခွဲလို့”

“ငါ့မွေးနေ့ ဖြစ်လို့”

“ဖေဖေက သူ့ အလုပ်ထဲမှာ ပရောဂျက်

(Project)တစ်ခု အောင်မြင်လို့ တစ်ရုံးလုံး ကျွေး
ရင်း ငါ့ကိုလဲ မုန့်ဖိုးပေးလိုက်လို့”

ဆိုတာမျိုးတွေ ခဏခဏ။ စည်သူ၊ အောင်ကျော်
ဦးနှင့် သဇင်တို့ကို လုံးဝ ပိုက်ဆံ မစိုက်စေရ။ ဒီလို မစိုက်
ရသည့်အတွက်လည်း အနေမခက်၊ မျက်နှာမငယ်ရအောင်
စင်းနေခကပဲ ကြံဖန်လှည့်ပတ်ပြောဆိုသည်။ ဝတ္ထုနှင့် တေ
ဇာထိုက်ရယ်၊ နီလာတင်ထွတ်၊ မေကြည်သာလင်းနှင့် ရွယ်
ဝင်းတို့ကို ရံဖန်ရံခါဆိုသလို ကုန်ကြပစေ...ဆိုတာကို မင်း
နေခပဲ ဖြစ်အောင်စီစဉ်...ဆိုတာမျိုးတွေ ဖြစ်အောင်လုပ်
ခဲ့သည်။ မင်းနေခပြီးလျှင် ဒုတိယ ငွေကုန်အခံဆုံး အဖွဲ့
ဝင်က ခွန်းသံချိုဖြစ်လေ၏။

“နင်ကလဲ ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ”

“ကြည့်လေ၊ အဖွဲ့ထဲမှာ ကား နှစ်စီးပါတယ်၊
ငါ့ကားက ပရာဒိုဆိုတော့ လူဘယ်လောက် ဆံ
လဲ၊ တက်ကြပေါ့၊ သူကားကဖြင့် ဆလွန်း”

“ဆလွန်းဆိုပေမယ့် မာခံတူးကြီးပဲဟ၊ လူဆံ
ပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မိန်းမတွေ အကုန်လုံး သူကားပေါ်သိမ်းကျုံး
တင်တာ ဘာသဘောလဲ”

“ဟာ...မိန်းမတွေက ဘယ် လူခွဲစီးချင်မလဲ၊
ဆယ့်တစ်ယောက်လုံး ပြောချင်တဲ့ စကားရှိတယ်၊

မိန်းမချည်း ငါးယောက် ပြောချင်တဲ့ စကားရှိတယ်
ဟာ၊ ငါတို့ ချင်းချင်းပြောမှာပေါ့”

“မိန်းမချည်းပြောချင်တဲ့ ကိစ္စမှာ မြူမင်းကျ
တော့ မိန်းမမို့လို့လား”

“ဒါတော့ သူ မကြားနိုင်ရင် နားပိတ်ထား၊
သူ ကားစီးပြီး သူ ကားမောင်းမှတော့ သူ့ကို ကြား
ခွင့် ပေးရတော့မှာပဲ”

“ငါ ပြောချင်တာက ငါ့ကားက လူ ပိုဆံ
တယ်၊ ငါ မောင်းမယ်ဆိုရင် ယောက်ျား လေး
ယောက်ပဲ ကျန်တယ်၊ အဲဒါ တင်ပါလား၊ သူကား
ပေါ်ကို လေးယောက်...”

“သူနဲ့မှ ငါးယောက်ပေါ့၊ ငါ့ကားပေါ်ကို နင်
တို့ မိန်းမ ငါးယောက်တက်ပါလား၊ ငါနဲ့မှ ခြောက်
ယောက်၊ တစ်နေရာရာ လွှားတော့မယ်ဆိုရင် သူက
သဇင် လက်မောင်းကိုဆွဲပြီး သူကား ရှေ့ခန်း တင်
ပြီ၊ အဲဒါနဲ့ နင်တို့ကလဲ တဖြုတ်ဖြုတ်ချန်ပြီး သူ
ကားပေါ် တက်ပြီ၊ ဒါ...ဘာအလုပ်လဲ”

“နင်က မနာလိုနေတာလား”

“အောင်မာ...ငါ သတ်လိုက်ရ”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကြည့်မရတာ၊ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး မိန်းမတွေ

နဲ့ချည်းပေါင်းချင်နေတာ၊ သူက ဘာလဲ၊ အခြောက်လား၊ ဂျီပုန်းလား၊ ပြားခြောက်ဆယ်လား”

“ဟာကွာ...တိုးတိုး၊ ကြားသွားဦးမယ်”

“ကြား...ကြား”

“နင်ကလဲ”

“ဟေ့ကောင် နေခ၊ ရှေ့ကနေ စွပ်ပြီး မောင်းချ မသွားနဲ့နော်၊ ငါ့ကားမှာ မိန်းမတွေပါတယ်၊ စပိ သိပ်တင်လို့ မရဘူး၊ စောင့်မောင်း၊ ခွန်းကလာလေ...”

ခွန်းက နေခနှင့် စကားအချေအတင်ပြောနေရတာကို မြူမင်းက မသိ။

“အော်ခေါ်နေပြီ၊ သွားလိုက်၊ နင့်ငုံးကလေး ဆီကို...”

“ဘာရယ်...”

“ဘဲမဟုတ်၊ ကြက်မဟုတ်ဆိုတော့ ငုံးပဲ ရှိတာပေါ့၊ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး အကောင်က ခပ်သေးသေး”

“ဟဲ့...နင့်လို လူတကာကို ခြောက်ပေမြင့် ခိုင်းချင်လို့ ရမလား၊ အကောင်မသေးပါဘူး၊ ပိန်နေလို့ပါ၊ ပုမှမပုတာ၊ ဝဏ္ဏနဲ့ အရပ်တူတူပဲ၊ ငါ့ပေ ခုနစ်လက်မ၊ ငါ့ထက်ဆို လေးလက်မတောင်

ပိုမြင့်တယ်၊ ငါက ငါးပေနဲ့ သုံးလက်မ”

“နင်က လူစဉ်မှ မမိတာ၊ ပြီးတော့ နင်က မိန်းမ၊ ဟိုက ယောက်ျား”

“ယောက်ျားမို့ ဝဏ္ဏနဲ့ အရပ်တူတာပေါ့၊ နင့်လို သေရင်တောင် ခေါင်းမဆုံလို့ ထူးထူးရှယ်မှာ ရမယ့် အရပ်တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ကဲပါ... နင့်ကားနဲ့ ငါ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

“အောင်မယ်...၊ ငါ့ကိုများ ကောင်မလေးတွေ ကားပေါ် တင်စီးချင်တဲ့ ကောင်မှတ်နေလား”

“အေးပါ မမှတ်ပါဘူး၊ လိုက်ချင်လွန်းလို့ကို လိုက်ခဲ့မှာပါဟယ်၊ ဟေ့...မြူမင်း၊ ငါ ဒီကားနဲ့ လိုက်မယ်”

“အေး...ပြီးရော...”

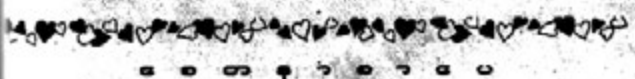
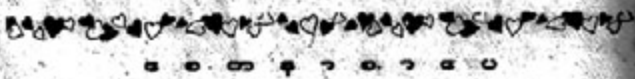
ခွန်းက လှမ်းအော်ပြောတော့ မြူမင်း ခေါင်းညိတ်သည်။

“တွေ့လား...အေးဆေးပါဟာ”

“အေးဆေးမှာပေါ့၊ သူကားမှာ သဇင် ပါနေပြီပဲ”

“ဟာ...နင်က သဇင်ကို ကြိုက်နေတာလား”

“ဝေးသေး၊ အုပ်စုထဲက သရဲမတွေကို တစ်ယောက်မှ မကြိုက်ဘူး၊ ငါက အုပ်စုတွင်း လိုက်

စားချင်တဲ့ ဖရောင်းချက်ဆို မှန်းတယ်”

“အေးပါ...ထားပါတယ်၊ နင့်မလဲ တစ်နေ့ တစ်နေ့ မြူမင်းကို မျက်မှန်းကျိုးနေရတာနဲ့ပဲ အချိန် မလောက်ရှာဘူး”

“အစုတ်ပလုတ်မနော်၊ နာမနေနဲ့”

“နာပါဘူး”

ခွန်းက ခွီခနဲ ရယ်လိုက်တော့သည်။

“ငါ သူ့ကို ကြည့်မရတဲ့အထဲမှာ ချောက်တီး ချောက်တောက်ဖြစ်နေတာလဲ ပါတယ်ကွ”

ကားပေါ်မှာ ခွန်းက ယောက်ျားအုပ်စုကို တိုင်တန်း လာသည်။ မြူမင်းဟာ ဘဝပေးကုသိုလ်ကြောင့် သူ ရုပ်စာ မိန်းမချော ချောနေရတာအပြစ်လား၊ ဒါကို ကြည့်မရသည့် နေ့ခမှာသာ အပြစ်ရှိကြောင်း ပြောလာသည်။

“နေခပြောတာလဲ မဆိုးဘူးဟ၊ နင့် မြူမင်း က တစ်ခါတစ်ခါ နွဲ့ချင်တယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါကျ တော့လဲ သူ့လောက် ကြမ်းတာမရှိဘူး၊ စိတ်ဓာတ် က တစ်မျိုး”

“တစ်ဦးတည်းသော သူဌေးသားဟဲ့၊ အလို

လိုက်ခံ၊ ဦးစားပေးခံ၊ ရန်ကုန်ကို ထွက်မလာခင် ထိ သူ့အမေက ထမင်းခွံတုန်းတဲ့”

“သွားပြီ၊ အဲဒါက စပြီး သုံးမရတာ”

“အမေက ဒီလောက် သည်းနေရင် သား ယောက်ျားလေး စကန်စင်စစ်ဖြစ်ပါလျက်နဲ့ မိန်းမ လို မိန်းမရ နွဲ့သွားတတ်တယ်၊ အဲဒါဆို ဘယ် လောက် နှမြောဖို့ ကောင်းလဲ...”

“ဒါကို အမေတွေက မသိဘူး၊ ကိုယ့်သား လေး အချစ်ပိုပြီး အဖြစ်သည်းကြတယ်၊ ခွန်း နင် ယောက်ျားရလို့ သားလေးမွေးရင် စွတ်အလိုလိုက် မနေနဲ့”

“စိတ်ချ၊ စကားပြောတတ်တာနဲ့ နင့်ကို အ ရင်ဆုံး စ၊ ဆဲခိုင်းမယ်၊ ကြမ်းတမ်းဖို့ တာဝန်ယူ တယ်”

ဝါးခနဲ ရယ်ဖြစ်လိုက်ကြသည်။

“ဒီကောင် မေးရိုးလေး နည်းနည်းရှိလို့သာ ဖော်တော့တယ်၊ နင့်မို့ဆို သူ့ မျက်နှာက မေသန်း နနဲတောင် တူသွားနိုင်တယ်”

“ခုလဲ ဘာထူးလဲ၊ စိုးမြတ်သူဇာလိုလို၊ နန္ဒာ လှိုင်လိုလိုပါပဲ”

“ဟာ...နင်တို့ကပါ မြူမင်းကို အဲဒီလို ဝိုင်း

ပြောနေကြတာလား။”

“သဘောကို ပြောတာပါဟာ”

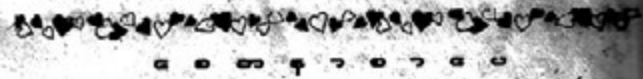
“သဘောလဲ မပြောပါနဲ့ဟာ၊ နင့်ကို ခင် သန်းနဲ့ တူတယ် ပြောရင် နင် ကြိုက်မလား၊ ခင်သန်းနဲ့ ပျံနေအောင် လှပေမယ့် နင် မိန်းမနဲ့ တော့ ဘယ်တူချင်ပါ့မလဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား။”

ဝတ္ထုက မိန်းမအမူအရာ ထလုပ်ပြသည်မို့ ရယ်ကြ ရပြ၏။

“အဲဒီကောင်မှာ ယောက်ျားနဲ့တူတာဆိုလို့ မျက် လုံးအကြည့်ပဲ စူးစူးရဲရဲရှိတယ်၊ မျက်လွှာချပြီး သိမ်း သွားတာမျိုး၊ မျက်စိကို ထောင့်ကပ်ပြီး ရွေ့ကြည့် တာမျိုး မရှိဘူး၊ စောင်းကြည့်စရာရှိရင် ခေါင်းကြီး ပါ လှည့်တယ်”

“လုပ်ပုံ၊ ကိုင်ပုံ၊ နေပုံ၊ ထိုင်ပုံတွေ အားလုံး ယောက်ျားပါပဲ၊ လက်ချောင်းလေးတွေ သွယ်ပြီး ရှည်နေကျတော့ ယောက်ျားနဲ့မတူပြန်ဘူး၊ ခြေ ထောက်ကလဲ သေးသေးလေး၊ သူ့လက်ဖျံလေးလဲ သေးသေးလေး”

“ဟဲ့...နေခ နင် တော်တော်အသေးစိတ်ကြည့် ရှုလေ့လာထားတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ၊ နင်က မြူ မင်းကို မိန်းမလျှာ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ဆွဲချနေတာ

လား၊ ယောက်ျားချင်း အဲဒီလို ပြောရင်ဘယ်သူ ခံနိုင်မှာလဲဟာ၊ ရန်ပွဲတွေ ထပိုက်နေရဦးမယ်ဟာ၊ စိတ်ညစ်တယ်၊ နင်ကလဲ တစ်မှောင့်”

“ငါက မျက်စိဖောက်လွန်းလို့ကို အသေးစိတ် လေ့လာထားတာ၊ ဒီကောင် အခြောက်တော့ မဟုတ်ဘူး”

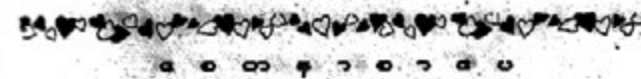
“ဒါဖြင့် ဘာလဲ”

“တချို့ယောက်ျားတွေ ရှိတယ်၊ နွဲ့တဲ့နွဲ့တဲ့လုပ် ပြီး စကားကို မိန်းမလိုမိန်းမရပြော ချွတ်ချွတ်ဖတ်နဲ့ ပြော၊ မိန်းမတွေနဲ့ ခြေပုတ်လက်ပုတ်...”

“ပရောပရီလုပ်ရင်းက ကိုယ်လို့မာဆွဲသွားကြ တာမျိုး၊ မိန်းမ ဝါသနာအိုးတွေ ရှိတယ်ကွ၊ အဲဒီ ကောင်တွေ ပုံစံလဲ နည်းနည်းနွဲ့တယ်၊ ငါက မြူ မင်းကို အဲဒီအစားထဲက ထင်တယ်...”

“နင်တို့ မိန်းမအုပ်စုတွေ သတိထား၊ သဇင်နဲ့ ခင်ပြီး တို့အုပ်စုထဲ ရောက်လာရတာကို အကြောင်း ပြပြီး သဇင်နဲ့ ပိုလုံးနေတာလဲ ကြည့်လို့ကို မရ ဘူး...”

“ငါ့မျက်စိထဲမှာတော့ ခရော့စ် (cross) ပဲ၊ တစ်နေ့နေ့ သဇင်သာ တစ်ခုခုဆို ဗေဒင်မေးစရာ မလိုဘူး၊ ဒီကောင် ဟရားခံလို့ ငါကြိုပြောတယ်”

“အေး... နင်တို့ချင်းက တစ်ဦးမေတ္တာ တစ်ဦးမှာပဲ။ မြူမင်းကလဲ ဒီအုပ်စုထဲမှာ နေခ တစ်ယောက်တော့ လန့်တယ်တဲ့”

“အောင်မာ... သူက”

“အေး... တစ်လောကလုံး သူ တင်ကျွေးထားရတဲ့ မျက်နှာပုပ်ကြီးကို ဆယ်ခြောက်ခေါက် လောက်ချိုးထားတတ်လွန်းလို့တဲ့”

“ပြောစရာလား၊ ငါ ဘယ်တုန်းက နင်တို့အပေါ် မောက်မာဘူးလို့လဲ၊ ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့က ထောက်ခံကြဦးလေကွာ”

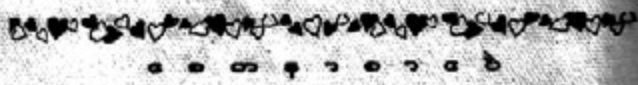
“အေးပါ... မမောက်မာပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းက မြူမင်းအပေါ်မှာတော့ အစာကို မကြေပါဘူး၊ သိသာတယ်”

“ငါက သူ့ကို ရိုးသားတယ်လို့မှ မသတ်မှတ်ဘဲ”

“ဘာတွေဆန်းပြားနေလို့လဲ”

“ငါတို့အုပ်စုဟာ အစက ယောက်ျားငါးယောက်၊ မိန်းမ ငါးယောက်၊ အဲဒါ မောင်နှမအရင်းတွေလို့ပဲ၊ ငါတို့ အရမ်းဖြူစင်တယ်၊ အရမ်းသန့်တယ်...”

“ဒီကောင်ကြည့်ရတာ အဖွဲ့ထဲ ဝင်လာတယ်

သာဆိုတယ် သူက နင်တို့နဲ့ချည်း နေတာများနေတယ်၊ ငါတို့နဲ့ကျ အချိုးက တစ်မျိုး၊ ဖင်ခေါင်းကလဲ ကျယ်တယ်ဟ...

“အချိုးကို မပြောပါဘူးဟာ၊ ဒီကောင် ဒါသမားလို့ပဲ ငါထင်တယ်”

နေခက ကားမောင်းနေရာမှ ညာလက်ညှိုးဖြင့် နှာခေါင်းကို ပွတ်ပြလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ငါတို့အပေါ်မှာ ရိုးပါတယ်၊ ရည်းစားစကား မပြောပါဘူး၊ စည်သူ နင်ဘယ်လိုထင်လဲ၊ မြူမင်းက အဲဒီလိုကောင်လား”

“မပြောတတ်ဘူးဟာ၊ နေခ ပြောတော့လဲ မှန်သားပဲ၊ ငါတော့ သိပ်မျက်စိ မနောက်ဘူး”

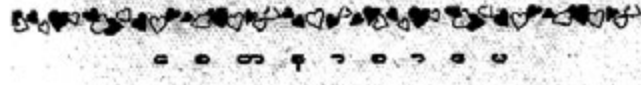
“နင်တို့ရော...”

“ငါလဲ မနောက်လှပါဘူး”

အောင်ကျော်ဦးက ဝင်ပြောသည်။

“တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ နေခပြောသလောက်တော့ မဆိုးပါဘူးကွ၊ တချို့က အမေ မွေးကတည်းကပါလာတဲ့ပုံစံကို ပြင်မရတာမျိုး ရှိတယ်...”

“ဟိုကောင် သက်လင်းကြည့်ပါလား၊ အလကားနေရင်း မျက်နှာက စင်ဖြူဖို့ ကျောင်းတုန်းက

ဆိုရင် အတန်းထဲဝင်သမျှ ဆရာရဲ့အဆူခံရတယ်...

“သူညီမ ကြည်သာတစ်ယောက်လုံး တို့အဖွဲ့ထဲ ရှိရက်နဲ့ သူက ငါတို့နဲ့လာ မပေါင်းဘဲ မိန်းမချည်းပါတဲ့ အုပ်စုမှာ တစ်ဦးတည်းသော ယောက်ျားအဖြစ် သွားပေါင်းနေတာ...”

“ဒီကောင် ဗူးကျတာတော့လဲ မဟုတ်ဘူးကွ၊ မိန်းမလျာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ မျက်နှာကတော့...၊ သေလို့အလောင်းဖြစ်ရင်တောင် မျက်နှာပိုးသပ်နိုင်မယ့်ကောင် မဟုတ်ဘူး...”

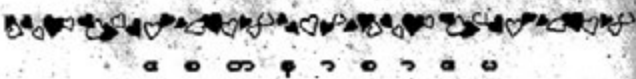
“အဲဒါကျတော့ ဘယ်လိုပြောမလဲ”

တေဇာပြောတာ မှန်နေသည်မို့ လက်ခံကြရပါ၏။

“နေခက စိတ်လျှော့ပါကွာ၊ အလကားနေရင်းကြည့်မရ ဖြစ်မနေပါနဲ့၊ ငါကတော့ မြူမင်းကို ကြိုဆိုတယ်၊ ငါတို့ ယောက်ျားငါးယောက်မှာ...”

“အားလုံးက ငါးပေရှစ်လက်မတွေ ကိုးလက်မတွေ ဆယ်လက်မတွေချည်း၊ နေခဆိုရင် ခြောက်ပေအတိ၊ ငါတစ်ယောက်တည်း ငါးပေနဲ့ခုနစ်လက်မ...”

“မြူမင်းတစ်ကောင်ရောက်လာလို့ ငါနဲ့အရပ်တူတဲ့ကောင်နှစ်ယောက် ဖြစ်သွားတာ၊ နောက်မို့ဆို ငါတစ်ယောက်တည်း ဂျုပု”

ဝဏ္ဏက ဝင်ပြောပြန်၏။ ပြီးတော့ ရယ်နေသည်။ အောင်ကျော်ဦးက ဝဏ္ဏခေါင်းကို လှမ်းပုတ်ကာ ‘ဂျုပု’ ‘ဂျုပု’ ဟု ခေါ်ကာ ရယ်ပြန်သည်မို့ တေဇာက လိပ်မြေးလေးဟု ဝင်ပြောသည်။ ခွန်းက တစ်ခါရယ်၏။ အားလုံးရယ်မောနေကြသလောက် မျက်နှာထား တည်တည်တင်းတင်းနှင့် မရယ်နိုင် မမောနိုင်သူက မင်းနေခ ဖြစ်တော့သည်။ ဘာကြောင့် မှန်းကို မသိ၊ ရင်ထဲမှာ အစာမကြေ၊ ဒီကောင်ကို ကြည့်လို့ မရ။ မခင်ဘူးလားဆိုတော့လည်း မဟုတ်။ ခင်တော့ခင်သား။ မှန်းတီးခြင်းမှ မရှိဘဲ။ မျက်စိထဲ အမျိုးမကျဖြစ်နေလို့ ကြည့်မရနိုင်တာပဲ ဖြစ်မည်။

ပြီးတော့ ကိုယ့်အုပ်စုထဲမှ မိန်းကလေးတွေကို ယီးတီးယားတားဆိုလျှင် ဒီကောင်ကို ခွင့်မလွှတ်ဘူးဟု ကြိတ်၍ဆုံးဖြတ်ကာ မျက်နှာကြောကြီး တင်းနေရလေတော့၏။

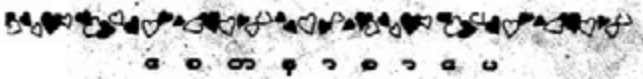
“မြူမင်းက သဇဇ်ကို ကူညီတာတော့ အမှန်ပဲကွ”

“ဟော...ပေါ့ပြီ၊ ခွန်း ပြောစရာရှိရင် ချန်မထားနဲ့”

“သဇဇ်က မသုံးနိုင် မစွဲနိုင်ဘူး မဟုတ်လား၊ မြူမင်းက ဝယ်ခြမ်းပေးတယ်”

“ဒီကောင်က သူဌေးလား”

“သူဌေးပေါ့ဟ၊ သံလွင်လမ်းထဲမှာ မြေကြီးက

တစ်မတ်ကျော်တဲ့ကွ၊ သုံးမူးတဲ့၊ သုံးမူးဆိုတော့ တစ်မတ်နဲ့တစ်မူးပေါ်နော်”

“ဟာ...မသိဘူးကွာ”

နေခက် နားလည်းထောင်ချင်၏။ စိတ်လည်းတိုနေသည်။

“လိုရင်းကိုပြော”

“ခြံက အကျယ်ကြီး၊ တိုက်ကြီးကလဲ နှစ်ထပ်ခွဲ၊ ဘာခေါ်လဲ စပလစ်လယ်ဗယ် (Split Level ပြင်မညီ) ဆောက်ထားကျော့ အထပ်တွေဟိုက ထွက်လာလိုက်၊ ဒီက ထွက်လာလိုက်ပေါ့...”

“အရမ်းခေတ်ဆန်တယ်၊ အရမ်းလဲ ကောင်းတယ်၊ အထဲမှာလဲ ပြင်ဆင်ထားတာ အကောင်းစားချည်းပဲ၊ အသုံးအဆောင်ဆို ညွှန်ပေးချည်းပဲ”

“နင်က ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

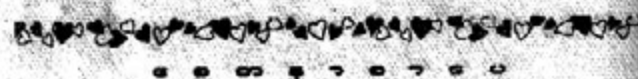
“တစ်ခါ လိုက်လည်တယ်လေကွာ”

“နင်တစ်ယောက်တည်းလား”

“ဘယ်က ဟုတ်ရမှာလဲ၊ တို့ငါးယောက်လုံး”

“ငါတို့တော့ ဘာလို့မပါရတာလဲ၊ မိန်းမတွေချည်း ရွေးခေါ်သွားတာ ရိုးသားသလား”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဟိုတစ်ခါ ငါတို့ သန်လျင် သွားကြတာလေ၊ တွန်ဇိုင်းဂါဒင်း (Bonzi Garden

သက်ကြီးပုပင်များ ပန်းခြံ) ကို သွားကြတုန်းကလဲ တို့မိန်းမအုပ်စုက မြူမင်း ကားစီးတယ်”

“အဲဒီက အပြန်လား”

“အေး...အပြန်မှာ တစ်ယောက်စီပြန်ပို့ရမှာ အားနာတယ်ကွာ၊ အဲဒီနေ့က ဒီကောင်ကြည့်ရတာ လိုက်ချင်လို့သာ လိုက်တာ၊ သိပ်လဲ နေကောင်းပုံမရဘူး၊ မျက်နှာတွေလဲ ရဲနေတယ်...”

“အဲဒါနဲ့ ငါကပဲ ပြောတာပါ၊ မြူမင်း နင့်အိမ်ပဲ မောင်းတော့၊ ငါတို့ ကားကို နင့်အိမ်က မှာမယ်ဆိုပြီး ငါးယောက်လုံး ပါသွားတာ”

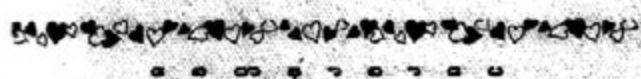
“ယောက်ျားတစ်ယောက်အိမ်ကို”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ သူငယ်ချင်းလဲဖြစ်တယ်၊ ပြီးတော့ တစ်ယောက်တည်းသွားတာမှ မဟုတ်တာ၊ ငါးယောက်၊ ငါ့ကားက အရင်ရောက်တာတောင် ငါက လူတစ်ဝက်ခွဲခေါ်တင်ပြီး မပြန်ပါဘူး...”

“ကြည်သာကားပါ ရောက်လာမှ ရူပါနဲ့နီလာက ကြည်သာကားနဲ့လိုက်၊ ငါက သဇင်ကို ခေါ်ပြီးတော့ နှစ်စီးတူတူ ပြန်တာ”

“သူ့မိဘက ဘာမို့ ဒီလောက်ချမ်းသာနေတာလဲ”

“ကြည့်လို့သာ မရတယ်၊ နင် စိတ်တော့ ဝင်

စားတယ်”

“ဝင်စားတာပေါ့၊ ဒီကောင် ငါတို့အုပ်စုထဲ ရောက်လာပြီးကတည်းက အုပ်စုထဲက ကောင်မ လေးတစ်ယောက်ယောက် ဒုက္ခရောက်တော့မယ် ချည်း ငါထင်နေတယ်”

“ဘာလို့ထင်တာလဲ”

“ထင်တာဟာ ထင်ချင်လို့”

“ရှင်းပါတယ်”

“လူကြီးတွေ တွေ့ခဲ့လား”

“သူ့ကြီးဒေါ်တို့၊ အသက်ငါးဆယ်ကျော် အသွားကြီးတစ်ယောက်နဲ့ သူနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း နေတာ၊ သူ့မိဘတွေက မိုးကုတ်ကတဲ့”

“ဒါဆို ကျောက်နဲ့ချမ်းသာတာပေါ့”

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ မသိဘူး၊ မြူမင်းရေ...နင် ဘာနဲ့ချမ်းသာသလဲလို့ ရှင်ပဲ သွားမေး”

ခွန်းက စိတ်တိုလာသောကြောင့် မျက်စောင်းပိတ်

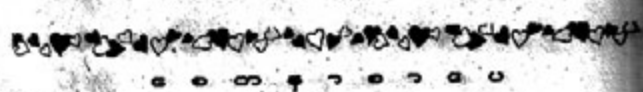
ထိုး၏။

“မြူမင်းက ကွန်ပျူတာနဲ့ စပီကင် လာတက်

တာ”

“ဘယ်က အောင်တာလဲ”

“မန္တလေး၊ ဒါပေမဲ့ အဝေးသင်တဲ့”

“ဟင်...၊ သူဌေးသားက ဘာဖြစ်လို့ အဝေး သင်တက်ရတာလဲ၊ နေ့ကျောင်းကြီးတက်ပြီး အားရ ပါးရ ပျော်မှာပေါ့”

“မြူမင်း ကြီးဒေါ်က ပြောတော့ မြူမင်းက ချူချာတယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် မိဘက အရမ်းအလို လိုက်ထားတာတဲ့၊ ကျောင်းမတက်နိုင်ဘူးတဲ့၊ ခဏ ခဏ ကျောင်းပျက်လို့တဲ့”

“ဘာရောဂါလဲ”

“သိဘူး”

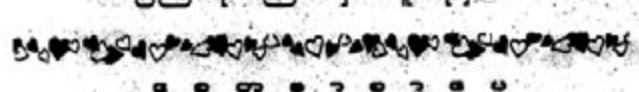
“ဘာမှလဲ မသေချာဘူး”

“ရှင်က ဘာကိစ္စ သေချာချင်ရတာတဲ့”

ခွန်းက နေခတို့နှင့် စကားပြောလျှင် နင်၊ ငါ ပြော လေ့ရှိပေမယ့် စိတ်တိုဒေါသထွက်သည့်အခါတွေမှာတော့ ရှင် တွေ ကျုပ်တွေ ဖြစ်လာတတ်သည်။ နေခက ပခုံးတွန့်ပြ သည်မို့ မျက်စောင်းထိုးရပြန်သည်။

“နောက်နှစ်လောက်ဆို သူ့မိဘတွေလဲ ရန်ကုန် ပြောင်းမယ်တဲ့၊ မြူမင်းက ရန်ကုန်မှာ နေချင်တယ် ဆိုလို့ လိုက်ပြောင်းကြမှာ၊ လောလောဆယ်တော့ ဟိုမှာအလုပ်ကိစ္စတွေ တန်းလန်းနဲ့မို့ မပြောင်းနိုင် သေးဘူးတဲ့...”

“မြဲကြီးတိုက်ကြီးထဲမှာ တူဝရီးနှစ်ယောက်၊

အလုပ်သမားက အိမ်ပေါ်မှာတင် သုံးယောက်၊ ခြံထဲမှာ တစ်ယောက်၊ အိမ်ရှင်က နှစ်ယောက်၊ အလုပ်သမားက လေးယောက်...

“ပြီးတော့...သူကြီးဒေါ် စီးတဲ့ကားကို မောင်းတဲ့ ဒရိုင်ဘာရှိသေးတယ်၊ အဲဒါကကျတော့ ဦးလေးဝမ်းကွဲတဲ့၊ နေပုံထိုင်ပုံကလဲ...”

“စတိုင်ထုတ်လွန်းလို့၊ ခမ်းနားလွန်းလို့ နင်သာ မြင်ရင်တော့ ကဲ့ရဲ့ဦးမှာပဲ”

“မမြင်ဘဲနဲ့ ကဲ့ရဲ့လိုက်ပါပြီ”

“ငါတို့ကို သူကြီးဒေါ်ကြီးက အတင်းဆွဲပြီး မပြန်ပါနဲ့တားသေးတယ်၊ ညစာကျွေးချင်လို့တဲ့”

“ငတ်ခဲ့သေးလား”

“နင်သာ ငတ်၊ ငါတို့က မစားခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကော်ဖီနဲ့ ရေဓွေးကြမ်းနဲ့ နေကြာစေ့နဲ့တော့ စားခဲ့သေးတယ်”

“ကြည့်လေ...ကျွေးပုံကိုက မိန်းမကြိုက်”

“ဟဲ့...သူကြီးဒေါ်ကြီးက မိန်းမပဲ၊ မိန်းမကြိုက်ကျွေးတာ ဘာဖြစ်လဲ”

“မဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမတွေ စားတတ်ပုံမျိုး လိုက်ကျွေးတာ ကြိုတင်စီစဉ်မှု ရှိလို့ပေါ့၊ ဒီကောင့်အကြံဉာဏ်တွေနေမှာ၊ နင်တို့ သိပ်မပေါင်းနဲ့ဟာ”

“ခက်တော့တာပဲ နေခရယ်၊ မြူမင်းက ရိုးပါတယ်၊ပော့ကောင်တွေ နင်တို့ရောဘယ်လိုထင်လဲ”

“ရိုးပုံရပါတယ် နေခရ၊ တို့အုပ်စုထဲက ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြိုက်ပုံမရပါဘူး၊ သူ့မျက်လုံးတွေ ရဲပေမယ့် ရိုးပါတယ်၊ မရိုးလဲ ဘာဖြစ်လဲကွ...”

“တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ကြိုက်ရင် လက်သီးနှစ်လုံး သုံးလုံးလောက် ကျွေးပြီး၊ အတင်းယူခိုင်းလိုက် ပြီးတာပဲ၊ မင်းက မယူမှာ စိုးနေတာမှလား”

“မယူမှာလဲ စိုးတယ်၊ ယူမှာလဲ စိုးတယ်”

“ဘာစကားလဲ”

“ငါတို့အုပ်စုက အလွန်ဖြူစင်တယ်၊ မောင်နှမတွေ၊ ဘယ်သူ့ ဘယ်သူ့မှ မကြိုက်ကြဘူး၊ သူက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ကြိုက်ပစ်လိုက်ရင် တို့အုပ်စုသန့်သန့်လေးဟာ ဘယ်သန့်တော့မလဲ”

“ဒီလိုဆိုတော့လဲ ပူးစာပေါ့ကွာ”

“အေးလေ...နင် မပူပါနဲ့ နေခရဲ့၊ ပူးစာပါရင် ရမှာပဲ၊ ပူးစာမပါရင် ဘယ်လောက်နီးစပ်ပေမယ့်လဲ မကြိုက်ကြပါဘူး၊ နင်ကလဲဆိုတာ အေးဆေးကို မနော့ဘူး”

“ခွန်း...နင် သဇင်ကို မျက်ခြည်မပြတ်စေနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင်တို့ မိန်းမအုပ်စု ငါးယောက်ထဲမှာ သဇင်က အိညက်အိညက်”

“သူ ဆင်းရဲလို့ စိတ်အားငယ်ပြီး သိပ်မပြောရဲ့ မဆိုရဲ့ ဖြစ်နေတာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မပွင့်လင်းဘူး၊ ဟိုကောင်က သဇင်များဆို မေးမလိုက်ရတာ သူ့ရည်းစားကျနေတာပဲ၊ တစ်ခုခုဆို ငါ့ကို အရင်ဆုံးပြော၊ ထိန်ချန်မထားကြနဲ့”

“ငါတို့ မေးပြီးပါပြီ၊ မြူမင်းလို့ နင်က သဇင်ကို ပိုခင်တာလားလို့”

“ဘာပြောလဲ”

“ခင်တာတော့ အားလုံးအတူတူပါပဲတဲ့၊ သဇင်က ဆင်းလဲဆင်းရဲ၊ မောင်တစ်ယောက်၊ ညီမတစ်ယောက် တာဝန်လဲ ရှိသေးဆိုတော့ သနားတာ ပိုတယ်တဲ့၊ ခွန်းတို့ ကျွန်တို့လေးယောက်က သူဌေးသမီးတွေတဲ့...”

“ပြည့်စုံတယ်တဲ့၊ သဇင်တစ်ယောက်သာ ငါးယောက်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ကွက်ပြီး မဝတ်နိုင်၊ မစားနိုင်ဖြစ်နေလို့ သနားပြီး လက်ဆောင်တွေ အတင်းဝယ်ပေးနေရတာတဲ့”

“သဇင်က ယူလား”

“အလကားပေးရင် မယူလို့ တစ်ခါတလေ ရောင်းရတယ်၊ အင်္ကျီတစ်ထည် သုံးလေးထောင်နဲ့ ဝယ်လာပြီး သဇင်ကို ကုမ္ပဏီကားနဲ့တွေ့လို့ လျှော့ဈေး ငါးရာဆိုပြီး ပြန်ရောင်းတဲ့အခါ ရောင်းတယ်”

“ရိုးကို မရိုးသားပါဘူးကွာ...တောက်”

“တောက်ခေါက်ချင်ရင် နောက်တစ်ချက်ထပ် ခေါက်လိုက်ဦး၊ သူ့မိဘတွေ ရန်ကုန်ဆင်းလာပြီး ဒီမှာ ကုမ္ပဏီထောင်ရင် သဇင်မိသားစုကို ရန်ကုန်ခေါ်ခိုင်းလိုက်မယ်တဲ့...”

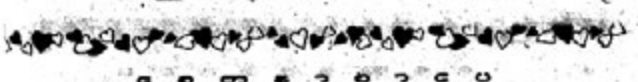
“အလုပ်ပေးမယ်တဲ့၊ နေ့စရာမရှိရင် အိမ်လဲ ပေးမယ်တဲ့၊ သူတို့ပိုင်တဲ့ တိုက်ခန်းတွေ ရန်ကုန်မှာ လေးငါးခု ရှိသေးတယ်တဲ့ဟာ”

“စကားထဲက ဇာတိပြနေပြီ၊ ဒီကောင် သဇင်ကို အတည်မယူရင် ငါနဲ့တွေ့မယ်”

“ဪ...ကြိုက်တောင်မှ မကြိုက်ကြတဲ့ဟာ ဘာကိစ္စအတည်ယူရမှာတဲ့”

“နင် သေချာလို့လား”

“သေချာတယ်၊ သဇင်ကိုလဲ မေးပြီးပြီ၊ သဇင်ကပြောတယ်၊ သူ့အပေါ် ကောင်းလွန်းလို့ အစက မသင်္ကာ နည်းနည်းဖြစ်မိသေးတယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်ကြာလာပြီ မရိုးမသား မရှိဘူးတဲ့...”

“နင်သာ ဒီလောက်ဖြစ်နေပုံထောက်တော့ သဇဉ်အပေါ် ရိုးရဲ့လား၊ ပြောတော့ဖြင့် သန့်သန့်လေး...သန့်သန့်လေးနဲ့”

“ဘာလို့ မရိုးရမှာလဲ၊ ငါက သန့်သန့်လေး”

“ပါးစပ်ကသာ သန့်သန့်လေး၊ မနာလိုလိုက်တာကျတော့ လူသိနတ်ကြား”

“တော်ဟာ...နင်တို့မိန်းမတွေကိုက် ပစိပစပ်များတယ်၊ တေဇာတို့ မေးကြည့်”

“ဟေ့...တေဇာတို့၊ နေခ သဇဉ်နဲ့မြူမင်းအပေါ် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလို့ နင်တို့ထင်လဲ”

“သဇဉ်အပေါ်မှာ နေခ ရိုးပါတယ်ကွ၊ သေချာပါတယ်၊ သဇဉ်ကင် မဟုတ်ဘူး၊ နင့်အပေါ်လဲ ရိုးသားပါတယ်”

“အောင်မာ...ငါက မရိုးသားပါနဲ့ ပြောနေလို့လား၊ သတ်လိုက်ရ”

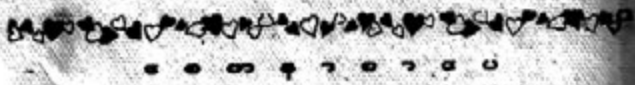
ခွန်းလက်သီးက မြောက်တက်လာသည်မို့ တေဇာ ခေါင်းယမ်း၍ ရှောင်၏။

“သဇဉ်အပေါ် နေခ ရိုးပါတယ်”

ကျန်အုပ်စုကလည်း ထောက်ခံချက်ပေး၏။

“မြူမင်းကိုပဲ သူ ကြည့်မရဖြစ်နေတာ”

“ဒါဆို မနာလိုတာပဲ၊ မြူမင်းရောက်မလာခင်

က တို့အုပ်စုထဲမှာ နေခ အဋ္ဌေးဆုံး၊ မြူမင်းရောက်လာတော့ အပြိုင်ဋ္ဌေးတဲ့ သူပေါ်ပြီလေ”

“ငါက ဒီလောက်အောက်တန်းကျလား ခွန်း”

နေခ တကယ်စိတ်ဆိုးတော့သည်။

“ဟယ်...ပြောမနာ ဆဲမနာဆို၊ ဆဲတောင် မဆဲရသေးဘူး၊ မနာလိုတာလို့ ခွင်ခွဲရုံရှိသေးတယ်၊ နင်က နာပြီလား”

“မနာလိုဘူးအပြောခံရတော့ ဘယ်သူ စိတ်မဆိုးဘဲ နေမလဲ၊ နောက်ကို အမြဲမှတ်ထား၊ မနာလိုတယ်ဆိုတာ ငါတို့ ယောက်ျားတွေအလုပ် မဟုတ်ဘူး၊ နင်တို့ မိန်းမတွေသာ မနာလိုကြ၊ စောင်းမြောင်းကြ၊ မျက်စောင်းထိုးကြ၊ မခေါ်လိုက်၊ ခေါ်လိုက်၊ ပြဿနာမျိုးစုံထဲမှာ အလုပ်ရှုပ်နေတာ”

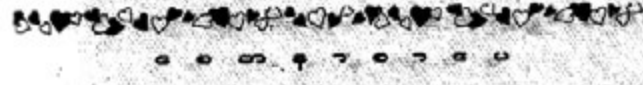
“အေးပါ...ထားပါ၊ မနာလိုခြင်းအစရှိသော စိတ်ပုပ်စိတ်ယုတ်များကို မိန်းမတွေ ပိုင်သတည်းပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အပျင်းထူ၊ ထုံပျင်းပြီး အသုံးမကျမှုများကျတော့ ယောက်ျားတွေ ပိုင်သတည်းပေါ့”

“နင်ရမှာ အဲဒီလိုယောက်ျားမျိုးနဲ့”

“သတ်လိုက်ရ”

“အင်အားချင်း မမျှဘူး၊ ငါတို့က ငါးယောက်၊ နင်က တစ်ယောက်တည်း၊ ပြိုင်သတ်ရင် နင်ဘယ်နိုင်မလဲ၊ မသတ်ရင်တောင် နေပါ၊ ပြိုင်အော်ကြေးဆိုရင်တောင် နင် အသံဝင်ပြီး သေမှာ”

ခွန်းက ယောက်ျားလေးငါးယောက်လုံးစေ့အောင် လှည့်ပတ်မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်သည်။

“အဲဒါကျတော့ မတတ်ဘူးဟာ တကယ်”

အောင်ကျော်ဦးက မျက်စောင်းပြန်ထိုးပေမယ့် မျက်စောင်းထိုးပုံ အချိုးမကျသည်မို့ ဝိုင်းရယ်ခြင်းကိုခံရ၏။ ရယ်ရင်းမောရင်းနှင့်ပင် ဆင်ကြီးထမင်းဆိုင်သို့ ရောက်လာသည်။

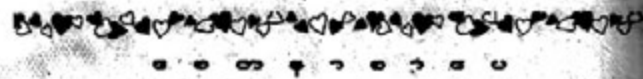
“တွေ့လား၊ ဟို မိန်းမလိုမိန်းမရကောင် ရောက်မလာသေးဘူး”

“ဟဲ့...သတ်မှတ်မိုင်နှုန်းကျော်ပြီး မောင်းလာတဲ့ နင့်မှာသာ အပြစ်ရှိမှာ၊ ဟိုက မိုင်သုံးဆယ်နှုန်းနဲ့ မှန်မှန်ချီတက်လာလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ခွန်း နင့်ကိုပါ မသင်္ကာချင်တော့ဘူး”

“သေလိုက်”

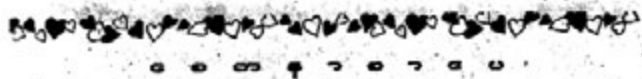
ခွန်းက မိန်းမသားတွေသာ ပိုင်နိုင်ကျွမ်းကျင်စွာ တတ်မြောက်သော မျက်စောင်းလက်နက်ဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် ပစ်လေသတည်း။

အခန်း (၃)

သင်တန်းတွေ တက်ရင်းတက်ရင်းနှင့် ပြီးဆုံးကုန်ခဲ့၏။ အင်္ဂလိပ်စကားပြောသင်တန်းက သင်တန်းအပြီးမှာ ကားကြီးများနှင့် ချောင်းသာသို့ အပျော်ခရီးပို့ပေးသည်။ သင်တန်းသူ၊ သင်တန်းသားများ မြန်မာစကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောရ။ ချောင်းသာအပန်းဖြေခရီးမှာ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများအားလုံး လုပ်ပေးသည်။ ထိုပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေမှာလည်း မြန်မာစကားလုံးဝ မပြောရ။ နောက်ဆုံးည မီးပုံပွဲမှာ အပျော်ကြီးပျော်ခဲ့ကြသည်။ ထိုမီးပုံပွဲမှာလည်း မြန်မာစကားလုံးဝ မပြောရ။

အင်္ဂလိပ်လို တရွတ်ရွတ်ပြော၍ ပျော်နိုင်သော အဆင့်သို့ ရောက်ခဲ့ကြလေ၏။

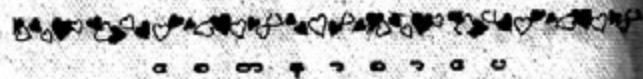
“ခင်ဗျားတို့ကို မြန်မာစကားလုံးဝမပြောရ သတ်မှတ်လိုက်တာဟာ ကျွန်တော်က အင်္ဂလိပ် စကားပြောသင်တဲ့ဆရာမို့ အင်္ဂလိပ်ကို အထင်ကြီး လို့ ကျွန်တော် ဘူးယိုမို့လို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး”
 တစ်ချိန်လုံး အင်္ဂလိပ်စကားမှလွဲ၍ မြန်မာလိုတစ် ခွန်းမျှ မပြောခဲ့သော ဆရာက နောက်ဆုံးည မီးပုံပွဲမှာတော့ မြန်မာစကားကို တစ်ဝကြီး ပြောချခဲ့သည်။

“ဒီည ကျွန်တော် မြန်မာစကားပြောမယ်၊ ခင်ဗျားတို့တော့ မပြောရ၊ သင်တန်းပြီးဆုံးသွားပြီ ဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ အမြဲတမ်း တွေ့ ဆုံခွင့်လဲ မရှိတော့ဘူး...”

“နောင်အခါမှာ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လမ်းမှာ တွေ့ချင် တွေ့မယ်၊ အဲဒီအခါမှာလဲ ကျွန်တော်ကို တွေ့ရင် နှုတ်ဆက်စကားနဲ့ ခင်ဗျားတို့ ပြောချင် တဲ့ စကားအကုန်လုံး အင်္ဂလိပ်လိုပဲ ပြောပါ...”

“ကျွန်တော်ကို မြန်မာစကား လုံးဝမတတ်တဲ့ သူလို သဘောထားပါ”

ဟု အစချီကာ ဆရာက မြန်မာစကားတွေ တဝကြီး ပြောချသွားခဲ့သည်။ ဆရာသည် သင်တန်းသူသင်တန်းသား များကို ‘ကျွန်တော်’ ‘ခင်ဗျား’ ဝဲ သုံးနှုန်းရှာ၏။ သင်တန်း သူ သင်တန်းသားတွေမှာ ဆယ်ကျော်သက်၊ အသက်နှစ်

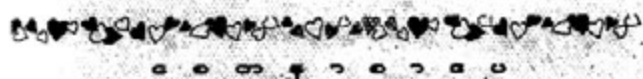

ဆယ် မပြည့်သေးသူများပါသလို ဘွဲ့ရပြီးသူများ နှစ်ဆယ် ကျော်တွေ၊ အလုပ်အတွက် အလုပ်အကိုင်မှာ လိုအပ်သော ကြောင့် လုပ်ငန်းတစ်ဖက်နှင့် လာတက်ကြသော သုံးဆယ် ကျော်တွေ ပါဝင်၏။ သူငယ်နှစ်စား သဘောထားကာ ကလေးလို ဆက်ဆံရမည့် အနေအထားမှာ မရှိကြသူတွေ ဖြစ်သည်မို့ ဆရာက သူ့ကိုယ်သူ ‘ကျွန်တော်’ သုံးကာ သင်တန်းသူ သင်တန်းသားများအား ‘ခင်ဗျား’ ဟု ပြော သည်။ စင်စစ် အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်သော ဆရာနှင့် စာလျှင် သင်တန်းသူ သင်တန်းသားအားလုံးက ငယ်ကြ သည်သာ ဖြစ်ပါ၏။

“ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုးဟာ ညံ့တဲ့လူမျိုး မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ခင်ဗျားတို့လဲ ကြားဖူးမှာပါ၊ သိချင်း ရှိတယ်လေ၊ မျိုးရိုးက အထက်တန်းစားတွေ ဆိုတာ အဲဒါတကယ်...”

“အနောက်နိုင်ငံတွေမှာ စက်မှုထွန်းကားတယ်၊ သိပ္ပံပညာတိုးတက်တယ်၊ ဒီတော့ နိုင်ငံတကာက လူတွေ သွားပြီး သင်ကြားကြတယ်၊ ဥပမာ...အင်္ဂ လန်ဗျာ၊ အမေရိကားဗျာ...”

“အဲဒီ နိုင်ငံက တက္ကသိုလ်တွေမှာ နိုင်ငံတ ကာ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတွေ စာပြိုင်သင့် ကြပြီဆိုတိုင်း မြန်မာလူမျိုးဟာ ဘယ်တော့မှ နောက်

ကျ ကျန်မနေခဲ့ဘူး...

“အားလုံးဟာ ပထမဝင်ရတဲ့ သူရှိတယ်၊ ပထမ မဟုတ်တောင် ထိပ်ဆုံးနား၊ ရှေ့ပိုင်းနား ရောက်တဲ့ သူချည်းပဲ၊ မြန်မာဆိုတာ မျိုးနွဲ့ရိုးနွဲ့ချို ပြီး တော်တာ၊ ဦးနှောက်ကောင်းတာဗျ”

ဆရာက အားကြီးမာန်တက်ပြော၍ တပည့်တွေက လက်ခုပ်တဖြောင်းဖြောင်း တီးကြသည်။

“ဒါပေမဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားပြောဖို့ အခက်အခဲ ဖြစ်နေကြတယ်၊ ဝါကျချရေးရမယ်ဆိုရင် ရေးတတ် ပါလျက် စာကိုဖတ်ရမယ်ဆိုရင် နားလည်ပါလျက် ပါးစပ်က ထုတ်မပြောတတ်ဘူး၊ အင်္ဂလိပ်ကား ကြည့်ရင် နားမလည်ဘူး၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာဖြစ်တာလဲဆရာ”

အောင်ကျော်ဦးက ထမေးသည်။ မြန်မာဝါကျကြီး ဖြစ်သွားသည်မို့ ဆရာက ဒဏ်ပေးသည့်အနေနှင့် မျောက်က ကနိုင်းသည်။ အင်္ဂလိပ်ဝါကျဖြင့် ပြန်ပြောခိုင်း၏။

“မန်းကီး...မန်းကီး”

မျောက်ကြီးဟု မအော်ရဲသည်မို့ မန်းကီးပိုင်းအော် ကာ ရယ်ကြသည်။

“အဲဒါ အလှေအကျင့်ပဲ၊ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး အိမ် မှာ ထမင်းချက်တဲ့၊ ကလေးထိန်းတဲ့ အလုပ်သမား

တွေ အင်္ဂလိပ်စာတစ်လုံးမှ မတတ်ဘဲနဲ့ အင်္ဂလိပ် စကားကို ဖွတ်နေအောင် ပြောနိုင်တဲ့ သူတွေရှိတာ ပဲ၊ ပုဂံမှာဗျာ ကလေးတွေတောင် နိုင်ငံခြားသား တွေလာရင် အင်္ဂလိပ်လို ရှင်းပြနိုင်တယ်၊ သဒ္ဒါမှန် ချင်မှ မှန်မယ်၊ ထော့ကျိုးအင်္ဂလိပ်တော့ ဖြစ်မှာ ပေါ့၊ နားတော့လည်တာပဲ...

“စကားပြောတတ်ဖို့၊ သူများပြောတာ နား လည်ဖို့ဆိုတာ အလှေအကျင့် အရမ်းလိုတယ်၊ ဒါ ကြောင့် ခင်ဗျားတို့ကို သင်တန်းမှာ မြန်မာလို တစ် ခွန်းမှ မပြောရ စည်းကမ်းချတာ...”

“အလှေအကျင့်ရစေချင်လို့၊ အပြင်မှာ ခင်ဗျား တို့ချင်းပြောရင်လဲ အင်္ဂလိပ်လိုပဲ ပြောကြစမ်းပါ”

“ပြောပါတယ်ဆရာ”

ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ယောင်ရမ်းကာ မြန်မာ လို ထအော်မိပြန်သည်မို့ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၊ လက်နှစ်ဖက် ရှေ့မှာ ထောက်ပြီး “ကြောင်” ထီးကြီးလို အော်ပါဟု ဒဏ် ပေးခံရသည်။

“ညောင်...ဝေါင်”

အသံလုံးကြီးကြီးဖြင့် အော်ချလိုက်ပုံက တကယ့် ကြောင်ထီးကြီးပုံစံ ဝင်သွားရသည်မို့ ရယ်ကြပြန်သည်။

“ကျွန်တော် အလကားမနေပါဘူး၊ အကဲခတ်

ပါတယ်။ ကိုမင်းနေခတို့ ဆယ့်တစ်ယောက်အုပ်စုက သင်တန်းမှာသာ အင်္ဂလိပ်လိုပြောပြီး အပြင်မှာ မြန်မာလို ပြောနေကြတာ သဲ့သဲ့ကြားတယ်နော်...

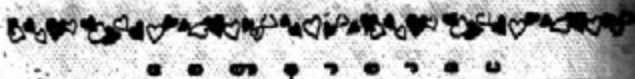
“ကျွန်တော်က သင်တန်းချိန်နဲ့ မပတ်သက်လို့ ဒဏ်မပေးရတာ၊ ဒဏ်ပေးချင်လိုက်တာ အသည်းကို ယားနေတယ်”

နေခတို့ဘက်သို့လှည့်ကြည့်ကာရယ်ကြသည်။ ဆယ့်တစ်ယောက်အုပ်စုမှာ ကိုမင်းနေခဟူ၍ နေခ နာမည်တပ်ပြောသည်မို့ နေခက မနေသာတော့ဘဲ ပြန်ပြောရလေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ သုဇယံချင်းဆယ့်တစ်ယောက်ဟာ သိပ်ကို ခင်ကြပါတယ် ဆရာ၊ အရမ်းလဲ ရင်းနှီးပါတယ်။ ပြီးတော့ မြန်မာလူမျိုးတွေလဲ ဖြစ်နေကြပါတယ်...”

“မြန်မာစကားနဲ့ပြောရမှ ရင်ထဲမှာ လိုက်လဲ့ပြီး နှစ်သိမ့်ခံစားရလို့ မြန်မာလို ပြောဖြစ်တာ ခွင့်လွှတ်ပါဆရာ”

မင်းနေခက မတ်တပ်ရပ်၍ အလွန်ကောင်းမွန်သော လေယူလေသိမ်းနှင့်တကွ အင်္ဂလိပ်လို သွက်သွက်ကြီး ပြောချလိုက်ပါ၏။ ပြောပြီးတော့ ပြန်ထိုင်သည်။ “ကျွန်တော်တို့ သုဇယံချင်း ဆယ့်တစ်ယောက်ဟာ သိပ်ကို ခင်ကြပါတယ် ဆိုသော ဝါကျက နားထဲသို့ ပြန်ဝင်သည်။ ဆယ့်တစ်ယောက်

Now, where you chat me?

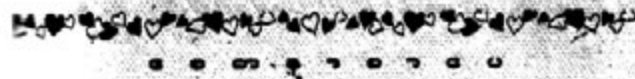

အုပ်စုမှာ လိုက်ပါမလာနိုင်ဘဲ ဘက်ပဲ့၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ရရှာသော မြူမင်းကို သတိရလိုက်သည်။ ထိုအချိန် အတောအတွင်းမှာ မြူမင်းအပေါ် ခံစားနေရသည့် စိတ်ဆိုးဒေါသတွေ ကြေဗျက်သွားရသည်။ သနားစိတ်ဝင်၏။ သူ့ခမျာ ဘယ်လောက်လိုက်ချင်ရှာသလဲ။

ယောက်ျားတန်မဲ့ မျက်စိမျက်နှာပျက်၍ ကျန်ရစ်၏။ ပြီးတော့...သူ ကျန်ရစ်ခဲ့ရတာ သူ့အိမ်မှာ မဟုတ်ပါ။ ဆေးရုံပေါ်မှာ ဖြစ်၏။

“မြူမင်း ရုတ်တရက်နေမကောင်းဖြစ်လာလို့”

သတင်းက ထုံးစံအတိုင်း သဇင်ဆီအရင်ရောက်သည်။ ဒါကိုလည်း ခွင့်လွှတ်နိုင်လိုက်ပါသည်။ မြူမင်းက သံလွင်လမ်းမှာ နေသည်။ သဇင်က ကမာရွတ်လှည်းတန်းမှ မိန်းကလေးဆောင်တွေမှာ နေသည်ဆိုတော့ နေရာချင်းက ဝေးလှပါ။ နီးသည်ဟုဆိုနိုင်၏။ မင်းနေခ၊ ဝဏ္ဏ၊ တေဇာထိုက်နှင့် ခွန်းသံချိုတို့က ပြည်လမ်း၊ ရှစ်မိုင်၊ မရမ်းကုန်းတစ်ဝိုက်မှာ နေသည်။ စည်သူနှင့်အောင်ကျော်ဦးတို့က မြို့ထဲမြို့လယ်ခေါင်လမ်းတွေမှာ နေသည်။ မေကြည်သာလင်းက ရွှေတောင်ကြားမို့ မြူမင်းသည် သဇင်နှင့်နီးသလို ကြည်သာနှင့်လည်း နီးပါသည်။ နီလာတင်ထွတ်နှင့် ရူပါဝင်းတို့ကတော့ ကန်တော်ကြီးစောင်းမှာ နေကြသူတွေ ဖြစ်သည်။

ကြည်သာအရင်မသိဘဲ သဇင်အရင်သိတာကို ခါတိုင်းလို အစာမကြေမဖြစ်ဘဲ နားလည်ပေးလို့ရသည်။ သို့မေ့မဲ့ ယောက်ျားချင်းချင်း နေခတ်ို့ဆီ ဖုန်းဆက်ပြောလည်း ရသား။ အဲသည် မြူမင်း ဆိုသောကောင်ကို ရံဖန်ရံခါ ခွင့်လွှတ်လိုပေမယ့် များသော အားဖြင့်မှာတော့ သူ့ကို စိတ်တိုနေရတာ များသည်။

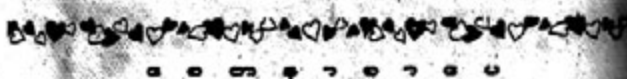
“မြူမင်းကို ဆေးရုံတင်လိုက်ရတယ်”

သဇင်က ဖုန်းဆက်ပြောတော့ ခရီးထွက်ဖို့ ကြားတစ်ရက်ပဲ လို၏။

“ဟာကွာ... သန်ဘက်ခါ ချောင်းသာသွားကြရမယ့်ဟာ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မသိဘူး၊ သူကြီးတော်ကြီး လှည်းတန်းဈေးလာရင်းနဲ့ ငါ့ကို အဆောင်မှာ ဝင်ပြောသွားတာ”

ဒီလိုဆိုတော့ သဇင်ထံ အရင်ဆုံး သတင်းရောက်တာကို ခွင့်လွှတ်ရဖို့ ရှိ၏။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းမဆက်သလဲ။ သူ့အိမ်မှာ လိုင်းဖုန်းရှိသည်။ C.D.M.A ဟုခေါ်သော ချင်းနှင့်ထည့်ထားလေ့ရှိသည်မို့ ချင်းဖုန်းဟုခေါ်သော တယ်လီဖုန်းကလည်း တစ်လုံးရှိသည်။ ပြီးတော့ ဒီကောင်သွားလေရာ တကားကားပါတတ်သည့် ဆယ်လူလာဖုန်းကိုရော ဘယ်သွားထားမလဲ။ ဆက်ပါတော့လား။ နေ့က အဖွဲ့ဝင်တွေဆီ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြား စုံစမ်းတော့

ဒီကောင် ဘယ်သူ့ဆီမှ ဖုန်းမဆက်ဘူးတဲ့။

မြူမင်းတို့ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။

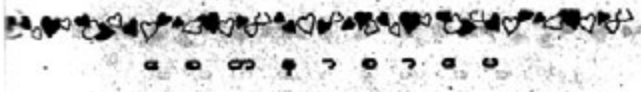
“အဲဒါ ငါတို့က ကိုယ့်ဘာသာသိ၊ ကိုယ့်ဘာသာစုံစမ်းပြီး သူ့ဆီလိုက်လာရအောင် ဒီကောင် အကြောကြီးနဲ့လုပ်တာ”

“နေခရယ်... နင့်မှာလဲ မြူမင်းဖုန်းတီးရေးဝါဒပဲ ကြီးစိုးနေတော့တာပဲ၊ နေမကောင်းတဲ့သူက ဘယ်လောက်ဖြစ်မှန်းမှ မသိဘဲ၊ ဖုန်းဆက်နိုင်ချင်မှဆက်နိုင်မှာပေါ့၊ ငါတို့က သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ သူဆေးရုံတက်ရတယ်ဆိုရင် သတင်းမေးသွားရမှာပေါ့၊ ဘယ်ဆေးရုံလဲ”

“ဒီပါချမ်းမြတ်တဲ့”

“ဪ... နောက်ဆုံးဖွင့်တဲ့ ဆေးရုံသစ်ကြီး”

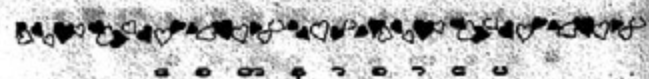
ဆေးရုံက ဆေးရုံမှာမည် မမည်ဘဲ ဟိုတယ်မှာမည် ထိုလို ဖြစ်နေသည်ဟု ဝေဖန်ကြသည်။ ဒီပါချမ်းမြတ်ဆေးရုံကြီးက ရွှေတောင်ကြားထဲမှာ ရှိပါသည်။ ကြည်သာတို့အိမ်နှင့်တောင်နီး၏။ ဟိုတုန်းကတည်းက တစ်ဦးတည်းပိုင်လား၊ နီးစပ်ရာခြံကွက်တွေကို ကြိုက်ဈေးပေးပြီး လိုက်ဝယ်လိုက်တာလားတော့ မသိ။ နှစ်ဧကတိတိ ကျယ်ဝန်းသော မြေတွက်ကြီး ပေါ်လာသည်။ မြေညီထပ်၏ အထက်မှာ ဆယ်ထပ်တိတိ မြင့်တက်သော ဧရာမဆေးရုံကြီး ဆောက်သည်။

မြေညီထပ်မှာ ပြင်ပလူမှာပြရန် သမားတော်ကြီးများ ဆေးခန်းအဖြစ် ထိုင်၏။ ဆေးဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှိသည်။

အပေါ်ထပ်တွေမှာ အတွင်းလူနာခန်းတွေ ရှိသည်။ ဆေးဝါးကုသမှုနှင့် တတ်သက်စပ်ဆိုင်သမျှ စက်ကိရိယာများနှင့် စစ်ဆေးရန်အခန်းများ ရှိသည်။ ဆေးကုသမှုဆိုင်ရာ စက်ကိရိယာအားလုံး ရှိသည်။ အခြားဆေးရုံတွေမှာ မရှိသေးသည့် နောက်ဆုံးပေါ် စက်ကိရိယာတွေပါ ရှိသည်။ ရောဂါရှာဖွေရေးနှင့် ပတ်သက်၍ လိုအပ်ချက် မရှိစေရ။ အလွန်ကြီးကျယ်ခမ်းနားပြည့်စုံထည်ဝါလွန်းလှသော ဆေးရုံကြီးဖြစ်ပြီး သူဌေးတွေမှလည်း တက်နိုင်ပါလိမ့်မည်။ ဆေးဝါးကုသအခန်းနေခမှစ၍ အဆင့်အတန်းမြင့်သလောက် အခကြေးငွေကြီးမြင့်သည်။

ဖွင့်တာတောင်မကြာသေးပါ။ မြန်မာပြည်ရှိ ဒိတ်ဒိတ်ကျဲ သူဌေးကြီးရှစ်ဦး စုပေါင်းပိုင်ဖြစ်၍ အဲသည်မှာ တစ်ဦးကတော့ ရှယ်ယာအများဆုံး (တစ်ဝက်တိတိ) ကို ပိုင်ဆိုင်သည်တဲ့။ အထက်မြန်မာပြည်ဘက်မှ ဆင်းလာကြသည့် သူဌေးကြီးတွေမို့ ရန်ကုန်မှ သူဌေးတွေက သိပ်မသိကြသေးပါ။ နေအဖေကိုယ်တိုင်တောင် အဲသည်သူဌေးရှစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံခွင့်ရဖို့ ကြိုးစားနေသည်။ အဲသည် ဆေးရုံကြီးမှ ရှယ်ယာများကို ဝယ်ခွင့်ရလျှင် ဝယ်ချင်သည်။ အခြားလုပ်ငန်းများရှိသေးလျှင်လည်း အလုပ်တူတူလုပ်ချင်သည်မို့။

နေအဖေက စုံစမ်းနေဆဲ ဖြစ်ပါ၏။

အဲသည်ဆေးရုံကြီးမှာ မြူမင်းတက်နေသတဲ့။

“ငါ ခွန်းရယ်၊ ဝတ္တရယ်၊ တေဇာရယ်ခေါ် ခဲပြီး နင့်ဆီလာမယ်၊ ပြီးမှ စည်သူနဲ့ကျော်ဦးကို သွားခေါ်မယ်၊ ဟိုသုံးကောင်ကတော့ ကြည့်သာ အိမ်မှာ စုပစေတော့၊ ဆေးရုံအောက်မှာပဲ ချိန်းမယ်”

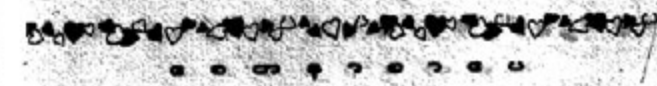
“အေး...ငါစောင့်နေမယ်”

ကြည့်သာ၊ နီလာနှင့်ရွှေပီတို့ကို နေခက် ‘ဟိုသုံးကောင်’ ဟုပဲ သုံးလိုက်၏။

တယ်လီဖုန်းတွေ ဟိုဆက်ဒီဆက် အပြန်အလှန် ဆက်ကြချိန်းကြလုပ်ပြီး တစ်နာရီအတွင်းမှာ ဒီပါချမ်းမြဆေးရုံကြီးအောက်တွင် ဆယ်ယောက်အဖွဲ့ဆုံမိတော့ကာ အပေါ်ထပ် မြူမင်းတက်နေသည်ဆိုသော အခန်းသို့ တက်ခဲ့ကြတော့သည်။

“ဟော...”

မြူမင်းက ခုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်အိပ်ရင်း မဝှဇင်းတစ်စောင်ဖတ်နေသည်။ အခန်းက ကျယ်ပေမယ့် ဆယ်ယောက်အုပ်စုကြီးနှင့်မို့ ကြပ်သွားရ၏။ ဘေးမှာ အိမ်ကလူနာစောင့်အိပ်ရန် ထားပေးသည့် ခုတင်ပေါ်တက်ထိုင်ကြ၊ ဆက်တီကုလားထိုင်တွေပေါ် ထိုင်ကြနှင့် အခန်းကတော့ ရှုပ်ယှက်စပ်သွားလေ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ရှင်က”

ရူပီက ခါးထောက်ရပ်ကာ သတင်းမေးပုံ သင်း၏။

“သေနိုင်ပါရိုးလား”

နီလာကလည်း ဆက်တီကုလားထိုင်ပေါ်မှ လှမ်း
ပြော၏။

“ချာတ် မရှိဘူးလား”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

နေခက် လူနာမှတ်တမ်းမေးတော့ ဝတ္ထုက မျက်
မှောင်ကုပ်၍ မေးသည်။

“ဖတ်မလို့”

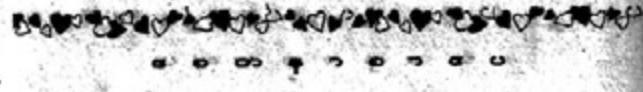
“ဪ...သူကနားလည်ရှာတယ်သွပ်...သွပ်...”

ကြည့်သာက လက်ဖျားခါပြသည်မို့ ဝါးခနဲရယ်သံ
ထွက်လာပြန်၏။ အုပ်စုတောင့်တော့လည်း လူနာသတင်းမေး
နှင့်မတူဘဲ ပျော်ပွဲစားထွက်လာတာနှင့် တူနေသေးတော့
သည်။

“ကျုပ်တို့ မိန်းမအုပ်စုကတော့ တာဝန်ကျေ
တယ်၊ စူပါကွေကာပါတယ်၊ ခိုင်လုံပါတယ်၊ ကော်
ဖီမစ်ကပ်ပါတယ်၊ လိမ်မွေ့သီးပါတယ်၊ ပန်းသီး
ပါတယ်၊ တန်လိမ်မွေ့ (Tang) ပါတယ်”

“ပါလုချီလား”

တေဇာက ရှုံ့မဲ့၍အော်သည်။

“ငါတောင် ဆေးရုံတက်ချင်လာပြီ၊ ငါ
အလှည့်ကျရင်လဲ ဒီလိုပဲ ပြည့်ပြည့်စုံစုံဖြစ်စေ”

“ဟဲ့...ပြိုင်စရာမဟုတ် ပြိုင်ရလား”

“ငတ်နေရင်လဲ ဆေးရုံအတက်ပြုစရာ မလို
ပါဘူးဟာ၊ ရန်ပုံငွေ စုလိုက်ပါမယ်”

“ငါက သင်္ဘောသီးနဲ့ဒူးရင်းသီး ကြိုက်တယ်၊
ငါအလှည့်ကျရင် အဲဒီ အသီးနှစ်မျိုး...”

“အော်...အငတ်တစ်ယောက်တိုးပြန်ပြီ”

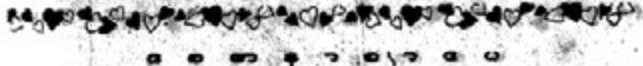
“အေးလေ...နင်တို့ ယောက်ျားလေးတွေ
များ အလိုက်ကို မသိဘူး၊ ဒီလို အလိုက်မသိလို့လဲ
ယောက်ျားလေးဖြစ်တာနေမှာ၊ လူနာသတင်းမေး
လာတာ လက်ချည်းပဲ”

“အဲဒီလက်တောင် အိမ်မှာ ဖြတ်ချမထားခဲ့
တာ ကျေးဇူးတင်”

“ဆေးရုံလာတာ လက်ပါဖို့ မလိုပါဘူး၊ ခြေ
ထောက်ပါရင် ပြီးတာပဲ”

“ခြေထောက်လဲ မပါလို့ရတယ်၊ ငါတို့ လှေ
ကားက လျှောက်တက်ခဲ့တာမှ မဟုတ်လား၊ ဓာတ်
လှေကားနဲ့ တက်တာပဲဟာ”

“အေး...ခြေနှစ်ဖက်လက်နှစ်လုံး ငုံးငုံးတို
သွားရင် မင်းတင်ပါးမှာ ခဲကပ်ပြီး ပစ်တိုင်းထောင်

ရှပ် လုပ်ကစားမယ်”

သူတို့ ယောက်ျားချင်းပြောချင်ရာပြောတာပေမယ့် မိန်းမတွေလည်း လိုက်ရယ်မောရသည်။ ခုတင်ပေါ်မှာ ချည်စောင်ပါးလေး ခြုံထားသော မြူမင်းကတောင် လိုက်ရယ်နေသေးသည်။

“ကဲကဲ...ရှင်က ဘာရောဂါလဲ”

“ညောင်နာနာ ဖြစ်နေတယ်မှလား”

“ဒါဆို သရိုးသရိပ်”

“အဲဒါ ဘာရောဂါတွေလဲ”

“ဪ...ကာယကံရှင်ကို မပြောရဘူး”

“လူနာက စပ်ပြီးပြီး လုပ်နေတဲ့ဟာ သတင်းမေးစရာ မလိုတော့ပါဘူး။ လူနာသတင်းမေးလာတဲ့သူတွေ လာပေးထားတဲ့အထဲက စားချင်စဖွယ် ဘာရှိလဲ ရှာကြ”

“ကောင်းလိုက်တဲ့ အစီအစဉ်၊ ငတ်လိုက်ကြစို့ သုဇယျင်္ဂ”

“အောက်အိအီးအွတ်”

ဟုဆိုကာ မိန်းကလေးတွေ ဝယ်လာသော ပန်းသီးတွေကို တစ်ယောက်တစ်လုံး ယူလိုက်ကြတော့သည်။

“ငါ့အလှည့်ရောက်ပါလား”

မြူမင်းက ခုမှ လက်ညှိုးထောင်၍ မေးရသည်။

“ပြော...”

“ငါက သယ်လက်ဆီးမီးယား Thalassaemia မင်းတို့ သိလား”

ယောက်ျားအုပ်စုဘက်သို့ လှည့်မေးလိုက်၏။

“သိတယ်၊ သွေးနီဥကျပ်မပြည့်ဘူးလို့ ခေါ်ရမလား၊ သွေးနီဥ သက်တမ်းတိုတဲ့ ရောဂါလို့ ခေါ်ရမလား မသိဘူးတဲ့၊ ပြောသံကြားဖူးတယ်၊ အပျင်းစား မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား”

“မိုင်းလ် Mild ဖြစ်ပါတယ်၊ အပျော့စား၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ခွေတာပေါ့”

“သွေးသွင်းရမလား”

“မလိုသေးဘူးတဲ့၊ သယ်လက်ဆီးမီးယားထဲ မှာတော့ ငါက တော်တော်ပျော့တဲ့ သယ်လက်ဆီးမီးယားပါ”

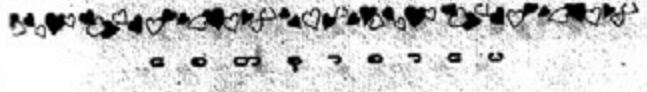
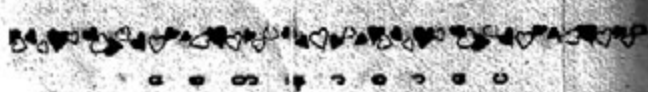
“သွေးသွင်းဖူးလား”

“ဆယ့်လေးနှစ်တုန်းက သွင်းဖူးတယ်၊ နှစ်ပုလင်း၊ တစ်ကြိမ်ပဲ၊ နောက်ထပ် မသွင်းရဘူး”

“မင်း ဒါကြောင့် ဒစ်စတင့်စ် (အဝေးသင် Distance)ယူတာလား”

“အေး”

“ကျောင်းပျက်ရက်များတယ်ပေါ့”

“အင်း...ဆယ်တန်းတန်းကဆို နှစ်တစ်ဝက်ပဲ ကျောင်းတက်လိုက်ရတယ်၊ ကျန်တဲ့ တစ်ဝက်က အိမ်မှာ”

“မောလား”

“နည်းနည်းမောတယ်”

“ဟဲ့...ဒါဆို စကားသိပ်မပြောနဲ့လေ”

မိန်းမအုပ်စုက စိတ်ပူ၏။

“နင်တို့ပဲ သေနိုင်ပါရိုးလားဆို”

“နင် ချောင်းသာ မလိုက်နိုင်တော့ဘူးပေါ့”

“အဲဒါကို ခံစားနေရတာ၊ မနက်ဖြန် ဆေးရုံ

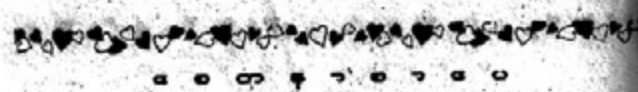
က ဆင်းလို့ရရင် သန်ဘက်ခါ လိုက်ခဲ့မယ်”

နေခက် အရေးဟဲ့ အကြောင်းဟဲ့ ဆိုတော့ မြူမင်း ကို စိတ်ပူပါသည်။ သို့ပေမဲ့ ရောဂါပြင်းထန်နေပုံမရတော့ စိတ်တိုမိပြန်သည်။

“ဒီကောင် ငွေပေါတိုင်း ဖြုန်းပြီး သည်းသည်းလှစ် နေတာလား” ဟု အကဲခတ်၏။ တချို့သူငွေတွေဆို ဘာမှ မဖြစ်ဘဲနှင့်တောင် ဆေးရုံတက်ပြီး အနားယူကြသည်ဆို လား။ နေခတို့ဖြင့် မနေနိုင်လိုက်တာများနယ် ရောဂါကြောင့် မသေ။ ပျင်းလို့ သေနိုင်၏။

“ရမလားဟဲ့...အေးအေးအေးအေး... နင့်အဖေအဖေ

ပိုပျော်ပေးခဲ့ပါ့မယ်”

“ဟောခဏာ...ပန်းသီးတွေကုန်ပြီ”

“စိတ်ချ...လိမ္မော်သီးပါ ဆက်ပြီး...”

“စားဦး...မှာ”

“ငတ်ဦးမှာပါဟယ်”

“နင်တို့ကလဲ လူနာစားဖို့ ချန်ကြပါဦး”

“နင်တို့လူနာက ဝယ်မစားနိုင်လို့လား၊ သူ စားချင် သူ့ဘာသာ ဝယ်စားလိမ့်မယ်၊ ဒီအခန်းထဲ မှာ အသီးအနှံတွေ သိပ်များနေရင် ဖြုတ်တွေရောက် လာပြီး လေထုညစ်ညမ်းမှာစိုးလို့”

“ဘာဆိုလဲ”

“မြူမင်းကောင်းဖို့ စားပေးရတာ”

“ကျေးဇူး ရှင်”

“မင်းတို့ပြန်လာရင် ငါ ဆေးရုံက ဆင်းပြီး အဲဒီအခါကျ အိမ်မှာလာစုပြီး အတွေ့အကြုံရှင်း လင်းပွဲလေး လာလုပ်ကြပေါ့”

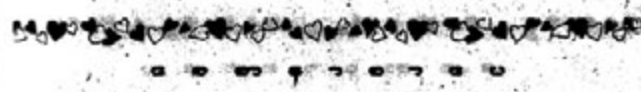
“မင်းက ဒီလောက်မြန်မြန် ဆင်းရဖို့ရှိလား”

“ရှိတယ်”

“ဒါဖြင့်လဲ တက်မနေပါနဲ့တော့”

“ဟဲ့...နေခရဲ့ နေမကောင်းပါဘူးဆိုမှ တက် သင့်လို့ တက်ရတာပေါ့”

“ငါက ဒီကောင် ချောင်းသာမပါတော့လို့

ပြောနေတာ”

“လိုက်ချင်လိုက်တာ တစ်ပိုင်းသေသွားတယ်”

“ဟော်တော့...ဒါဖြင့် မြူမင်းဆေးရုံက ဆင်းရင် ဝိုင်းလံချ (Wheel chair ဘီးတပ်ကုလားထိုင်) နဲ့ ဆင်းရတော့မှာပေါ့”

“ဘာဆိုလဲ”

“အောက်ပိုင်းသေသွားပြီဆို”

“ဘယ်သူပြောလဲ အောက်ပိုင်းလို့၊ တစ်ပိုင်းသေတယ်ဆိုတော့၊ အပေါ်ပိုင်းလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“အပေါ်ပိုင်းသေတဲ့ လူနာရှိလား၊မကြားဖူးလို့”

“အေး...တွေ့ဖူးချင်လိုက်တာ၊ ရယ်ရမယ်နော်၊ စက်ကြီးကျိုး...”

“ခါးက စကျိုးမှာ”

“အေး...ခြေထောက်နှစ်ချောင်းက လမ်းလျှောက်”

“ထမင်း ဘယ်နေရာက ခွံ့ရမလဲ”

“မစင်စွန့်သော ဌာနမှ ခွံ့နိုင်ပါသည်”

ဝဏ္ဏက စာသံပေသံနှင့် ဝင်ပြောသည်။

“ဒါဆို ပါးစပ်ကနေ အညစ်အကြေး စွန့်ရမှာလား”

“ဟာ...တော်တော့၊ ခွံ့လာပြီ”

လူနာသတင်းမေးသာဆို ဂာဂုန်းဂုန်း တရုန်းရုန်းနှင့် ပွဲကျနေတော့သည်။

“မင်းမှာ သူနာပြုဆရာမ မရှိဘူးလား”

“မလိုဘူးလေ၊ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း လှုပ်ရှားရင် နည်းနည်းမောတာကလွဲလို့ ငါ့ဘာသာ သွားနိုင်လာနိုင်တယ်၊ ရေချိုးနိုင်တယ်၊ ထမင်းစားနိုင်တယ်၊ မခေါ်တော့ဘူး”

“ဟဲ့...မြူမင်း အိမ်က ထမင်းလာပို့လား”

“အေး”

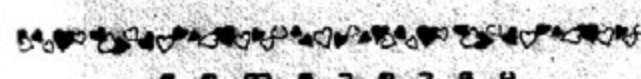
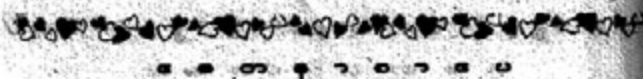
“ဘာလဲ သဇင် နင် ထမင်းချိုင့်ပို့မလို့လား”

နေခက် သဇင်ကို ခပ်မာန်မာန် လှမ်းမေးသည်။

“ငါ့ထမင်းချိုင့်ကိုမြူမင်းကဘယ်စားနိုင်မလဲ”

စကားတွေက တောင်ရောက်မြောက်ရောက်နှင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောချင်ရာတွေ ဝအောင်ပြောပြီး ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။ နောက်တစ်နေ့မှာ မြူမင်းဆီသို့ မည်သူမျှ မရောက်ကြတော့ပါ။ နောက်တစ်နေ့ ခရီးထွက်ရမှာမို့ အိမ်မှာပဲ နေလိုက်ကြတော့ပုံ ရသည်။ ဖုန်းဆက်ပြီး သတင်းမေးသူက ယောက်ျားထဲမှာ နေခတစ်ဦးတည်း။

“မြူမင်းလား...နေကောင်းလား၊ ဘာထူးသေးလဲ”

“ဘာမှမထူးဘူး။ ညတုန်းက အစာဖြတ်ထားပြီး ဒီမနက် သွေးဖောက်တယ်ကွာ၊ ဗိုက်ဆာတော့ နည်းနည်း စိတ်တိုတာပေါ့၊ ဒါပဲ... အခု သွေးဖောက်ပြီးသွားလို့ ခုမှ ဘရိတ်ဖတ်စုံ (Breakfast နံနက်ခင်းစာ) စားနေတာ”

“ခံတွင်းကောင်းလား”

“ကောင်းတယ်”

“မင်းအသံက တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်”

“တစ်ချိန်လုံး အိပ်ရာထဲမှာချည်းဆိုတော့ ခဏခဏ အိပ်ပျော်တယ်ကွ၊ အိပ်ရာနိုးကာစဆို အသံက တစ်မျိုး”

“ခုမှ ယောက်ျားသံ ဖြစ်သွားတယ်”

“နေခဲ ဆယ့်တစ်ယောက်အဖွဲ့ထဲကမို့ သည်းခံလိုက်တာ၊ လူဆိုတာ ပျော့ကွက်ကိုယ်စီရှိကြတာပဲ၊ ငါ့ရဲ့ ပျော့ကွက်က အသံစူးပြီးသေးတယ်၊ အဲဒါကို နင်း မပြောနဲ့၊ လူမှုရေး သဘောပေါက်”

“မနက်ဖြန် ငါတို့ ထွက်မှာ၊ မင်းက သိပ်မဖြစ်ရင် လိုက်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

“မလိုက်ချင်ဘဲ နေမလားကွ၊ ပထမတစ်ကြိမ် သွေးဖောက်တုန်းက... ဆေးရုံရောက်ရောက်ချင်း လေ... အဲဒါ သွေးအားသိပ်နည်းနေလို့တဲ့၊ ဘာဖြစ်

လို့လဲ မသိပါဘူးကွာ၊ အိပ်ရာထဲမှာအိပ်ပြီး ဆရာဝန်ကြီး ဆေးရုံဖမ်းတင်လိုက်တာ၊ ငါက အိမ်မှာ မူးပြီးလဲကျခဲ့တာ”

“ဒါဆိုလဲ နားလိုက်ပေါ့၊ ဒါပဲနော်”

“အေး... ယောက်ျားထဲက မင်းတစ်လောက်ပဲ ငါ့ဆီဖုန်းဆက်တာ”

“မိန်းမတွေက ဆက်သလား”

“ငါးယောက်လုံးဆက်တယ်”

“အဲဒါ မိန်းမနဲ့ယောက်ျား ကွာတာပဲ၊ ယောက်ျားတွေက ခင်ပေမယ့် အခင်ကို ပြချင်မှပြတာ၊ သူတို့မိန်းမတွေသာ”

“ငါ သဘောပေါက်ပါတယ်”

“ဒါပဲ”

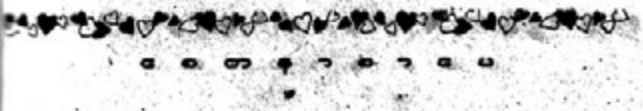
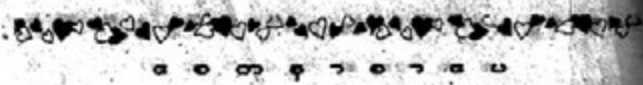
“အေး... ပြန်လာရင် တစ်ဖွဲ့လုံးအိမ်လာခဲ့ကြ”

“အေး... အေး”

နောက်တစ်နေ့မှာ ချောင်းသာသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ချောင်းသာမှာ သုံးရက်နေသည်။ မိန်းမအုပ်စုက မြူမင်းပေါသည့်အတွက် စိတ်မကောင်းကြောင်း တတွတ်တွတ်။

“နင်တို့မှာ ဒီစကားပဲ ပြောစရာရှိလား၊ နားညီးလာပြီ”

နေခဏ ထမာန်တော့ စိတ်ပုပ်ကောင်ဆိုပြီး မိန်းမ

အုပ်စုက ရန်တွေ၏။ ခု သုံးရက်စေ့ပြီ။ ချောင်းသာမှာ ဒီနေ့ ည နောက်ဆုံး။ မနက်ဖြန်ဆိုရင် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ပြီ။

“သင်...မြူမင်းအိမ်မှာ ဘယ်နေဆုံမလဲ”
နေခက သင်ကို လှမ်းမေးလိုက်၏။

“ခွန်းကို မေးကြည့်”

“အေး...အဲဒီကောင်နဲ့ပတ်သက်လာရင် နင် အဓိကလား၊ ခွန်းအဓိကလားကို မသိတော့ဘူး”

“မနာလိုကောင်”

“ဘာလို့ မနာလိုရမှာလဲ၊ မျက်စိနောက်တာ၊ အမြင်ကပ်တာ”

“အမြင်ကြည့်လင်ပေါ့”

“နေခ...မြူမင်းနဲ့ပတ်သက်ရင် ခွန်းအဓိကလဲ မဟုတ်ဘူး၊ သင်အဓိကလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ငါက အဓိက”

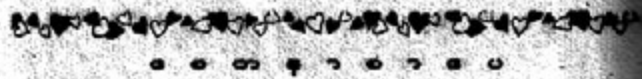
“ဘာ”

ကြည်သာက ရယ်လိုက်သည်။

“ငါ့ညီမ ရီမာကို ကြိုက်လို့တဲ့ဟေ့၊ တစ်ခါ လား မြင်ဖူးပါတယ်၊ တစ်သက်လုံး ခွဲသတဲ့၊ ငါ့ကို ခုဆို မြူမင်းက မမ...မမ ခေါ်နေတာ”

“ဒီနောက်”

“အေး...မြူမင်းများဆို ငါအပိုင်ပဲ၊ မြူမင်းဆီ

က ဘာအခွင့်အရေး ယူချင်လဲ ပြော၊ ငါ့မျက်နှာက ဒီလောက်ကြီးတယ်”

“နင်က သဘောတူနေတာလား”

“ဟဲ့...မြူမင်းကို ပြောစရာဘာရှိလို့လဲ၊ တကယ်ကြီးဆို အိုကေပေါ့၊ ရီမာကလဲ ပြန်ကြိုက်ရင်ပေါ့”

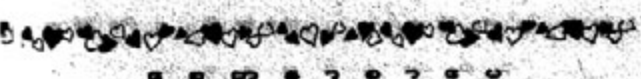
“ကြိုက်သတဲ့လား”

“မကြိုက်ဘူး၊ ပုလို့တဲ့”

“ဟေ...ယောက်ျား ငါးပေခုနစ်လက်မဆို တာ မပုဘူးကွ၊ လူစဉ် မိတယ်၊ အနေတော်လေး လုံးတန်ရပ်တန်ခေါ်တယ်၊ သေလို့မှ ခေါင်းမဆန့်တဲ့အရစ်မျိုး ဘာလုပ်မလဲ”

“ဪ...မခံမရပ်နိုင်သူက တစ်မှောင့်”

ဝဏ္ဏခမျာ ဇက်ကလေးပုပြုလိုက်လေတော့သည်။

မယ်တို့။ နှစ်နှစ်လေးလေးနဲ့... မြေမလား မြူမင်းရယ်။ စုတောင်မှ နေခက နှင် နဲ့ငါ့ကို သိပ်သင်္ကာချင်လှတာ မဟုတ်ဘူး။ နေခ စကား တွေက တစ်ခါတစ်ခါ ပိသာလေးနဲ့ ဘေးပစ်သလိုပဲဟု တစ် ယောက်တည်း တွေးဖြစ်၏။ ကိုယ့်ခုတင်ပေါ် တုံးလုံးကလေး လှိုရင်း လက်တစ်ဖက်က ခေါင်းအောက်ပြန်ထည့်ကာ ကျန် လက်တစ်ဖက်က ချိုစောင်းပေါ်ကွေးတင်သော ပုံစံဖြင့် ငြိမ် သက်စွာနေဖြစ်၏။ သဇင်ဘဝမှာ မြူမင်းသည် တကယ့်ကို ကျေးဇူးရှင် အစစ်ကြီးဖြစ်၏။ သဇင်အတွက် ဝင်ငွေရအောင် မြူမင်းက အလုပ်ကလေးတွေ ရှာပေးလာတတ်သည်။

“နင်...ခရူးရှေး (တစ်ချောင်းထိုး) ရလား၊ အင်္ကျီဖြစ်အောင် ထိုးတတ်လား”

“မြူမင်း ငါ့မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်၊ မိန်းမတို့ တတ်အပ်သည့် ပညာရပ်မှန်သမျှ ငါ တတ်တယ်”

“တော်လိုက်တာ၊ ဒါတောင် ဆင်းရဲနေရသ လား၊ ချမ်းသာပါတော့လား”

မြူမင်းက သဇင်ကိုဆို နှိပ်နှိပ်ကွပ်ကလေးများ ပြောပြီးလည်း စ၏။ သဇင် မနာပါ။

“နင် ထိုးမလား၊ အင်္ကျီအပ်တဲ့သူ ရှိတယ်၊ လေးထည်၊ လေးရောင်”

“ထိုးမယ်၊ လက်ခဘယ်လောက်လဲ”

“နင်ပြောလေ”

“ငါ မသိဘူးကွ”

“စုံစမ်းကြည့်ပေါ့၊ သူများထက် ငါးဆယ်၊ တစ်ရာ ပိုပေးမယ်”

“နင်လား”

“နင့်ဘကြီး...မိန်းမအင်္ကျီကို ငါက ဘာလုပ် ရမှာလဲ”

“ဒါဆို ဘယ်သူလဲ၊ နင့်ရည်းစား ပေးမှာ လား”

“ရည်းစားရရင် နင့်ဆီ အရင်ဆုံးခေါ်လာမယ်၊ ရန်ကုန်မှာ ငါ့အသိတစ်ယောက်ရဲ့ ဆိုင်မှာ အဲဒါ တွေ တင်ရောင်းတယ်၊ သူက ထိုးတတ်တဲ့သူတွေ ကို အပ်တာ”

“ထိုးချင်တာပေါ့ မြူမင်းရယ်၊ ဆက်ပေးပါ”

“နင် ထိုးတတ်သလိုသာ ထိုးလိုက်၊ ပြီးတော့ မှ ငါ သွားတင်ပေးမယ်”

ချည်ဝယ်ဖို့ဆိုပြီး ပိုက်ဆံတွေ ပေးသွားသေးသည်၊ သူမှ ပေးမသွားလျှင် သဇင်မှာ ချည်ဖိုး စိုက်စရာ မရှိ။ သဇင်က မေမေတို့ပေးလိုက်သော ပိုက်ဆံကို လက်ထဲမှာ လည်း ကိုင်မထားရဲ။ တိုးပွားအောင်ရယ်လို့ ဘယ်ကုမ္ပဏီ

မှာမှလည်း ရှယ်ယာမဝင်ရဲ။ ကုမ္ပဏီပျက်၍ ရှယ်ယာဆုံး
တာတွေ၊ သူများတွေ သိန်းချီပြီး ဆုံးရှုံးတာလည်း မျက်မြင်
ကိုယ်တွေ့။ ဘဏ်မှာပဲ အပ်ထားလိုက်သည်။ ဘဏ်တိုးလေး
ဆိုတော့ နည်းသည်။ ဘဏ်တိုးကလေးနှင့် သုံးဖို့က တစ်
ဘယ်လောက် ထုတ်ယူမည်ဆိုတာ ပုံမှန်ထား၍ ထုတ်တော့
သင့်မှာ လက်ထဲတွင် ငွေပိုငွေလျှံမရှိပါ။

“နင် ကွန်ပျူတာ ရိုက်မလား၊ သီးစစ် (The-
sis) လုပ်တဲ့သူတွေ အပ်ဖို့ရှိတယ်”

“ငါ့မှာမှ ကွန်ပျူတာ အပိုင်မရှိတာ၊ ဒါကြောင့်
ကွန်ပျူတာ သင်တန်းတက်မိတာတောင် အပိုလို
ဖြစ်သွားတယ်၊ ကြာရင် ငါမေ့ကုန်မှာပဲ”

“ငါ့အိမ်မှာ လာရိုက်လေ၊ နင်လဲ မမေ့အောင်
အပိုဝင်ငွေလဲရအောင်”

“ကောင်းပါ့မလားဟယ်”

“ဘာလို့မကောင်းရမှာလဲ၊ ဘာလဲ နင်က ငါ့
ကိုများကြောက်နေသေးတာလား ဟား...ဟား...”

“ဟာ...မြူမင်း ပေါ်တင်ကြီးပြောရလား”

“ဒီမှာ ဒေါ်သဇင် တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ မိန်းမဆို
လို့ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရင်တောင် ခင်
ဗျားကို ကျုပ်က မကြိုက်ကြောင်းပါခင်ဗျား”

“အောင်မယ်...ဘယ်သူက ကြိုက်ခိုင်းနေလို့

လဲ”

“နင် စိတ်ချရအောင် ပြောတာ၊ ငါ ကြိုက်နေ
တာက ရှိမာ”

“ဟယ်...တကယ်”

“ထင်တာပဲ၊ ဒီနေရာကို လာမှန်တယ်”

မြူမင်းက သူ့ဝဲဘက်ရင်ဘတ်ကို ပုတ်ပြသည်။

“ကြည်သာက ဘာတဲ့လဲ”

“ကြည်သာကဘာမှမပြောဘူး၊ ရှိမာကနီးတဲ့”

“နင့်ကိုများ”

“ပုလို့တဲ့”

“မပုပါဘူးကွ၊ မရှည်တာပါ”

မြူမင်းက အော်ရယ်၏။

“ပိန်လို့တဲ့”

“မပိန်ပါဘူး၊ မဝတာပါ”

“နင်ကလဲ”

“နင့်ရုပ်က ချောတာပဲ”

“အဲဒါလဲမိန်းမချောကြီးတဲ့ဟာ၊ သေချင်တယ်”

“သေချင်တဲ့ရုပ်ကလဲ စပ်ဖြဲဖြဲနဲ့”

“ငါ့အသားကတဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်
အတွက် မလိုလားအပ်စွာ ဖြူလွန်းတယ်တဲ့၊ လူက
ပုပြီး ပိန်တော့ ခြေဆံလက်ဆံ သေးတယ်တဲ့၊ သူက

ရှည်လွင့်မြင့်မားထွားကျိုင်းမှ ယောက်ျားပီသတယ် ထင်သတဲ့၊ ငါ့ ခြေထောက်လေးတွေက သေးတယ် တဲ့၊ ငါ့ကို ယူမိရင် နောင်တစ်ချိန်မှာ တစ်အိမ်ထဲ တူတူနေတော့ ဖိနပ်ဖွားနဲ့တယ်တဲ့...

“ရက်စက်တယ်တာ၊ ဝေဖန်ပုံ ပြတ်သား တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကို ခင်တော့ခင်တယ်တဲ့”

“နင်က အတိအလင်း ပရိုပိုစ် (Propose) လုပ်ပြီးပြီပေါ့”

“မလုပ်ပါဘူး၊ ကြည်သာကတစ်ဆင့် တီး ခေါက်ကြည့်တာ၊ သူကလဲ ကြည်သာကတစ်ဆင့် ပဲ ပြန်လည်တီးခေါက်လိုက်တာ၊ ငါ့ခေါင်းပေါ်မှာ ဒေါင်ခနဲ ဒေါင်ခနဲပဲ”

“နင် ငိုသေးလား”

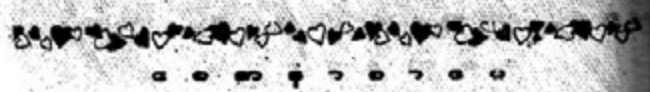
“ငိုချင်တာတောင် နင်တို့ရှေ့ဆိုရင်တော့ ရယ် မိမှာပဲ”

“နင့်ဟာက လေးလေးနက်နက်လဲ မရှိဘူး”

“ပြီးတော့လဲ ပြီးတာပါပဲပေါ့”

“အဲဒါ...နင်တို့ ယောက်ျားတွေ မုန်းစရာ ကောင်းတာ”

မြူမင်းက ပန်းတွန့်၍ ရယ်နေလိုက်တော့သည်။ သခင်က မြူမင်းအိမ်မှာ ကွန်ပျူတာ သွားရိုက်သည်။

မင်းက ထိုင်စဉ်ခံမနေပါ။ သခင် အနေမခက်ရအောင်လား မသိ အနားတောင် မလား။ သခင်လွတ်လပ်စွာ လှုပ်ရှားခွင့် ရပါသည်။ သူ့အိမ်မှာ သူ့ကွန်ပျူတာကို သွားရိုက်၊ သူ့ကြီး ဒေါ်ကြီး စီမံပေးသော ထမင်းကို စား၊ နေ့လယ်စာ မုန့် တွေလည်း အလျှံပယ်၊ တဝတပြစားသောက် ဗိုက်လေး၊ နေ့တွက်စီပြီးမှ သူ မောင်းသော ကားကို စီး၍ အဆောင် သို့ ပြန်ရသည်။

မြူမင်းသည် သခင်ကျေးဇူးရှင် တစ်ပိုင်းပါတည်း။

“ကားကတော့ မှာခံတူး တစ်လဲ၊ ပရာဒို တစ် လဲပဲ”

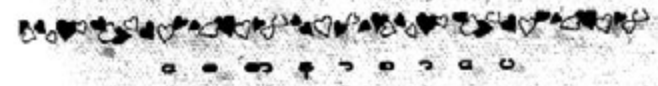
အဆောင်သူ အချင်းချင်း စောင်းမြောင်းပြောဆိုခြင်း ကို ခံရပါ၏။

“မြူမင်း...ကြားလား”

“ခေါင်းထဲ မထည့်နဲ့၊ အော်ဟေ့...ပရာဒိုက နေခလား”

“ဒါပေါ့...ငါ့မှာ ဘယ်သူရှိလို့လဲ”

နေခ ပြန်ပို့၍ ပရာဒိုစီးပြီး ပြန်ရသည့် ခေါက်ရေ က နည်းပါသည်။ ကြည်သာ ပြန်ပို့လျှင် မဂျက်စတာ (Maj-ester)နှင့် ပြန်ရပေမယ့် ပြန်ပို့သူက မိန်းမပဲမို့ အတင်းပြော ချင်သော အဆောင်သူများက ဒါကိုတော့ စကားထဲ ထည့် မပြောကြပါ။

“မာခံတူးကတော့ ပင်တိုင်ပဲ”

သူတို့ပြောလည်း ပြောစရာပါ။ မြူမင်းက သဇာတ်ထဲသို့ ရက်ခြားလောက် ရောက်တတ်သည်။

“မြူမင်း နင် ခဏခဏ မလာနဲ့တော့ဟာ”

“ဟာ...ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ကိုယ် မဟုတ်ရင် ပြီးရော”

“ငါတို့ မိန်းမသားဆိုတာ ကိုယ်ကောင်းပေမယ့် ခေါင်းရွေတယ်ဟာ၊ ငါ့ဘာသာ နင့်အိမ်ကို လာမယ်၊ အပြန်လဲ လိုက်မပို့နဲ့၊ ငါ ကွန်ပျူတာတော့ လာရိုက်ချင်တယ်ကွာ၊ အဆောင်မှာ ခရုရှေးထိုးပြန်တော့လဲ သဇာတ်က စီးပွားရှာ တော်တယ်နော်၊ ဘာညာနဲ့ ချီးမွမ်းသလိုလို့နဲ့ နှိပ်ကွပ်ကြတာကွာ၊ သေချင်တယ်”

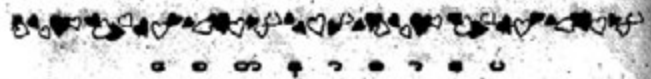
“စောပါသေးတယ်၊ နီးရင် ငါ သတိပေးမှာပေါ့”

“ဘာအတွက်လဲ”

“သေဖို့”

“နင်ပဲသေ”

တစ်ခါတစ်ရံမှာ သဇာတ်က မြူမင်းကို ထုရိုက်မိတာမျိုးတွေ ရှိသည်။ မြူမင်းခမျာ သဇာတ်လက်ကို ဖမ်းဆွဲတာမျိုးတောင် မလုပ်ရှာပါ။ မြူမင်းဟာ နေခ ပြောသလို သန့်

သန့်လေးမှ တကယ့်သန့်သန့်လေး ဖြစ်ပါသည်။

မနက်ဖြန်မှာ အင်တာဗျူးတစ်ခု သွားရပါမည်။ ဒီအလုပ်ကိုလည်း မြူမင်းပဲ ရှာဖွေလာတာ ဖြစ်၏။

“နင်က လခကောင်းတဲ့အလုပ်ဆို ပင်ယန်းလဲ ကိစ္စမရှိဘူး မဟုတ်လား”

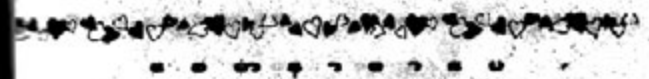
“ရတယ်၊ ဘယ်မှာလဲ အလုပ်”

“နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီပဲကွ၊ နိုင်ငံခြားကနေ ဆေးရုံသုံးစက်ကိရိယာတွေ တင်သွင်းတဲ့ ကုမ္ပဏီ၊ နာမည်ကြီး၊ တကယ်တမ်းကတော့ ဆရာဝန်တွေကို ခေါ်တာ၊ ဆရာဝန်တွေမှလဲ ဒီစက်ကိရိယာတွေကို ရောင်းတဲ့အခါမှာ သုံးဖို့စွဲဖို့ကစလို့ ပြောပြနိုင်တာ၊ အသုံးဝင်ပုံကို ရှင်းပြနိုင်တာ...”

“နင်က ဆရာဝန်တွေရဲ့ လက်ထောက်ဆိုပါတော့ကွာ၊ အရောင်းစာရေးသတော့၊ အရောင်းအဝယ် စကားပြောရမှာပေါ့...”

“ကုမ္ပဏီမှာတော့ နင် အင်္ဂလိပ်လို ပြောရမယ်၊ ဆေးရုံတွေသွားရင် မြန်မာလို ပြောရမယ်၊ လစက အက်ဖ်အီး (F.E)နဲ့ရမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

“ဘယ်နှယ်မှ မလဲဘူး၊ သင်တန်းတွေသာ ပြီးသွားတယ်၊ အလုပ်က မရသေးလို့ သေနေ့ကို ရွေးနေတာ”

“သေစကားပြောလှချည်လား၊ နင် သေတော့ နင့်မိသားစု ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ”

“အေးဟာ...ငါ သေပေးလိုက်လို့သာ အဖေတို့ သိန်းသုံးရာထိပေါက်မယ်ဆိုရင် ငါ တကယ် သေ ပေးတယ်”

“သိန်းငါးဆယ်လောက်နဲ့ သေလို့ မဖြစ်ဘူး လား”

“နင်ပဲသေ”

နိုင်ငံခြား ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ရတော့ ကွန်ပျူတာ ရိုက်တာတွေ၊ ခရုရှေးထိုးတာတွေကို မလုပ်ဖြစ်တော့ပါ။ ခု...သင် အဆင်ပြေနေပါသည်။ အဖေတို့ ပေးလိုက်သော ဘဏ်မှာ အပ်နှံလက်ကျန်ငွေသားရော အတိုးပါ ထုတ်မသုံး ရသည့်အပြင် သင်က အမေ့ဆီတောင် ငွေပြန်ပို့နိုင်နေပါ သည်။ အတွေးများ၏ စလယ်ဆုံးမှာ မြူမင်းမျက်နှာကိုသာ မြင်နေလျက် မြူမင်းကို ကျေးဇူးတင်လိုက်ရုံများကို ပြော မပြတတ်တော့ချေ။ ခုနေ...မြူမင်းက သင်သေပြီး ကျေးဇူး ဆပ်ဆိုလျှင်တောင် ဆပ်ရတော့မည့်ပုံပါပဲလေ။ ကျေးဇူး တင်ပါတယ် မြူမင်းရယ်။ ရင်ထဲက စကားပါ။

“ဟဲ့...မြူမင်း”

ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်သော ခုတင်ခေးပေါ် ခွေခွေကလေး လှဲရင်း မြူမင်းကို ခြင်ယောင်ကျေးဇူးတင်ရင်းမှာပဲ ဧည့် သည်ဆို၍ ထွက်ကြည့်တော့ မြူမင်းဖြစ်နေသည်။

“သေခဲဦးမယ်၊ ငါ နင့်အကြောင်းပဲ တစ်ချိန် လုံး စဉ်းစားနေတာ”

“ဘယ်မှ မသွားဘူးလား”

“ကုမ္ပဏီက စနေနေ့ နေ့တစ်စက်ဆင်းပေးရ တယ်ဟ၊ နေ့တစ်စက်ကလေး ဘယ်မှမသွားဘဲ ပြန်နားတာ၊ မနက်ဖြန် တနင်္ဂနွေလဲ အဝတ်လျှော် ခေါင်းလျှော်၊ မီးပူတိုက် လုပ်ရဦးမှာ”

“ငါအကြောင်း ဘာတွေစွေးနေတာလဲ”

“ဪ...ကျေးဇူးတင်တဲ့အကြောင်းတွေပေါ့ ဟယ်၊ ငါ အလုပ်ရတဲ့ လတုန်းကလဲ နင်တို့ကို ကျေးချင်တာ အမေ့ဆီ သုံးလှပိုဦး၊ လေးလမြောက် မှ ကျေးဆို၊ ဒီလကုန်ရင် လေးလပြည့်ပြီကွာ...”

“ငါ ကျေးပါရစေ၊ တစ်ဖွဲ့လုံးကို၊ နင့်ကိုလဲ ကျေးဇူးဆပ်ချင်တယ်၊ တစ်ခုခု ဝယ်ပေးပါရစေ၊

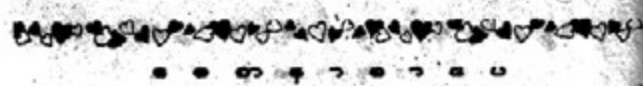

နင် ဘာယူမလဲ”

ဆယ့်တစ်ယောက်တစ်ဖွဲ့လုံးကို သင်ခင်ပါသည်။ ဆွေမျိုးသားချင်း ညီကိုမောင်နှမတွေလိုလည်း နေခဲ့ကြပါသည်။ သို့ပေမဲ့ မြူမင်းကိုတော့ ပိုရပါမည်။ ပိုမှီဖြစ်မည်။ မြူမင်းကော့စားတွေက သင်ပေါ်ပိတာများပြီလေ။ ဆယ့်တစ်ယောက်ထဲမှာ ကျန်ဆယ်ယောက်အနက် မင်းနေခက အခက စာညှိက သူ့အလုပ်နှင့်သူ့ရှိပြီးသား။ ကျန်သော ကိုးယောက်က ခုထိတယ်သူမျှ ဘယ်မှာမှ အလုပ်မဝင်ကြသေးပါ။ နေရာကောင်းနှင့်လူကောင်းကို စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။ သူတို့မှာ စောင့်ဆိုင်းစွမ်းအားလည်း ရှိကြသည်။ သင် တစ်ယောက်ပဲ အလုပ်ရသေးသည်မို့ သင်က ကျေးရပါဦးမည်။

“ပြောလေ မြူမင်း...နင် ဘာလိုချင်လဲ၊ ငါ တတ်နိုင်တဲ့အင်အားထဲကပေါ့ဟယ်”

မြူမင်း သင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ သင်၏မျက်နှာလေးက ယဉ်ရှာ၏။ “ယဉ်”သည်ဆိုခြင်းမှာ ရက်ရက်စက်စက်ကြီးလှသော အလှအပထက် အများကြီးလျော့နည်းပါသည်။ အရပ်ဆိုးခြင်းထက်ကျတော့လည်း များစွာသာသည်။ သင်သည် ရုပ်ရည်ကလေး ယဉ်သလို၊ ကံတရားလေးကျတော့လည်း ယဉ်ရှာသည်။ ယဉ်ရုံပဲ ရှိရှာ၏။ ကံဆိုးတာထက် တော်တော်လေး သာပေမယ့် ကံကောင်းဖို့ကျတော့ အများကြီး လိုအပ်နေပါသေးသည်။ သူ့ဌေးသား သူ့ဌေးသမီး

တွေနှင့်မှ လာပေါင်းမိရာသော နှမ်းနှမ်းပါးပါး သင်၏မျှာ သူငယ်ချင်းတွေက ဘယ်လိုပဲ သူ့အပေါ်ကောင်းစေ သူ့ရဲ့အတွင်းစိတ်သန္တာန်မှာတော့ အားငယ်ရှာမည်သာ။

“သင်ကို မြူမင်း သနားပါသည်။

“ကျော်ဒါးနိုး တီရုပ်တစ်ထည်လောက် ယူပါလားဟင်၊ နင်တစ်ခါမှ တီရုပ်တို့၊ စပိုရုပ်တို့ မဝတ်ဘူး”

မြူမင်းက ခေါင်းကို မော့၍ရယ်၏။

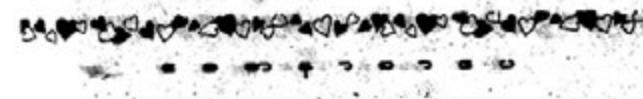
“မကြိုက်ဘူးဟာ၊ စိတ်ကျဉ်းကြပ်တယ်၊ ရုပ်အင်္ကျီပွပွတွေပဲ ကြိုက်တယ်”

“အေး...ရုပ်အင်္ကျီတွေကျတော့ နင်က လက်တိုဝတ်တယ်၊ လက်ရှည်ဆိုလဲ စကခေါက်တယ်၊ ရုပ်အင်္ကျီပွပွအောက်က ထွက်လာတဲ့ နင့်လက်ဖျံလေးက သေးတော့ ရီမာက မကြိုက်ဘူးပေါ့...”

“နင် ဘောင်းဘီရှည်လဲ အမြဲဝတ်တဲ့ဟာ တီရုပ်နဲ့ဆိုရင် ပိုကြည့်ကောင်းမယ်”

“နင် မသိလို့ပြောတာ၊ ငါ ဝတ်ကြည့်ပြီးပြီ၊ မကောင်းဘူး၊ ငါက လူကောင်းမထွားတော့ တီရုပ်နဲ့ ဘောင်းဘီနဲ့ဆိုရင် ဒီဆံပင်ဧကလဲ နည်းနည်းရှည်တော့ဟာ တေလေဂျပိုး ရုပ်ပေါက်သွားတယ်”

“ဟုတ်လို့လား”

မြို့မင်း ဆံပင်က အလယ်ခွဲ၊ နားရွက်အုပ်လှနီးပါး တညီတည်းရှည်လျက် ဖြောင့်စင်းစွာကျနေသော ပုံစံဖြစ် သည်။ နုခေတ် မော်ဒယ်ဘိုင်းကလေးတွေ ထားလေ့ရှိသည်။

“ရှပ်အင်္ကျီလေး ဝတ်ပေးမှ နည်းနည်းပါးပါး ကြည့်ပျော်ပျော်ရုံရှိပြီး ဂလေဂချေရုပ်က လွတ် တယ်”

“နင့်ဆံပင်ကြောင့်ဖြစ်မယ်ကွ၊ ဆံပင်တို ထား ကြည့်ပါလား”

“ထားဖူးတယ်၊ မလှဘူး”

“အရေးထဲ နင်က လှချင်နေပြန်သေး”

တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် စေ့စေ့ကြည့် လှေ လာဝေဖန်ရင်း ရယ်ဖြစ်ကြပြန်၏။

“ရယ်တယ်ကွ”

ကဲ့ရဲ့သံ သဲ့သဲ့ထွက်လာသည်။

“ငါ ထမင်းစားမကောင်းလို့ ကြေးအိုးသောက်

မလို့ နင့်လာခေါ်တာ”

“လိုက်မယ်”

“မငတ်ရှာဘူး”

သဇင်က လှည်းတန်းတစ်ပိုက်ဆိုတာ အဆောင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းဘဲမို့ အဝတ်အစား လဲမနေတော့ပါ။ ပိုက်ဆံ အိတ်ကလေးပဲ ပြေးယူသည်။

“ဒီပိုက်ဆံအိတ်က ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ငါ ကျွေးမလို့”

“ငါက လာခေါ်တာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီတစ်ခါတော့ကျွေးပါရစေ”

“သဘော...သဘော”

“တစ်ဖွဲ့လုံးကို လကုန်ရင် ကျွေးမယ်ဆိုတာ ပြောပေးဦး”

“ပါသွားပြီ”

ကဲ့ရဲ့သံ သဲ့သဲ့ထပ်ကြားရပြန်ပေမယ့် ဂရုစိုက် မနေ တော့ပါ။ သဇင်က မြို့မင်းကားပေါ်သို့ ကြော့ကြော့ကလေး တက်ထိုင်လိုက်သည်။

“မြို့မင်း”

“ပြော”

“နင် ကင်းမဲလ်ရှပ် (Camel shirt) ကာကီ ရောင်လေ၊ နင်ပြောတာ ဂျန်ရှင်အိတ် (Junion 8) က ဝယ်တာတဲ့၊ နင့်အိမ်က ကောင်မလေးက ဂျင်း ဘောင်းဘီနဲ့ရောလျှော်လိုက်လို့ အပြာရောင်တွေ နည်းနည်း ဟိုကွက်ဒီကွက် စွန်းသွားတယ်ဆိုတာ”

“အေး”

“အဲဒါမျိုး တစ်ထည်ပါ ပြန်ဝယ်ပေးမယ်”

“နင်က ဘယ်လောက်မှတ်လို့လဲ”

“သိဘူး”

“လေးထောင်ကနေ သောင်းနှစ်ထောင်ထိ ရှိတယ်”

“လေးထောင်တန်ယူနော်”

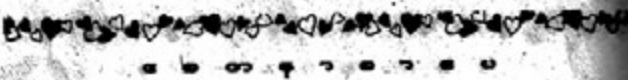
“ဆေးကွက်သွားတဲ့ ငါ့အင်္ကျီက သောင်းနှစ်ထောင်”

“မြတ်စွာဘုရား...”

“ဝယ်ပေးဦးမလား”

“တတ်နိုင်ဘူး တော်ကြီးရေ”

နှစ်ယောက်သား ရယ်လိုက်ကြပါသည်။ သူတို့ချင်းက အဲသည်လောက် ရင်းနှီးသည်မို့ ပြောမနာ၊ ဆိုမနာ၊ ဆဲမနာအထိထက်မြင့်၏။ ရှိသား၏။ ပွင့်လင်း၏။ ဟန်ဆောင်ဖြင်း ကင်း၏။ မြူမင်းနှင့် သစင်တို့၏ တွယ်တာမှုက နက်နှိုင်းလှတော့သည်။

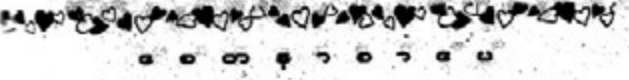
မြူမင်း

အချစ်ဆိုတာ ဘယ်မှာ ရှာဖွေရမလဲ ငါ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရင်ထဲကို အချစ်ရောက်နေပြီ။

အချစ်ရဲ့နက်ရှိုင်းမှုကို ငါ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါဟာ အချစ်ထဲမှာ နစ်မြုပ်ပျော်စင်နေခဲ့ပြီ။

အချစ်ရဲ့အစကို ငါ မဖွေရှာတတ်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါဟာ အချစ်ကို ခံစားနေပြီ။

မင်းကို ချစ်နေမိပြီလို့ သိလိုက်မိချိန်မှာ ဝါရဲ့ နှလုံးသားဟာ ပြင်းထန်ဆုံး အံ့ဩမှုကြောင့် ပေါက်ကွဲသွားတော့တယ်။ တစ်စစီလွင့်စဉ်သွားခဲ့တယ်။ အဖြူစင်ဆုံးတွယ်တာကြတဲ့ တို့ရဲ့ အုပ်စုထဲကို ဆယ်တစ်ယောက်မြောက် သူငယ်ချင်းအဖြစ် ရောက်ရှိလာတဲ့ မင်းကို ငါ ချစ်နေပြီ။

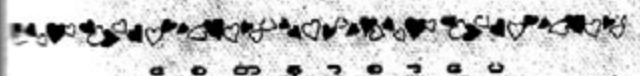
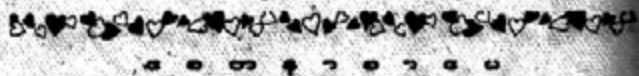

အခန်း (၅)

မြူမင်းမှလွဲ၍ အားလုံးလိုလို လုပ်ငန်းခွင်ထဲသို့ ရောက်ကုန်ကြပြီ ဖြစ်သည်။

နေခက် သူ့လုပ်ငန်းမှာ စွဲမြဲစွာ ထိုင်ရပြီ။ သူဟာ အဖေခန့်ထားသော မန်နေဂျာကြီးထံမှာ အလုပ်သင်လိုလို၊ မန်နေဂျာချုပ်လိုလို မသိတာမေးလိုက်၊ ဩဇာပေးလိုက် ရုံးခန်းသို့ မရောက်တစ်ချက်၊ ရောက်တစ်ချက်ပုံစံ မဟုတ်ရတော့ပါ။ မူလမန်နေဂျာကို တခြားဌာနခွဲတစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီး အဲသည်ဌာနမှာ 'မန်နေဂျာ ဦးမင်းနေခ' ဖြစ်နေ၏။

“ငါ့ကို ဘယ်သူတွေ အတင်းပြောနေလဲ သိရအောင် စည်သူနဲ့အောင်ကျော်ဦးကို နားစွင့်ရေးအရာရှိများအဖြစ် ခန့်အပ်လိုက်တယ်”

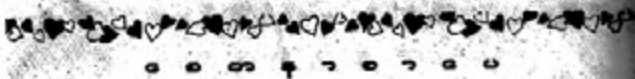

ရယ်စရာပြောတာပေးမယ့် စည်သူနှင့်အောင်ကျော်ဦးကို နေခက တကယ်ပဲ အလုပ်ပေးခဲ့ပါသည်။ ဆယ့်တစ်ယောက်အုပ်စုမှာ သုံးယောက်က တစ်နေရာတည်းမှာ စည်းလုံးခွင့်ရနေ၏။

တေဇာထိုက်က သင်္ဘောတက်သွားသည်။ သင်္ဘောမှာ အစဉ်အမြဲလိုက်နေရန်မဟုတ်။ စင်ကာပူမှာရှိသော ထို သင်္ဘောကုမ္ပဏီ၏ ရုံးခွဲမှာ ထိုင်ဖို့ဖြစ်သည်မို့ သူကလည်း အလုပ်က ကောင်းသလို လခလည်း ကောင်းသည်။ ရေခြားမြေခြားသို့ တစ်ယောက်တည်း လွင့်စဉ်သွားသူဖြစ်သည်မို့ ရံဖန်ရံခါ သူငယ်ချင်းများ ပြန်ဆိုကြသည့်အခါတွင် တေဇာထိုက် မပါတော့ဘဲ ဆယ်ယောက်သာ ဆိုနိုင်ကြတော့သည်။ မိဘကျောထောက်နောက်ခံတောင့်တင်း၍ တိုယိုတာ မဂျက်စတာ (Toyota Majester) ကားစီးနိုင်သူ မေကြည်သာလင်းက အလွန်ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော အလှပြင်ခန်းမကြီးကို သူ့ခြံထဲမှာ (ရွှေတောင်ကြားထဲမှာ) ဖွင့်၏။

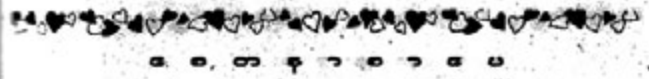
ရန်ကုန်ရောက် နိုင်ငံခြားသားများအတွက် အဓိက ရည်ရွယ်သည်မို့ သူ့အလှပြင်ခန်းမက အလှပြင်ခကြေးငွေကို နိုင်ငံခြားငွေနှင့်ယူ၏။ စင်စစ် ကြည်သာက အလှပြင်ခြင်း ကိစ္စကို ဘာတစ်ခုမျှ နားလည်သူ မဟုတ်။ သင်ကြားခဲ့ဖူးသူ မဟုတ်ချေ။

သို့ပေမဲ့ သူက စိမ်းခန့်ခွဲအုပ်ချုပ်မှုပညာနှင့် စီးပွား

ရေးလုပ်ငန်းကို နားလည်သည်။ ရူပါဝင်းကတော့ မိဘလည်း ကြည်ဖြူ လူငယ်ချင်းလည်း နှစ်ချိုက်ကြသော သူဌေးသား တစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ကျကာ တက်ထားသမျှ သင်တန်းမှ ပညာတွေ အကုန်မေ့ပြီး အိမ်ရှင်မကြီးလုံးလုံးဖြစ်နေ၏။ အုပ်စုထဲမှာ သူ့ အရင်ဆုံး အိမ်ထောင်ကျသူမို့ 'လူကြီးသူမ' ရာထူးကို ရသွားလျက် ဆယ်ဦးသူငယ်ချင်းများဆုံတိုင်း 'ဩဇာပေးခြင်း' တာဝန်ကို သူ ယူ၏။

နီလာတင်ထွတ်က နိုင်ငံခြားမှ လာရောက်ဖွင့်သော နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီမှာ နိုင်ငံခြားသားဘော့စ်၏ အတွင်းရေးမှူးမကလေးဝင်လုပ်ရာ လခ ကောင်းလှပါသည်။ ခွန်းသံချိုက အပျင်းထူဆဲ၊ ဟိုအလုပ်ဝင်ရကောင်းမိုး ဒီအလုပ်ဝင်ရကောင်းမိုး ရွေးချယ်ဆဲ ဖြစ်၏။ အားလုံးထဲမှာဘာယံတော့မျှ ဘာမှ ခလုပ်ဘဲ တစ်သက်လုံး မိဘပိုက်ဆံထိုင်စားမယ့် 'အသုံးမကျကောင်' ဟု နေခ မျက်မှန်းကျိုးရသူက 'မြူမင်း'တည်း။ ပြောလည်းပြောစရာပါပေ။ မြူမင်းတစ်ယောက်က ဘာအလုပ်မှလည်း မဝင်။ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်လည်း မတည်ထောင် သူ့ဆီဖုန်းဆက်လိုက်တိုင်းတော့ အားရသည်မရှိ။ မတွေ့တာက များလျက် သူ့ဆယ်လူလာဖုန်းဆက်ပြန်တော့ စက်ပိတ်ထားတာက များနေပြန်၏။ သူငယ်ချင်းတွေက တစ်ယောက်တစ်နေရာ ဖြစ်နေကြပေမယ့် အနည်းဆုံးတစ်လမှာ တစ်ကြိမ်ခန့် တွေ့ဆုံနိုင်ဖို့ကိုတော့ ကြိုးစားကြပါသည်။

မင်းနေခ ကားမောင်းရင်း လက်မှနာရီကို ကြည့်လိုက်၏။ ရက်စွဲကိုကြည့်တော့ နှစ်ဆယ့်ရှစ်ရက်။ ဒီလ သုံးဆယ်ရက်နေ့မှာ သုဇယချင်းတွေ ဆုံကြမည်။ အစကတော့ ဝါသနာ မပါခဲ့ဘဲ သင်တန်းပေါင်းစုံတက်ပြီးကာမှ ကျွန်ုပ်ဆရာ ဖြစ်သွားသော ဝဏ္ဏက အားလုံးထဲမှာ အချိန်မရှိဆုံးလူဖြစ်နေတာကို သတိရစွာ ပြုံးမိရသေးသည်။ ကားထိုကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်းအတိုင်း မောင်းလာရာမှ ဆရာစံလမ်းဘက်သို့ ကွေ့လိုက်၏။ ခါတိုင်းကားမောင်း မြန်ချင်သော နေခက ဒီနေ့မှ ကားကို ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဖြည်းဖြည်း မောင်းဖြစ်နေသည်။

“ဟော...”

သဇင်။ ဆေးဝါးနှင့်ပတ်သက်သော စက်ပစ္စည်းများ တင်သွင်းသည့် နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီမှာ လုပ်နေပါသည်ဆိုသော သဇင်က အလုပ်ချိန်ကြီးမှာ လမ်းလျှောက်နေ၏။ သူ့ဘေးမှာ မှာကလည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်။ ယှဉ်၍လျှောက်လာစဉ်က ရင်းရင်းနှီးနှီး။ စကားပြောရင်း ထူထူရိုက်ရိုက်၊ ပုတ်ပုတ်ခတ်ခတ်လည်း ရှိ၏။ ရှုပ်အင်္ကျီလက်တို့နှင့် ယောပုဆိုးဝတ်ထားပေမယ့် ခေတ်သားပုံတုံးတော့ မဟုတ်ချေ။ ခေတ်ရှေ့ပြေးအောင် ခေတ်ဆန်ပုံလည်း မပေါက်။ အသက်က သဇင်နှင့် တူချင်တူ မတူလျှင်ငယ်နိုင်၏။ သဇင်ထက် ဘယ်လိုမှ မကြီးနိုင်။ သဇင်အသက်ဆိုတာကလည်း ကိုယ်တွေ့

နှင့်ရွယ်တူတန်းတူမို့ အစိတ်ကျော်ပြီ။ ဘေးမှပုဂ္ဂိုလ်ကရှိလှ လွန်ရောကျဲရော အစိတ်လောက်ထင်ပါရဲ့။

မျက်နှာချင်းဆိုင်အနေအထားမှာ လျှောက်လာကြသည်မို့ နေခက ကောင်းကောင်းကြီး အကဲခပ်ခွင့်ရ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ရှေ့မှာ နေခကားကို ရပ်လိုက်သည်။ ကားထဲမှ ခေါင်းထွက်လိုက်၏။

“သဇင်...”

“ဟဲ့”

သဇင်ကြည့်ရတာ လန်ဖြန့်သွားပုံနှင့် ‘ဟဲ့’ဟု ယောင်ရမ်းထွက်၏။

“ဘယ်လဲ”

“စိန်လှဲ့ မုန့်သွားစားမလို့၊ ဆင်းခဲ့ဦးလေ၊ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

နေခ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

“မောင်...မတို့ သုဇယချင်းဆယ်တစ်ယောက် အုပ်စုထဲက တစ်ယောက်လေ၊ မင်းနေခ”
ဟိုက်...။ မောင်ဆိုပါလား။ နေခ မျက်ဝန်းတွေ တုပ်သွားရ၏။

“နေခ...ငါ့မောင်လေ၊ မုန့်သွားကျွေးမလို့ ရုံးက ထွက်လာတာ၊ ဥက္ကာတဲ့”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”ဆိုသော စကားကို

နှစ်ယောက်လုံး ပြိုင်တူပြောလိုက်ကြသည်။ လက်ဆွဲနှစ်ဆက်၏။ 'ငါ့မောင်' တဲ့။ နယ်က သူ့မောင်လေးလား။ ကောင်လေးက ငယ်ပုံလည်း ပေါက်သည်။ နင့်မောင် အရင်းလား ဖွင့်မေးဖို့လည်း ခက်၏။

“လိုက်ခဲ့ပါလား၊ မုန့်စားရအောင်”

“တော်ပြီ၊ ငါက စည်သူနဲ့ကျော်ဦးကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့ အပြင်လွှတ်ထားပြီး ငါ့ကျမှ နင်နဲ့ မုန့်လာစားနေလို့ မဖြစ်ဘူးဟာ၊ ဟိုကောင်တွေသိရင် ပွမမယ်၊ ငါ ပြည်ထောင်စုလမ်းထဲမှာတွေ့စရာ လူတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားတာလဲ နောက်ကျမှစိုးလို့”

“အေး... ဒါဖြင့်ပြီးရော၊ ငါတို့သွားမယ်”

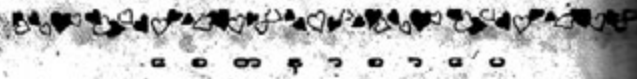
“ပို့ပေးရဦးမလား”

“ဪ... ဆယ်လေးငါးလှမ်းလျှောက်ရင် ရောက်တော့မယ်ဟာကို”

“ဒါဆိုလဲပြီးရော၊ သွားမယ်... ကိုဥက္ကာ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုကြီးမှန်းမသိ။ လိပ်ခဲတင်းလင်းနှင့် မတင်မကျ ရှိနေရသည်။ သင်သည် အုပ်စုထဲမှာ အခက်အခဲနှင့် ရင်ဆိုင်ရဆုံး၊ အန္တရာယ်ပေးဆုံး သူငယ်ချင်းမို့ အားလုံးက ဝိုင်းသနားသည်။ ဝိုင်းဝန်းမခံကြသည်။ သင်က...

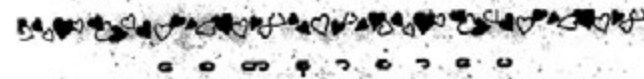

“နင်တို့တွေနဲ့ ငါနဲ့ ကသူငယ်ချင်းဖြစ်ကြရတယ်ဆိုတာ လူ့ပြည်က အပ်တစ်စင်းနဲ့ ဗြဟ္မာ့ပြည်က အပ်တစ်စင်း ဆုံသလိုပါပဲဟာ၊ တကယ်ဆို အဆင့်အတန်းချင်းက နည်းနည်းမှ တူတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကို တန်းတူရည်တူပေါင်းတဲ့ နင်တို့ကို ကျေးဇူးလဲ အမြဲတင်နေရပါတယ်” ဟု တောင့်ပြောခဲ့သည်။

ယောက်ျားလေးအုပ်စုကတော့ သဇင်စကားကို အော်ရယ် ပေးလိုက်ကြသည်။

“ဖီးလ်တက်ပြီး ပုလဲခမယ် ကြံရင် လုံးချောလေးတွေ ကြွေပါဟာ၊ ပုံစံ မမှန်ရင် ဈေးမရဘူး”

ဝဏ္ဏစကားကြောင့် ကြေကွဲရမည့်သူတောင် ဝမ်းမနည်းဖြစ်တော့ဘဲ ရယ်မောဖြစ်သွားရသည်။ သဇင်ကို တစ်အုပ်စုလုံးက ညှာတာဦးစားပေးခဲ့ပါသည်။ စု... စိတ်ထင်လို့ ပဲလားတော့မသိ။ သဇင်မျက်နှာ နှမ်းနေသည်ဟု ထင်၏။ နေပူထဲမှာ ထီးမဆောင်းဘဲ ကုန်းကြောင်းလျှောက်လာရလို့လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ပြီးတော့ နည်းနည်းများ ဝိန်သွားသလား။ သဇင်မျက်နှာ ယဉ်ယဉ်ကလေးက အလှပိုလျော့သွားသည်ဟု ထင်၏။ မျက်နှာလေး ချောင်နေသည်။ သဇင်ပိုက်ဆံတွေ နင်းကန်စုပြီး အစားအသောက်ကိုများ မတရားချွေတာနေသလား။ သင်တန်းတွေ ပျော်ပျော်ပါးပါး တက်ခဲ့ကြစဉ်ကလို သဇင်ကို အနီးကပ် မကူညီနိုင်ကြတော့တာ

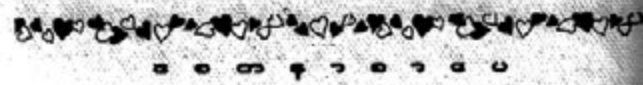

လည်း အမှန်ပင်။ တစ်လတစ်ခါ အနိုင်နိုင်ဆုံချိန်မှာ တချို့
လတွေသာ ခပ်ကြာကြာလေး ဆုံဖြစ်ပြီး တချို့လတွေကျ
တွေ့သည်ဆုံသည်ဆိုရုံလေး တွေဖြစ်ကြသည်။

သုဇယဗျင်းတွေ ပြန်ဆုံခိုက်မှာ စိတ်တွေ ပျိုလျက်
ပြန်လည် နုသစ်ကာ ဟေးလားဝါးလား ပျော်ပစ်လိုက်ကြ
သည်ချည်းမို့ တစ်ယောက်မှာ အခက်အခဲ ပြဿနာဘာရှိလဲ
ဘာကူညီရမလဲတောင်မမေးဖြစ်ခဲ့ပါ။ ပြီးခဲ့သောလက သဇင်
ကို နောက်ဆုံးတွေ့ရစဉ်ကလည်း သဇင်သည် သူများတွေ
လောက် ဟေးလားဝါးလား မလုပ်နိုင်ဟု ခုမှပြန်တွေးမိ၏။

ခွန်းတို့ကြည်သာတို့ကဆို တစ်လတစ်ခါတွေ့သည်
ကြားထဲမှာ မကြာခဏ ဖုန်းဆက်ကြသည်။ စကားပြောဖြစ်
သည်။ နီလာတို့ ရူပါတို့နှင့်တောင် ခွန်းတို့လောက် မဆက်
ဖြစ်ပေမယ့် ဆက်တော့ဆက်ဖြစ်သေးသည်သာ။

သဇင်ကတော့ အဆောင်သူမို့ ကိုယ်ပိုင်ဖုန်းမရှိရ။
သဇင်ဆီ ဖုန်းဆက်လို့မရ။ သဇင်က ဆက်မှရမည်။ သဇင်
ကလည်း မဆက်။ တစ်လမှ တစ်ခါတွေ့ခိုက်မှာ အရေးကြီး
အကြောင်းအရာတွေလည်း မပြောဖြစ် ဆိုတော့ သဇင်မှာ
ဘာပြဿနာတွေများ ဖြစ်နေမလဲ။ ဘာအခက်အခဲတွေ ရှိနေ
မလဲ။ ခွန်းတို့ မိန်းမချင်းများ သိနိုင်မလား။ မေးကြည့်ရပါ
ဦးမည်။

“ခွန်းလား ငါ နေစ”

“ဘာကိစ္စလဲ၊ လျှောက်တင်စေ”

“ငပျင်းမ၊ အိပ်နေတာမှလား”

“အမလေး...ပျင်းရတာကိုပဲ ပျင်းလွန်းလို့
မပျင်းနိုင်ပါဘူးဟယ်၊ ဘာလုပ်ရမှန်းကို မသိဘူး”

“ငါတို့အုပ်စုထဲမှာ အသုံးမကျတဲ့ကောင်က
တစ်ကောင်၊ အသုံးမကျတဲ့ မိန်းမကတစ်ယောက်”

“ဟဲဟဲ...ငါနဲ့ မြူးမင်းမှလား”

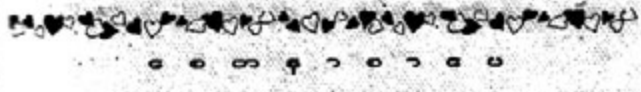
“တတ်ထားတဲ့ပညာတွေပိုက်ပြီး အချိန်ဖြုန်း၊
မိဘပိုက်ဆံဖြုန်း”

“ဟဲ့...ရှင်က ဖြုန်းလို့ဝမှကိုး၊ ကျုပ်တို့ကမှ
ဖြုန်းလို့ မဝသေးတာ၊ တတ်ထားတဲ့ပညာတွေ ပိုက်
ထားတာ ဘာဖြစ်လဲ၊ ပညာဆိုတာ ကိုယ်သိဖို့၊
ကိုယ်တတ်ဖို့ အလုပ်လုပ်စားဖို့မှ မဟုတ်တာ...”

“အလုပ်က လုပ်ဖို့လိုအပ်လို့လုပ်တာ၊ ပညာ
သတ်သတ်၊ အလုပ် သတ်သတ်၊ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“တော်စမ်းပါ စိန်အာလူးရဲ့၊ ဒီမှာ...”

သဇင်ကို တွေ့ခဲ့သည့်အကြောင်း ပြောပြလိုက်

သည်။

“ဥက္ကာတဲ့၊ အဲဒါ သဇင်မောင်အရင်းလား”

“ပြောတတ်ဘူး၊ နယ်ကမောင် ရန်ကုန်ရောက် ပြီတော့ ပြောသံမကြားဘူး၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်မောင် အရင်းကို နာမည်ခေါ်မှာပေါ့၊ ချစ်စနိုးနဲ့ဆိုလဲ မောင်လေးခေါ်မှာပေါ့၊ မောင် ခေါ်ပါ့မလား”

“ခေါ်တဲ့သူ ရှိတယ်ကွ၊ တွေ့ဖူးတယ်၊ မိဘက ချမ်းသာတယ်၊ မောင်နှမနှစ်ယောက်ထဲမွေးထား တာ၊ နာမည် မမှည့်တတ်ရှာဘူးထင်တယ်...

“အကြီးမကို မမတဲ့၊ အငယ်ကောင်ကို မောင် မောင်တဲ့၊ သူတို့က သူတို့နာမည် သူတို့ စကားထဲ ထည့်ပြောတော့ အစကတော့ မမက... မောင်မောင် က ပြောတာပေါ့...

“ကြာလာတော့ မကလေ၊ မောင်ကလေးနဲ့ ဖြစ်ရော၊ အဲဒါကျန်တဲ့ သူတွေကလဲ မတွေ့မောင် တွေ လိုက်ခေါ်တယ်၊ အငယ်ကောင်ကို သူ့အဖေ က ခေါ်လိုက်ရင်လဲ မောင်ရေ...

“အမေက ခေါ်လိုက်ရင်လဲ မောင်ရေ...ပဲ။ အစ်မကလဲ မောင်ရေ...ပဲ”

“ဒါက မောင်မောင်မို့ မောင်ခေါ်တာ၊ နင် ပြောတော့ ဥက္ကာဆို”

“ဥက္ကာလဲ မောင်ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒါဆိုလဲ သူတို့မောင်နှမ မုန့်တူတူစားတာ နင်က ဘာတွေရေးကြီးခွင့်ကျယ်လုပ်ပြီး ငါ့ဆီ ဖုန်း ဆက်ရတာတဲ့”

“မောင်နှမလို့ သိပ်မထင်လို့”

“စောစောကတော့ နင်ပဲ ထင်တဲ့ဘက်က”

“ထင်တဲ့ဘက်မှာလဲရှိတယ်”

“သေလိုက်ပါလား”

“မသေနိုင်သေးပါဘူး၊ မိန်းမမှ မရသေးတာ”

“နင့်ကို ကြိုက်မယ့်သူလဲ ဒီကမ္ဘာမှာရှိဖွယ် မမြင်”

“ငါက ယောက်ျား၊ ကျွေးနိုင်ရင် ကြိုက်တဲ့ မိန်းမ ခေါင်းခေါက်ယူ”

“ထမင်းငတ်နေတဲ့သူတွေပဲရမယ်”

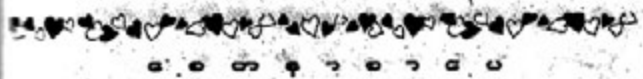
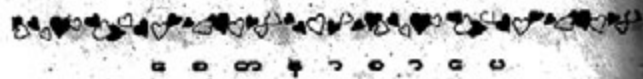
“နင်သာ ထမင်းကျွေးပါ့မယ်ပြောပြီး လိုက်ရှာ လို့မဖြစ်တာ”

“ဟေ့...ခြင်တွေလို တဝီဝီဝဲလွန်းလို့ ခြင် စကာတပ်ရမလားတောင် စဉ်းစားနေတာ”

“အဲဒါထားပါ၊ သဇင်အကြောင်းစုံစမ်းလိုက်ဦး”

“သိချင်ရင် မြူမင်းကို မေးပါလား”

“ဒီကောင်က အမိကလား”

“သူပဲ သဇင်ကို အုပ်ထိန်းနေတာ”

“ဘာ”

“အိမ်ချင်းနီးတယ်ဟာ၊ မြူမင်းက ကားရှိ တယ်ဟာ၊ သွားရလာရ လွယ်တယ်၊ အချိန်ရတယ်၊ သဇင်မှာ အခက်အခဲဆိုရင် မြူမင်းအရင်ဆုံးသိတာ ပဲ၊ သူပဲ ကူညီနေတာ၊ ငါတို့လဲ မြူမင်း ကူညီနေ တာပဲဆိုပြီး စိတ်ချထားလိုက်တယ်၊ သဇင် မျက်နှာ မကောင်းဘူးဆိုရင်လဲ ကျန်းမာရေးကြောင့်တို့၊ ပင် ပန်းလို့တို့၊ အိပ်ရေး ပျက်လို့တို့... ”

“တစ်ခုခုဖြစ်မှာပါ၊ သဇင်ရည်းစားရရင် မြူ မင်းကို မပြောဘဲ နေမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ နင့်ရှေ့မှာ ရဲရဲတင်းတင်း မောင်လို့ခေါ်တယ်ဆိုတော့...”

“နယ်က မောင် ရန်ကုန်ရောက်နေတာပဲ ဖြစ် မှာပေါ့၊ ကိုယ့်ရည်းစားကိုယ် မောင်ခေါ်ချင်ရင် ကွယ်ရာခေါ်မှာပေါ့၊ လူရှေ့သူရှေ့ ဘယ်ခေါ်မလဲ”

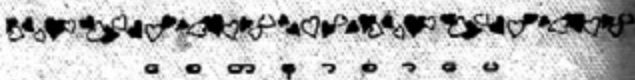
“တချို့ခေါ်တယ်”

“ဘယ်သူခေါ်လို့လဲ”

“ဥပမာ... ငါ့အမေ”

“ဟဲ့... ငရဲကြီးတော့မှာပဲ၊ အမေကို အပုပ်ချ မလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ငါ့အမေနဲ့ ငါ့အဖေက

အသက်ချင်းကွာတယ်၊ အဖေက ခြောက်နှစ်ကြီး တယ်၊ အဲဒါအိမ်ထောင်ကျကတည်းက မေမေက ဖေဖေကို ‘အစ်ကို’ လို့ခေါ်တယ်...

“ခုဆို ငါးဆယ်ကျော်တွေနော်၊ ဘယ်သူ့ရှေ့ ဖြစ်ဖြစ် အစ်ကိုပဲ၊ သားသမီးရှေ့၊ ဧည့်သည်ရှေ့၊ ဘယ်သူ့ရှေ့မဆို ခေါ်လိုက်ရင် အစ်ကိုရေ... တဲ့...”

“အစတုန်းက ငါ့ဆို မေမေကို အရမ်းနောက် တာ၊ နောက်လဲ အစ်ကိုပဲ”

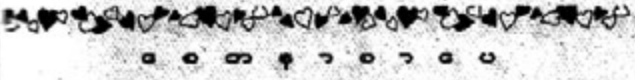
“နင့်အဖေကရော အမေကို ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“အဘွားကြီးတဲ့”

သုဇယံချင်းချင်း စကားပြောဖြစ်တော့လည်း တွေ့ ဘရာတွေ ပြောဆိုရယ်မောကာ စိတ်ကြည်လင်ပေါ့ပါးသွား ရတော့သည်။

သဇင်အဆောင်သို့ ရောက်ဖြစ်တာဟာ တမင်တကာ သွားတာတော့ မဟုတ်ပါ။ မနက်ဖြန်ဆို သုဇယံချင်းတွေ ဆုံကြမည်။ ဒီတစ်ကြိမ် ခွန်းအိမ်၊ ခွန်းခြံထဲမှာ စားသောက် ခွဲကလေးဖြင့် ဆုံကြဖို့ ခွန်းက သုဇယံချင်းတွေအားလုံးကို ပြောပြီးပြီ။ သဇင်ကို မပြောရသေး။ စောစောစီးစီးတုန်းမှာ

ချိန်းထားတာက ကြည်သာခြံထဲဖြစ်၏။ ခွန်းက လောလော လတ်လတ်မှာ အရင်က မတတ်ဖူးသေးသော မုန့်လုပ်နည်း တစ်မျိုး တတ်သွားရသည်မို့ သူ့အိမ်မှာပဲ ကျင်းပဖို့ နေရာရွှေ့ လိုက်သည်။ သဇင်ကို မြူမင်းက ဝင်ခေါ်သွားမှာမို့ သဇင် ကို မပြောလည်းဖြစ်သည်။ သို့ပေမဲ့ သုဇာတ်ချင်းအုပ်စုကို စုံစုံလင်လင် ကျွေးဖို့ ခွန်းက လှည်းတန်းဈေးသို့ အဝယ် အခြမ်းရောက်၏။

သဇင်အဆောင်နှင့် နီးနေပြီမို့ မဝင်လည်းရပါလျက် ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ (မနက်ဖြန်လည်း တွေ့ကြရမည်ဖြစ် ပါလျက်) ဝင်လိုက်ပါဦးမယ်လေဆိုသော စိတ်နှင့်ဝင်ဖြစ် လိုက်သည်။ ဒီအချိန်ဆို သဇင်ရုံးသွားဖို့ ပြင်ဆင်နေမှာ ဖြစ် ၏။ ရုံးကို လိုက်ပို့ပေးလိုက်မည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်ကာ သဇင် ဆီရောက်လေ၏။

“သဇင်...ဟဲ့”

သဇင်က ဟောခန်းကြီးထဲမှာ နေတာဖြစ်၏။ သဇင် အဆောင်မှာ ဝင်ဝင်ချင်း ဧည့်ခန်း မကျဉ်းမကျယ် တစ်ခုသို့ ရောက်သည်။ ထိုကမှတစ်ဆင့် ဟောခန်းသို့ ရောက်၏။ ယောက်ျားဧည့်သည်ဆိုလျှင် ညနေလေးနာရီနှင့် ခြောက်နာရီ ကြား ဧည့်ခန်းမှာ တွေ့ခွင့်ရှိသည်။ ဟောခန်းထဲသို့ မဝင်ရမှ မိန်းမဧည့်သည်ဆိုလျှင်တော့ အချိန်မရွေး ဝင်တွေ့။ ဟောခန်း ထဲသို့ ဝင်ချင်လည်းဝင်။ ခွန်းက ဟောခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။

သဇင်အဝတ်အစားလဲ မျက်နှာလိမ်းခေါင်းပြီးနေမှာပဲဟု ထင် ၏။ သို့ပေမဲ့ သဇင်က အိပ်ရာထက်မှာ။ စာအုပ်တစ်အုပ် ခတ်နေသည်။

“ဟော...ခွန်း”

သဇင်က ထထိုင်၏။

“ရုံးမသွားဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“နေမကောင်းဘူးလား”

ခွန်းက သဇင်နဖူးကို စမ်းလိုက်သည်။

“ကိုယ်လဲ မပူပါဘူး”

သဇင်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။ သဇင် နေမကောင်းဖြစ်နေပုံရ၏။ မျက်နှာလေး ချောင်နေသည်။ ပြီးတော့ နှမ်းဖပ်၏။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ သဇင်၊ ဘာလုပ်ပေးရ မလဲ”

ခွန်းက သဇင်ကို ကြည့်လေ သဇင်က မျက်လွှာ ချလေ။ သဇင်အသံပျောက်လေ၏။ ခွန်းက ပတ်ဝန်းကျင် သို့ ဝဲစောင်းကြည့်လိုက်သည်။ ကျောင်းတွေ၊ ရုံးတွေ သွားရ ဧည့်အချိန်မို့ အားလုံးလိုလို ကိုယ့်အတွက်ရထားသော စားပွဲ ဆီမှ မှန်ကို ကြည့်လျက် ဖီးလိမ်းပြင်ဆင်နေကြပုံမှာ ဇာတ် နှစ်ရံလားတောင် ထင်ရသည်။ တချို့ စားပွဲတွေက လူမရှိ။

ကျောင်းသို့၊ ရုံးသို့ ထွက်သွားကြပြီထင်သည်။

လူဆိုတာလည်း ခက်သား။ စပ်စုမျိုးဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် မိန်းမသားတွေပို၍ စပ်စုသည်ဟု ဆိုရိုးရှိသည်။ ခွန်ကတော့ အဲသည်လို မထင်ပါ။ လူဆိုသည်မှာ စပ်စုမျိုးပေးတတ်ကုန်ရော၊ မိန်းမပါ စပ်စုကြသူချည်း။ မိန်းမတွေက ပိုစပ်စုသည်ဆိုလျှင် မိန်းမတွေက ပို၍အကြားအမြင် ဗဟုသုတ ရှာတာပဲဟု ခံယူခဲ့သည်။ ခုတော့ ခွန်းခံယူချက်ဖြင့် ဆင်ရမလို ဖြစ်တော့သည်။

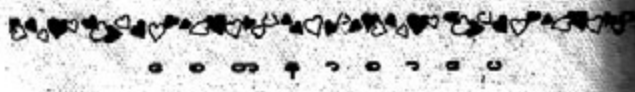
“နင်တို့အဆောင်ကလဲ စပ်စုလိုက်တာ”

ကြိတ်ပြောပစ်လိုက်၏။ ဘေးဘီဝဲယာကို ကြည့်တော့ မိန်းမသား တချို့ခမျာ ကိုယ့်မိတ်ကပ် ကိုယ် ပြောအောင် မလိမ်းနိုင်၊ ကိုယ့်အင်္ကျီမှ ကိုယ်ပြီးစီးအောင် မဝတ်နိုင်၊ မျက်ခန်းမွေးဆွဲသူက ခဲတန်ကြီးကိုင်မြှောက်လျက် တန်းလန်းတို့၊ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးသူက နှုတ်ခမ်းနီတောင့်နှင့် နှုတ်ခမ်းသားကို ထိထားပြီး ဖိမဆိုးဖြစ်သေးတာတို့၊ အဆိုးဆုံးက အင်္ကျီထဲ လက်တစ်ဖက်လျှိုဆဲက ဆက်မဝတ်နိုင်ဘဲ မျက်ခန်းတွေအားလုံးက သဇင်ဘက်သို့ စုပြုံကျရောက်နေကြတာပဲ ဖြစ်တော့သည်။

“သဇင် အပြင်သွားမယ်”

“လိုက်ခဲ့မယ်”

သဇင်က ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးကောက်ကိုင်၏။

“အဝတ်အစားမလဲတော့ဘူးလား”

သဇင်အဆောင်နေ အင်္ကျီက တော်တော်လေး နှမ်းက၏။

“ဘယ်ထိသွားမှာမို့လဲ”

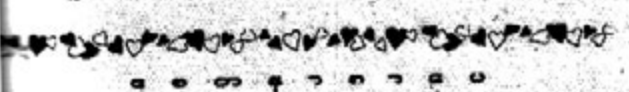
“ဈေးလာတာ၊ အသီးအနှံတွေ ဝယ်မလို့၊ မနက်ဖြန် နင်တို့ကို ကျွေးဖို့၊ ဟိုလေး...မနက်ဖြန် ကြည်သာအိမ်မှာ မလုပ်ဖြစ်ဘူး၊ ငါ့အိမ်ကို ရွှေတယ်၊ မြူမင်းကိုတော့ ပြောပြီးသား၊ သူပဲ ဝင်ခေါ်မှာ၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်ဆီ ကျုပ် အရမ်းလာချင်စိတ်ပေါက်လို့ ဘာမှတောင် မဝယ်ရသေးဘူး၊ ဈေးဝယ်မယ်ကွယ်၊ ပြီးရင် အိမ်ပြန်မယ်...”

“ရှင် ကျုပ်အိမ်လိုက်ခဲ့ပေါ့”

မိန်းမချင်းပြောသည့် ‘ရှင်’ ‘ကျုပ်’ ကျတော့ သာကုန်းလေးတွေကို စိတ်တိုသည့်အခါကျမှ သုံးနှုန်းသော စကားလုံး မဟုတ်ပါ။ နင် ငါလည်း ပြောသည်။ ရှင် ကျုပ်လည်း ပြောသည်။

“ဒါဆို အဝတ်မလဲတော့ဘူး၊ မနက်ဖြန် ဝတ်ဖို့တစ်စုံယူလိုက်မယ်၊ ရှင်ဆီမှာ ညအိပ်မယ်၊ ဖြစ်လား”

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ၊ ယူမနေနဲ့တော့၊ ကျုပ်ဆီက ယူဝတ်၊ အလကား သယ်နေရဦးမယ်။

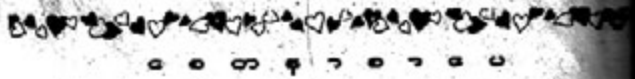

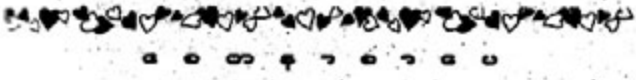
ရှင်က ဈေးထဲကို ဒီပုံစံနဲ့ ဆင်းမှာလား”
 “ဆင်းမှာ၊ သွားနေကျ”
 “ဒါဆိုပြီးရော၊ သွားမယ်”
 “ငါ ညအိပ်မယ့်အကြောင်း အန်တီကြီးကို
 ခွင့်တိုင်လိုက်ဦးမယ်”
 “ရှင်တို့အဆောင်က စည်းကမ်းရှိသားပဲ”
 “အဆောင်တိုင်းလိုလို ဒီလိုစည်းကမ်းမျိုး
 ထားပါတယ်”
 “သွားစို့”
 “အင်း”

“ကျုပ်ကလဲ ရှင်ကို မေးချင်တဲ့မေးခွန်းက
 ပါးစပ်ဖျားမှာ ယားနေပြီ၊ ရှင်ကြည့်ရတာလဲ မဖျား
 ဘဲ မနာဘဲ ဘယ်လိုမှ နေထိုင်မကောင်းတဲ့ရုပ်...
 “ဟန်သာဆောင်နေရတယ်၊ ရင်ထဲ မချိတော့
 တဲ့ရုပ်၊ အဲဒါ ရှင်အဆောင်သူတွေကလဲ စပ်စု
 လိုက်ကြတာ၊ နားစွင့်လိုက်ကြတာ၊ သူတို့နားရွက်
 ကြီးတွေတောင် ကားပြီးချွန်တက်လာတယ်...
 “တကယ် ကိုယ့်ကိုစွဲကိုယ်ဆက်မလုပ်နိုင်ကြ

တော့ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ရှင်ကို တစ်ယောက်ခန်း
 ပြောင်းပါ ပြောလဲမရ၊ ကျုပ်နဲ့ လာနေပါ ခေါ်လဲ
 မရ၊ ရှင်ကို ကျန်တဲ့လေးယောက်လုံးက ခေါ်တာ
 ပဲ၊ ရှင်ကလဲ အရေးထဲမှာ မာနကကြီးသေး”
 ခွန်းက သဇင်ကို အိပ်ခန်းထဲထိ ခေါ်သွင်းလာခဲ့
 သည်။ သဇင်က အသံတိတ်နေပြန်သည်။
 “ပြောတော့ သဇင်၊ နင် ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါ
 ဘာကူညီရမလဲ၊ ငွေရေးကြေးရေးဆိုလဲ မရှက်နဲ့၊
 အားမနာနဲ့၊ ငါတို့မှာ ဒီဆယ့်တစ်ယောက်အဖွဲ့ပဲ
 ရှိတယ်...
 “ခုခေတ်မှာ ငါတို့လောက် စည်းလုံးတဲ့ သူ
 ငယ်ချင်းအဖွဲ့ကြီးမျိုးဆိုတာ သိပ်တောင် မရှိတော့
 ဘူး၊ ခုခေတ်ကြီးမှာက အချိန်မလောက်ကြတဲ့
 ပြဿနာ၊ အချိန်ဆင်းရဲတဲ့ ပြဿနာကြောင့် မိတ်ဆွေ
 သူငယ်ချင်းတွေဆိုတာ အတွေ့အမြင် နည်းပြီး ကြာ
 တော့ စိမ်းကုန်ကြတယ်၊ ငါတို့အဖွဲ့သာ စည်းလုံး
 မှု မပျက်စီးအောင် မနည်းလုပ်နေရတာ...
 “ဒီတော့ ငါပြောမယ် သဇင်၊ ငါဟာ နင့်
 အစ်မဆိုလဲဟုတ်၊ ညီမဆိုလဲဟုတ်၊ သူငယ်ချင်းဆို
 လဲဟုတ်၊ ကဲ...ပြော နင် ဘာဖြစ်လဲ၊ ဟင်...ငို
 နေတာလား”

ခွန်းက သဇဏ်မျက်နှာကို ဆွဲမော့လိုက်သည်။

“ငါ စိတ်ပူလာပြီ သဇဏ်၊ ဘာဖြစ်လဲ ပြောတော့”

“ငါ...ငါ နယ်ပြန်တော့မလို့”

“မိဘဆီ”

သဇဏ် ခေါင်းခါ၏။

“ဒါဆိုဘယ်လဲ”

“မိဘ၊ ဆွေမျိုး၊ သုဇယဇုင်း ဘယ်သူမှ မရှိတဲ့ ရွာလေးတစ်ရွာရွာကိုပေါ့”

“ဘာကိစ္စ”

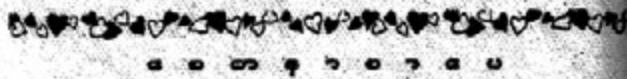
သဇဏ်က ရှိုက်လိုက်၏။ ခေါင်းခါသည်။

“ငါ အလုပ်ဝင်စက လေးငါးလထိ အိမ်ကို ပိုက်ဆံပြန်ပို့ခဲ့တယ်၊ ငါ့အတွက် အမေတို့ ယူပေးလိုက်တဲ့ ကြွေးလေးမြေလေးဆပ်ဖို့...”

“နောက်ပိုင်းမှာ ငါ့ဘာသာပဲ စုတယ်၊ အိမ်လေးတစ်ခန်း ငှားနိုင်ဖို့ စပေါ်တင်ဖို့”

“အေးလေ...နင် ပြည့်ကာနီးပြီဆို”

“ဟိုရက်က အပေ့ကို ဆေးရုံတင်ရတယ်၊ ငါ့ကို မမှာဘူး၊ ငွေလဲ မမှာဘူး၊ ကြွေးတွေထပ်တင်တာပေါ့၊ ငါ မသိဘူး၊ ဥက္ကာလာမှာ၊ ဥက္ကာပြောလို့၊ သိရတာ၊ ငါ စာတိုက်ကနေ ငွေတွေပို့”

လိုက်တယ်၊ လူတော့လိုက်မသွားတော့ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဖေက နေကောင်းနေပြီ၊ အိမ်ပြန်ရောက်နေပြီ”

“ဟဲ့...အဲဒီဥက္ကာ နင်နဲ့ ဘာတော်လဲ”

“ရပ်ဆွေရပ်မျိုးပါပဲ”

“ဒါကို နင်က မောင်ခေါ်ရလား”

“ငါတို့ဘက်မှာ ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့ ယောက်ျားလေးကို မောင်လို့ခေါ်တယ်၊ မောင်အရွယ်ဆိုရင်ပေါ့၊ တူအရွယ်၊ သားအရွယ်ဆိုရင် မောင်ရင်လို့ခေါ်တယ်”

“ဪ...”

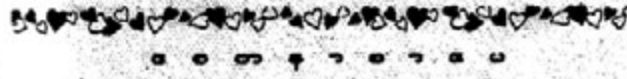
“မောင်” ပြဿနာက ရှင်းသွားရသည်။ နေခကို ပုန်းဆက်ပြီး ရှင်းပြရပါဦးမည်။ နေခက ‘မောင်’ ပြဿနာကို တော်တော်ကြီး အစာမကြေ ဖြစ်နေ၏။

“အဲဒါ ပိုက်ဆံတော်တော်နည်းသွားတယ်”

“အိမ်မငှားနိုင်တော့ဘူး၊ အိမ်ငှားဖို့ မလောက်တော့ဘူးပေါ့၊ ဒါများ ဒီလောက်ဖြစ်နေစရာလား တော်ဝင်သဇဏ်ရဲ့”

တစ်ခါတစ်ရံ သဇဏ်ကို ငေါ့ချင်ထေ့ချင်သည့်အခါ စိတ်တိုနှင့် ‘တော်ဝင်သဇဏ်’ ဟု ခေါ်ကြသည်။

“ဘယ်လောက်လို့လဲ၊ တစ်သိန်းလား၊ သုံး

သိန်းလား”

“ဒီလောက်မလိုပါဘူး”

“ငါ တစ်ယောက်တည်းက ပေးဆိုလဲဖြစ်
တယ်၊ ရှင်က အားနာရင် အုပ်စုထဲမှာ ရန်ပုံငွေ
ပုံးထောင်လိုက်မယ်၊ ဖျွတ်မှာပေါ့၊ တစ်ယောက်မှ
နည်းနည်းလေး၊ ရှင် လုံးဝပြန်ဆပ်ဖို့ မလိုဘူး၊
အဲဒီအတွက် ရှင်က အားမနာတာရယ်၊ မရှက်တာ
ရယ်ကိုပဲ ပြန်ဆပ်”

“နင်တို့ စုချင်လဲစုပါ၊ ငါ သုံးသောင်းလောက်
လိုချင်တယ်”

“သုံးသောင်းများ သင်ရယ်”

“ငါ အိမ်ငှားမှာ မဟုတ်ဘူး”

“စောစောကပြောတဲ့ ရွာလေးတစ်ရွာ သွား

ဖို့ဆိုတာလား”

သင်ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“မမေးပါနဲ့၊ မဖြေချင်ဘူး”

“ဟောတော့...နေပါဦး၊ အဲဒီကို သွားမှာ ရှင်

မိဘသိလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဘယ်သူသိလဲ”

“ဟင့်အင်း”

“မြူမင်းရောသိလား”

“ဟင့်အင်း”

သုံးကြိမ်မြောက် ‘ဟင့်အင်း’ အပြီးမှာ သင် ခွန်း
ရင်ခွင်ထဲသို့ ထွေးခနဲ ပြိုကျလေ၏။ အားရပါးရ ငိုသည်။
ခွိုက်ကြီးတင်င် ငိုသည်။ ချုံးပွဲချ၍ ငိုသည်။ သက်ခံင်ပြတ်
လှမျှ မချီတင်က ငိုလေသတည်း။

“သင်...သင်...ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါ့ကိုပြော

ပြော...ပြောတော့ဟာ ပြောပြ”

ခွန်းက သင်ပခုံးကို လှုပ်ခါ၍ မေး၏။ သင်က
ခေါင်းကြီးအတင်းငုံ့ထားသည်။ ခေါင်းကိုမဖော်ဘဲ တအီး
အီးငိုရှာ၏။ သင် ငိုနေပုံလေးမှာ ဘဝပျက်လုနီးပါးမို့ ခွန်း
ဘယ်လိုမှ မကြည့်ရက်နိုင်တော့ချေ။

“ပြောပါဦး သင်ရယ်၊ ငါ့ကိုမှ မပြောရင်

နင် ဘယ်သူ့ကို ပြောမှာလဲ”

“သတ်ပါ...ငါ့ကို သတ်ပါ ခွန်းရယ်၊ ငါ

လူပြည်မှာနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ တံတွေးခွက်မှာ

မျောပြီ ခွန်းရဲ့”

ခွန်းရင်ထဲမှာ ဟိုက်ခနဲ လစ်ဟာကျသွားရလေတော့
သည်။

အခန်း (၆)

ညကတည်းက မြူမင်းကို ဖုန်းဆက်ထားသည်။
 “သဇင် ငါ့အိမ်ရောက်နေပြီ နင် ဝင်မခေါ်နဲ့တော့” ဟူ၍။
 နိုင်ငံခြားသို့ရောက်နေသော တေဇာကို ဖယ်လိုက်
 လျှင် ကျန်ဆယ်ယောက်အနက် သဇင်ကိုပါဖယ်ဦး အိမ်ရှင်
 ခွန်းကိုပါ ထပ်ဖယ်သည့်အခါ၌ ခွန်းအိမ်သို့ ရောက်လာရ
 မည့်သူမှာ ရှစ်ဦးတိတိ။ ခုနစ်ဦး ရောက်လာချိန်ထိ ခွန်းက
 သဇင်အိမ်မှာ ရှိနေကြောင်း မပြောဘဲ သဇင်ကို အလုပ်သမား
 ကောင်မလေးတွေနေသည့် အခန်းထဲသို့ သွားဝှက်ထားသည်။
 နီလာ၊ ကြည့်သာနှင့် ရူပါတို့က မိန်းမချင်းမို့ရောက်တာနှင့်
 ခွန်းအခန်းထဲထိဝင်သည်။ ယောက်ျားအုပ်စုရောက်လာတော့

ငယ်ပေါင်းတွေဖြစ်ရုံမျှမက လူကြီးမိဘတွေနှင့်ပါ ရင်းနှီး
 ကြသည်မို့ (ခွန်းနှင့်နေခတို့ကိုဆိုလျှင် လူကြီးတွေက ဝေ
 ဝပ်ဖို့ထိ စီစဉ်ဖူးသည်အထိ ရင်းနှီးကြပါသည်။) ဧည့်ခန်း
 မှာ ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေသူက စည်သူနှင့်အောင်ကျော်ဦးပဲရှိတာ။
 နေခနှင့်ဝဏ္ဏတို့က ထမင်းစားခန်းထဲထိ ရောက်ကြသည်။
 ခွန်းအိမ်သည် သူတို့အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝ
 ကတည်းက စားရေအိမ်၊ သောက်ရေအိမ် ဖြစ်၏။ ဆယ်တန်း
 တုံးက ခွန်းအိမ်မှာ ကျူရှင်ဝိုင်းဖွဲ့ကာ သူတို့တွေ အားလုံး
 တက်ခဲ့ကြသည်။

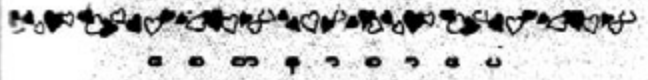
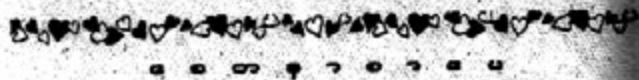
“ဒီစားပွဲဝိုင်းကို မြင်တော့ ဆယ်တန်းပြန်
 ရောက်သွားသလိုပဲ၊ ဟေ့ကောင်တွေ...စည်သူနဲ့
 ကျော်ဦး ဒီကို လာခဲ့၊ ဧည့်သည်ကြီး တဆူလုပ်ပြီး
 ဧည့်ခန်းမှာ မြိန်မြိန်ကြီးတွေ လုပ်မနေနဲ့။”

နေခက လှမ်းအော်၏။

“ဝဏ္ဏ သွားခေါ်ကွ”

ထမင်းစားခန်းနှင့် ဧည့်ခန်းက ထောင့်ကွေးလေး
 တစ်ဆစ်ချိုးမှာရှိပေမယ့် ဇာခန်းဆီးဖြူဖြူပါးပါးလေးသာ
 ခြားလျက် ထွင်းဖောက်မြင်နေရသည်။ စည်သူနှင့်ကျော်ဦး
 တို့ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ရောက်လာသည်။

“ငါတို့ ဆယ်တန်းတုန်းက ဒီထမင်းစားပွဲမှာ
 ကျူရှင်ဝိုင်းလုပ်ခဲ့ကြတာ၊ ခွန်းအမေက စာဖတ်ခန်း

ထဲပို့တော့ ဒီအိမ်မှာက စာဖတ်ခန်း သပ်သပ်ရှိ
သေးတယ်။ ငါတို့က ထမင်းစား စားပွဲမှာပဲ ဝိုင်းပါ
ရစေလို့ အန်တီကို ဝိုင်းပူဆာကြတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟိုမှာလေ...”

နေခက ရေခဲသေတ္တာနှစ်လုံးကို မေးငေါ့ပြသည့်။

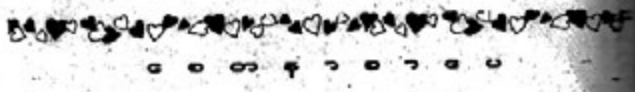
“အဲသည်ထဲမှာ ဖွင့်ကြည့်၊ စားစရာမျိုးစုံရှိ
တယ်။ အသီးအနှံတွေ ရှိတယ်။ အအေးဘူးတွေရှိ
တယ်။ ဟိုဘက်စီရိုကလေးလဲ ကြည့်လိုက်ပါဦး။ အဲဒီ
ထဲမှာ မုန့်မျိုးစုံကွာ၊ လမ်းမကြီးနဲ့ ဝေးလို့ သွားဝယ်
ရခက်တယ်ဆိုပြီး အန်တီက ပြည့်ပြည့်စုံစုံ အဆင်
သင့်ဖြစ်အောင် လုပ်ထားသမျှ ငါတို့နှိုက်စားဖို့
ချည်းဖြစ်တာပဲ။ စာဖတ်ခန်းထဲကျတော့ဘာရှိမလဲ။
အန်တီလာချပေးတဲ့ကော်ဖီတစ်ခွက်ပဲရတာပေါ့”

“ရာဇဝင်နဲ့ချီပြီး ငတ်ခဲတာလေ”

ခွန်းက မျက်စောင်းထိုး၍ပြော၏။

“သဇင်ကို မြူမင်း ဝင်ကြိုခဲ့မှာမှလား၊ တွေ့
လား...ငါက ကြည့်မရဘူးပြောတော့ ခွန်းက
မကြိုက်ဘူး၊ ထုံးစံအတိုင်း ဦးမြူမင်းတို့က လူစုံ
မှ ကြွချီတော်မူလာမှာ...”

“ဟေ့...နောက်တစ်ခါကျရင်၊ နောက်လကျ

ရင် ငါ့အိမ်မှာလုပ်မယ်။ အားလုံးဆုံမယ့်အချိန်ကို
ကိုးနာရီလို့ အဲဒီကောင်ကို ပြောကွာ...”

“ကိုးနာရီချိန်းရင် ဒီကောင်ဆယ်နာရီမှ ရောက်
မယ်။ မင်းတို့အားလုံး ဆယ့်တစ်နာရီခွဲလောက်မှ
လာကြ၊ ဒီကောင်ကို တစ်ခါလောက်တော့ နှိပ်ကွပ်
ပေးဖို့သင့်ပြီ”

ကြည်သာတို့က ထောက်ခံရယ်မောနေ၏။ ထိုအ
ခိုက်မှာပဲ မာခဲတူး မောင်းဝင်လာ၏။ မြူမင်းကားပေါ်မှ
ဆင်းသည်။ ထမင်းစားခန်းက အိမ်ရှေ့ပေါ်တီကိုကို လှမ်း
မမြင်ရပါ။ သို့ပေမဲ့ ကားသံကို မှတ်မိကြပါ၏။

“ဟိုကောင် မဟုတ်လား”

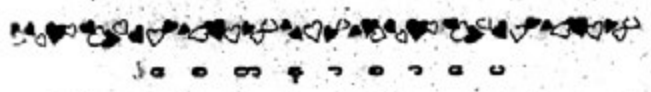
ခွန်းက ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်ကြိုကာ ထမင်းစားခန်း
ထဲသို့ခေါ်လာ၏။

“သဇင်ရော...”

နေခက လှမ်းမေး၏။

“မကြိုခဲ့ဘူးလေ၊ မနေ့ညကတည်းက ခွန်းဆီ
မှာ အိပ်တယ်ဆို”

မြူမင်းက ပြောတော့ မျက်ဝန်းတွေက ခွန်းပေါ်သို့
စုံပြုံကျရောက်၏။ ခွန်းအိပ်ခန်းထဲထိုင်ခဲ့ပြီးဖြစ်သော ကြည်
သာ၊ နီလာနှင့်ရူပါတို့က ခွန်းကို ပို၍စူးနစ်စွာ ကြည့်၏။
ဘယ်လိုလဲဟု အဓိပ္ပာယ်ဆောင်သည်။ ဒီအိမ်မှာ သဇင်မှရှိ

မနေပဲလေ။

“ရှား...”

ခွန်းက နှုတ်ခမ်းပေါ်လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ဒေါင်လှက်ဖြတ်၍တင်၏။

“တိုးတိုးပြောမယ်”

မြူမင်းဝင်ထိုင်၏။

“သဇင်ရှိပါတယ်၊တိုးတိုး...ငါ့ဝက်ထားတယ်”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

မြူမင်း ကိုယ်ခန္ဓာကြီး ရှေ့ကိုင်းလာသည်ကို နေ့က သတိထားမိစွာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“သဇင် အရမ်းစိတ်ထိခိုက်နေတယ်”

“ပြဿနာက...”

“သူ မပြောဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါထင်တာရှိတယ်၊ ပြောပြမယ်၊ နေဦး၊ ငါပြောတာ အရင်နားထောင်ကြ၊ ဖြတ်မမေးနဲ့။”

မနေ့က သဇင်အိမ်သို့ ပါလာပုံကို ပြောပြ၏။

“အဲဒါ ငါတို့အုပ်စုက ပိုက်ဆံသုံးသောင်းစုပေးပါတဲ့၊ သူ့ကို ဘယ်သူမှမသိတဲ့ ကျေးလက်တောရွာလေးတစ်ခုမှာ ခဏသွားနေရမယ်တဲ့၊ သူ့မှာ ကျန်တဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ဆိုရင်...”

“နောက်ထပ် သုံးသောင်းလောက်ရရင် တော်

ပါပြီတဲ့၊ ဘယ်လောက်ကြာအောင် နေဖြစ်မယ်မသိဘူးတဲ့၊ အဆင်ပြေသလောက်ပဲတဲ့”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“သူ့အလုပ်ကရော”

“တစ်နေ့က နေခ၊ နင်နဲ့တွေ့ခဲ့တယ်ဆို”

“အေး...ကောင်တစ်ကောင်နဲ့”

မြူမင်း လည်တိုင်မတ်တက်သွားပြန်တာကို နေ့သတိထားမိပြန်၏။

“အဲဒါ သူ့ရုပ်ဆွေရုပ်မျိုးပါ”

“ရုပ်ဆွေရုပ်မျိုးကို မောင်ခေါ်စရာလား”

ခွန်းက ‘မောင်’ ပြဿနာကို ရှင်းပြရပြန်သည်။

“အဲဒါနောက်ဆုံးပဲ၊ အဲဒီနေ့က ထွက်စာတင်ခဲ့

တာ အလုပ်မသွားတော့ဘူး”

“ဘာ”

မြူမင်း အသံကြီးက ကျယ်၏။ ဒီအလုပ်က လခကောင်းသည်။ လခကို အက်အီးစီ(F.E.C)နှင့်ရသည်။ သဇင်အဆက်အသွယ်၊ သဇင်အရည်အချည်းနှင့်ဆိုလျှင် ရဖို့မလွယ်ပါ။ ဒီအလုပ်မှာ မြူမင်းက ပတ်သက်ရုံ ပတ်သက်ကြောင်းတွေရှိနေသည်။ တစ်ဆင့်တစ်ဆင့်ပြောခိုင်းကာ အလုပ်သွင်းပေးထားတာဖြစ်၏။ ကိုယ်သွင်းပေးထားသည့် အလုပ်တစ်ခုလုံးမှ ထွက်စာတင်တာ ကိုယ့်ကိုတောင် အသိမပေးဘူးတဲ့။

သဇင် ရိုင်းတာတော့ မဖြစ်နိုင်ချေ။ တော်တော် ဒုက္ခရောက် သည့် ကျဉ်းထဲကြပ်ထဲခိုပဲဖြစ်မည်။

“ငါ ထင်တော့ထင်သား၊ သဇင်မျက်နှာပျက် နေတယ်လို့၊ ပြီးတော့...သူ ပိန်လဲသွားတယ်၊ ကျန်း မာရေးကောင်းပုံ မရဘူး၊ ခွန်း သူ ဘာဖြစ်တာလဲ နင်တို့မိန်းမချင်းချင်း ရအောင်ကြိတ်မေးလေ”

“သူက နင်တို့နဲ့ လုံးဝမတွေ့ပါရစေနဲ့တဲ့”
“ဘာဆိုလဲ၊ ဘယ်မှာလဲ ခွန်း၊ ငါ သွား ခေါ်ထုတ်ခဲ့မယ်”

“မလုပ်နဲ့၊ ကြည်သာ၊ ပေါက်ကွဲသွားလိမ့် မယ်၊ သူ့ခံစားမှုက အရမ်းပြင်းထန်နေတယ်၊ သူ့ ကိုယ်သူ တစ်ခုခုလုပ်လိုက်မှာတောင် စိုးရိမ်ရ တယ်၊ အနာတက်တုန်းမှာ ဆေးမနိုင်ဘူး...”

“အနာအရှိန်သေမှ ဆေးကုလိုရမယ့်ပုံပန်းကွာ၊ ငါ သဇင်ကို အရမ်းသနားတာပဲ”

“နင်က ဘာဖြစ်တယ်လို့ထင်လဲ”

“ငါ ထင်တယ်...”

ခွန်းက နှုတ်ဆွဲနေပြန်၏။ ယောက်ျားအုပ်စုကလည်း စိတ်ပူပန်လှပြီ။

“ငါထင်တာကို ပြောတာပဲ၊ အတိအကျတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့နော်၊ ကာယကံရှင်ကမှ ဖွင့်မပြော

တော့ အထင်ပဲ ရှိတယ်”

“အေးပါ...နင် ထင်တာကိုပြော”

“အထင်ဆိုပေမယ့် မှန်ဖို့ရာနှုန်းများမှာပါ”

“ပြောပါဆို”

“သဇင်မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ”

“ဘာ” “ဟင်” “ဟယ်” ဆိုသော အာမေဇိုတ်

မျိုးစုံက ယောက်ျား၊ မိန်းမ အားလုံးထံမှ ထွက်ပေါ်လေ၏။

“တောက်...”

နေခထံမှ ဒေါသသံအရင်ဆုံး ထွက်လာသည်။ နေခ မျက်ဝန်းတွေက မြူမင်းပေါ်သို့ ပဲခနဲကျ၏။ မြူမင်းက ဘာရယ်မဟုတ် နေခကို ကြည့်မိခိုက် သူ့အပေါ် စူးထိုးစိုက် နက်ထားသော အကြည့်ကြီးနှင့်ဆုံ၏။ မြူမင်း ဝေခွဲမရစွာ မျက်မှောင်ကုပ်၍ ပြန်တော့ကြည့်ပါသည်။ သို့ပေမဲ့ နေခအ ကြည့်တွေက ခါးသီးထိုးစိုက်လွန်းသည်မို့ မြူမင်းအလိုလိုမျက် လွှာကျရတော့သည်။ နေခကြည့်နေပုံက သူ့အကြည့်ကို မည် သူ့မျှ ခံစစ်အနေနှင့်တောင် ပြင်မကြည့်ပုံပါ။ အဲသည်လောက် ထိပြင်းထန်၏။ မြူမင်းရင်ထဲ ဒိန်းဒိုင်းခုန်စပြုတော့သည်။

“ယုတ်မာတာ ဘယ်ကောင်လဲ”

“သေချာရဲ့လား ခွန်းရယ်၊ ဒီကိစ္စကြီး...”

“အေး...ဒီလောက်ကြီးကျယ်တဲ့ ပြဿနာကို

အထင်နဲ့ ဖြေရှင်းလို့ မရဘူး”

“ရအောင်မေး၊ ဝန်ခံခိုင်းပေါ့”

“နင် ခေါ်မထုတ်ရင်နေ၊ သူ့ရှိတဲ့နေရာပဲ ပြော
ငါ ရအောင်သွားမေးမယ်”

နေခက စားပွဲခုံကို လက်သီးနှင့်ထိုးသည်။

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ။ သဇင်ဆိုတာ အုပ်စုထဲမှာ အကြင်
ဇာရဆုံး သတ္တဝါမလေးဖြစ်သည်။ သူ့ရုပ်ကလေးက ‘ယဉ်’
ရုံ၊ သူ့ ကံလေးကလည်း ‘ယဉ်’ ရုံပဲမို့ လူကိုလည်း လှလှ
ချီရုံ၊ ကံကိုလည်း လှလှချီရုံဟု မချီးကျူးသော။ ခုတော့...
ကံကြမ္မာက အရပ်ဆိုးအကျည်းတန်ခဲ့ပြီ။ ဒီလောက်ဆိုးဝါး
သည့်ကိစ္စကြီး တစ်ခုကို ခွန်းက အပေါ်ယံရှုပ်ရှုပ်ကလေး
ထင်ရုံနဲ့ ပြောမှာမဟုတ်။ သူ့ အထင် သည် မှန်ကန်ဖို့ ရှာနှုန်း
ပြည့်နီးပါးမို့သာ အုပ်စုထဲမှာ ချပြောခြင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

နီလာက မျက်ရည်လေးတောင် ဝဲရှာ၏။ သဇင်
ကိစ္စသည် ကိုယ့်ကိစ္စလိုပဲ မဟုတ်လား။

“မနေ့ကများ ငိုလိုက်တာဟယ်၊ တစ်ချီတည်း

အသက်ပါသွားမလား ထင်ရတယ်”

သဇင်သည် ပြောရခက်၊ ပြောမထွက်လွန်းစွာ လူး
လိုမ့်လိုချည်း ငို၏။ ခွန်း၏အခန်း ပါကေးကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ
ကျုံ့ကျုံ့ကလေးထိုင်နေရာမှ ရှေ့သို့ပြုလဲငိုက်ကျသွားရှာသည်။
ကုန်းရုန်းထရှာသည်။ လှုပ်ရှားယိမ်းထိုးမှုတိုင်းမှာ သည်းထန်

စွာ ငိုကျွေးလျက် လူက အသက်ရှူရပ်မလောက် ဖြစ်လာ
၏။ အသက်ရှူရ ခက်ခဲလာပုံနှင့် ငိုရင်းက လည်တိုင်လေး
မော့၍ အသက်ရှူရှာသည်။ “သေချင်တယ်” ဘယ်လိုပြော
ပြော၊ တကယ်လည်း သေချင်နေချိန်မှာ သေဘေးနှင့် ရင်
ဆိုင်ရသလိုဖြစ်တော့လည်း လွတ်လမ်းလေးကို ကြိုးစားမိ
သည်သာ။ ကိုယ်ကိုဘယ်လိုမှ မတ်မထားနိုင်သည့်အခါတွင်
ကြမ်းပေါ်မှာ တုံးလုံးလှဲချပစ်လိုက်တော့သည်။

“ငါမိုက်တယ် ခွန်းရယ်၊ သိပ်မိုက်တယ်၊ မည်
သူမပြု မိမိမူပါ၊ ငါတို့မိသားစုဟာ တို့မြို့လေးမှာ
နာမည် ကောင်းလေးတစ်လုံးနဲ့ ရပ်တည်ခဲ့တာပါ။
တစ်ချို့ မိဘတွေဆို သူတို့သားသမီး ဆယ်ကျော်
သက်တွေ့ကို ငါ့ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး အားကျခိုင်း
တာ၊ ငါ ဘွဲ့ရလာတယ်ဆိုတာက အနေချောင်
အစားချောင်နဲ့ ရခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့အဖေဆို
ခုနစ်တန်းရောက်တဲ့နှစ်မှာ ကျောင်းထွက်ခဲ့ရတယ်၊
အမေက သုံးတန်း...

“အကြွေးမရှိပေမယ့် မြီးခြံရွှေတာလိုက်ရတာ၊
ပြော...မဖြစ်ဘူး၊ ဒီကြားထဲက ငါတို့ မောင်နှမသုံး
ယောက် လိမ္မာတာ၊ စာတော်တာ စံပြဖြစ်ခဲ့ရတာ
ခွန်းရဲ့...

“ငါ ရန်ကုန်ဆင်းလာတော့ ပိုက်ဆံလိုတယ်လဲ

ဆိုရော အလွယ်တကူ ထုတ်ချေးလိုက်ကြတာ၊ ဒါဟာ ငါ့မိသားစုရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရား၊ ငါ့ရဲ့ လိမ္မာကြိုးစားမှုကို ယုံကြည်ပြီး အားပေးကြတာ...

“မိသားစုကို ဘယ်တော့လာခေါ်မလဲလို့ ရန်ကုန်ဆင်း အခြေချချင်တဲ့သူတွေ အားကျ မျက်လုံးတွေနဲ့ စောင့်ကြည့်နေကြတာ၊ ခွန်းရဲ့... အခု ငါ့မြို့ကို မပြန်ရဲတော့ဘူး၊ မိသားစုကို မခေါ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဘယ်သူမှ မသိတဲ့ နေရာကို သွားပြီး ငါ့ အရှက်ထုပ်ကို ဖြေရမယ်...”

“ဒါကို အမေသိရင် ရင်ကျိုးပြီး သေမယ်၊ အဖေသိရင် ရင်ဆို့ပြီး သေမယ်၊ မောင်လေးက မျက်နှာမဖော်ရဲအောင် ရှက်ရမယ်၊ ညီမလေးကိုလဲ လူရိုသေ ရှင်ရိုသေ ရှိမှာမဟုတ်တော့ဘူး...”

“သူ့အစီမံ ရန်ကုန်ဆင်းပြီး အလုပ်ရှာတော်လိုက်ပုံက အရှက်ထုပ်ကြီး ပိုက်လို့ပြန်လာခဲ့ပါရောလား၊ ပြောကြတော့မယ် ခွန်းရဲ့...”

“ငါ ဘယ်မျက်နှာနဲ့ ပြန်ရမှာလဲ၊ ငါ့သတင်းကြားရင် အဖေနဲ့အမေ တစ်ယောက်ယောက် သေမှာ၊ တကယ်လို့ ငါထွက်သွားရင် ငါ့အိမ်ကို အဆင်ပြေအောင် နှင် တစ်နည်းနည်း စီစဉ်ပေးပါဦး...”

“အဖေတို့အမေတို့ရဲ့ အသိမှာ ငါ့ရန်ကုန်မှာ

အလုပ်လုပ်ပြီး ပိုက်ဆံစုနေတယ်ပဲ ဖြစ်ရှာပါစေ၊ ကူညီပါ ခွန်းရယ်၊ ကူညီချင်ရင် အဲဒါတစ်ခုလုပ်ပေးပါ၊ ငါ ရောက်ရာအရပ်က စာရေးပြီး ပို့မယ်၊ နင်က ငါ့စာကို ငါ့မိဘတွေဆီ ပြန်ပို့ပေးပါ၊ ငါ့ကို ကူညီပါခွန်းရယ်၊ ငါ သေချင်ပါတယ်၊ လက်တွေ့ကျတော့လဲ မသေရဲဘူး”

ငိုရင်းပြော ပြောရင်းငို ရှိုက်၍ရှိုက်၍ ပြောရသည် စကားလုံးတွေက မပီသ။ လူက ဆောက်တည်ရာမရ နှင်း ကြမ်းပေါ်လူးလိုမို့။ ခွန်းမမျှာ ကြံရာမရတိုင်း သူပါ နေ့၍မျက်ရည်ကျကာ ဘာတစ်ခုနဲ့မှတောင် ဝင်မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရလေတော့သည်။

ခွန်းက အဲဒါတွေကို ပြန်ပြောပြသည်။

“အရှက်ထုပ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးက ကိုယ်ဝန်ကို ရည်ညွှန်းတာပဲ ဖြစ်မယ်”

“မေးကြည့်လိုက်ပါလား၊ တစ်ခါတည်း သေချာသွားအောင်”

“ပါးစပ်က မထွက်ဘူး နီလာရဲ့ သူ့ဇင် နင်ကိုယ်ဝန်ရှိနေလား၊ ဘယ်သူနဲ့လဲ၊ ကာယကံရှင်က မယူဘူးလားလို့ မေးဖို့ မထွက်ဘူး၊ သူကလဲ ပွင့်ပွင့်မှ မပြောတာ”

“ငါတို့ ဝိုင်းမေးမယ်”

“နင်တို့နဲ့ မတွေ့ပါရစေနဲ့တဲ့၊ ဒီမနက်လဲ အစောကြီးထိုင်တယ်၊ ညကလဲတစ်ညလုံးမအိပ်ဘူး”

“ဒီကိစ္စအမှန်တကယ်ဆိုရင် ကာယကံရှင် ရှိရမှာပေါ့ဟ၊ ကာယကံရှင်က အကျင့်ယုတ်နေလား”

နေခက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဝင်ပြောသည်။

“နေပါဦး၊ သင် ဒီအလုပ်ထဲဝင်တာ တစ်နှစ်နီးပါးရှိပြီနော်”

“အင်း...ဆယ်တစ်လတဲ့”

“ဒီကြားထဲမှာ သင်ရည်းစားရတယ်လို့ သတင်းကြားလား”

“မကြားမိဘူး၊ ရရင်ပြောမှာပေါ့၊ တစ်လတစ်ခါ တွေ့နေကျပဲ”

“နင်တို့ သတိထားမိလား၊ ငါတော့ ငါတို့ ဆုံတဲ့အခါတိုင်း သင်ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် မရှိတာ သုံးလေးလလောက်ရှိပြီထင်တယ်”

“ပြန်တွေးတော့ ဟုတ်သလိုပဲ၊ ဩော်...ပြီးတော့ ညက အန်တယ်၊ ဘာမှ မပါဘူး၊ လေတွေပဲ၊ မနက်ကလဲ အစောကြီး ထအန်နေသေးတယ်၊ ပူးနောက်လဲ နေတာပေါ့ဟာ၊ ဆရာဝန်ပြုမှ ဖြစ်တော့မယ်၊ ငါ ဒီနေ့ နင်တို့နဲ့ တိုင်ပင်ပြီးရင်...”

“စောင့်စရာလား၊ စောစောစီးစီး ခေါ်ပါလား”

“ကောင်းတယ်၊ ဆရာဝန်ပြုလိုက်ရင် ရှင်းသွားမယ်၊ အိုဂျီနဲ့ပြကြည့်ပါ”

“အိုဂျီက အိမ်လိုက်မလား၊ ဆေးခန်းကိုပဲ သွားရမှာ၊ ဆေးခန်းခေါ်တော့လဲ မသွားဘူးတဲ့”

“ဆရာဝန်မတစ်ယောက်ယောက်ပင့်ကွာ”

“အဲဒါတွေ ငါတို့မိန်းမတွေ လုပ်ပါ့မယ်၊ နင်တို့ယောက်ျားလေးတွေက သိပ်ပြီး ဝုန်းဒိုင်းကျ မပြနဲ့၊ နည်းနည်းပါးပါး ထိန်းဦး”

“သင်ဘယ်သူနဲ့ တွဲတာတွေလဲ”

“ဘယ်သူနဲ့မှ မတွဲဘူး၊ မတွေ့မိဘူး၊ တစ်နေ့က နင်တွေ့လာတာ သင်ဘေးမှာ ယောက်ျား သူစိမ်းတစ်ယောက်နဲ့ဆိုတဲ့ ပထမဆုံး သတင်းပဲ”

“မြူမင်း”

နေခ ခေါ်သံကြောင့် မျက်လွှာခပ်ချချနှင့် ဘာတစ်ခုနီးမျှ ဝင်မပြောဘဲ ထူးခြားတိတ်ဆိတ်နေသော မြူမင်းက လန့်ဖြန့်မော့ကြည့်သည်။

“မင်းက အိမ်ချင်းလဲ နီးတယ်၊ သင်ဆီလဲ ခဏခဏ ရောက်တယ်၊ မင်းတို့ မုန့်ထွက်စားကြ ဘာညာ ဟိုသွားဒီလာ ရှိတယ်၊ သင်က မင်းအိမ်မှာလာပြီး တစ်နေ့ကုန်နေ၊ စားသောက်ပြီး ကွန်ပျူတာ ရိုက်တယ် မဟုတ်ဘူးလား”

မြူမင်း မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ခေါင်းညိတ်လေ၏။

“မင်းနဲ့ ဒီလောက်တို့နေတာ မင်း မသိဘူးလား၊ သဇင်အကြောင်း”

“မသိဘူး”

“မင်း ဇွတ်ခံမငြင်းနဲ့၊ သဇင်တစ်ခုခုဆို...”

“ဘာဆိုလဲ”

နေခဆိုလိုရင်းကို အားလုံးသဘောပေါက်သွားကြတော့သည်။ မျက်ဝန်းတွေ အားလုံးက မြူမင်းပေါ်သို့ စုဖြူကျရောက်ပြန်သည်။ ပထမတော့ ရိုးရိုးသားသား ကြည့်ကြသည်။ ကြည့်ရင်းက အကြည့်တွေ ပူလောင်လာ၏။ ဟုတ်နီးနီးအထင်မှာ ဟုတ်သလောက်နီးပါး ယုံကြည်သွားကြပုံဖြင့် အကြည့်တွေ ခက်ထန်လာကြသည်။ သူငယ်ချင်းချင်း မိုး...ဟူ၍ မြူမင်းသာ သဇင်အပေါ် ကောက်ကျစ်ယုတ်မာလျှင် ခွင့်လွှတ်နိုင်ကြမည် မဟုတ်ပါ။

“သဇင်ဟာ တို့အုပ်စုထဲမှာ သနားစရာအကောင်းဆုံး၊ ဒီတော့ သဇင်ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်တဲ့ သူဟာ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ငါ ခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ ငါ့ အဖေဆိုရင်တောင် ခွင့်မလွှတ်ဘူး”

“နေခဥပမာပေးတဲ့ထဲမှာလူကြီးမပါစေနဲ့လေ”

“သဘောကိုပြောတာပါ၊ ငါတို့ အုပ်စုမှာ ယောက်ျား မိခွာန်ယောက်ရှိတယ်၊ ဒီထဲက တစ်

ယောက် ယောက်ဆိုလဲ ငါ ခွင့်မလွှတ်ဘူး”

ရော်...ခက်ရချည့်။ နေခ ဒေါနှင့်မောနှင့် တစ်ခွန်းပြောတိုင်း မျက်ဝန်းတွေက သူတို့အချင်းချင်းတော့ မကြည့်နေခ တစ်လှည့် မြူမင်းတစ်လှည့်ချည်း ကြည့်ကြသည်။ နေခကလည်း မြူမင်းကိုပဲ ကြည့်ပြောနေသည်။ မြူမင်း စိတ်ရှုပ်နောက်ကျိ အနေခက်လာတော့သည်။

“မြူမင်း မင်းဟာ ငါတို့အဖွဲ့ထဲကို နောက်ဆုံးမှ ရောက်လာတဲ့ကောင်ပေမယ့် ငါတို့အားလုံး မင်းကို ငယ်ပေါင်းတွေနဲ့တန်းတူခင်တယ်၊ မင်းဟာ ငါတို့ရဲ့သူငယ်ချင်းပဲ”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

မြူမင်း ဒေါသထွက်စပြုလေ၏။

“မင်းမှာ အပြစ်ရှိရင် ဝန်ခံပါ၊ တာဝန်ရှိရင် အဲဒီတာဝန်ကို ယူပါ”

“နေခ...ဘာစကားပြောတာလဲ”

မြူမင်းက ဝန်းခနဲထရပ်သည်။ နေခကလည်းရပ်၏။

“မင်းက ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုချည်း ကြည့်ပြောနေတာလဲ၊ ကျန်တဲ့ကောင်တွေနဲ့ မိန်းမအုပ်စုကရော ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုချည်း ဝိုင်းကြည့်နေကြတာလဲ...”

“မင်းတို့ အချိုးက ဘာအချိုးလဲ၊ နောက်ဆုံး

မှ အဖွဲ့ထဲရောက်လာတဲ့ ကောင်ဆိုပြီး ရှိသမျှ ချေးပုစွန်ဆိပ်ခေါင်းပုံချသလို လုပ်ချင်တာလား၊ ရှင်းရှင်းပြော”

“အေး...ပြောမယ်၊ ငါကလဲ ရှင်းချင်နေတာကြာပြီ၊ အခု...ခွန်းက သင်္ဇင်ကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ်လို့ ထင်တယ်၊ ငါတို့အားလုံးလဲ ထင်တယ်၊ မင်းရောထင်လား”

“သူ့စကား အသွားအလာအတိုင်းဆိုရင် ထင်စရာပဲ၊ ထင်တယ်”

“ဘယ်သူနဲ့လို့ထင်လဲ”

“ဘယ်သိမလဲ”

“ငါက မင်းနဲ့လို့ထင်တယ်”

“နေခ မင်းငါ့ကို ရန်မစနဲ့”

“မစဘူး၊ ထင်ရတဲ့အကြောင်းကို ပြောမယ်၊ ငါတို့အုပ်စုထဲကို မင်းရောက်လာတာကိုက သင်္ဇင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ရောက်လာတာ”

“ဒါဆန်းလား၊ သင်္ဇင်ကိုယ်တိုင် ခွန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရောက်လာသေးတာပဲ”

“ဟိုက မိန်းမချင်း၊ မင်းကိုငါက တဖြည်းဖြည်းမှခင်လာပေမယ့် တွေ့တွေ့ချင်းတုန်းက နည်းနည်းလေးမှ ကြည့်မရဘူး”

“ငါကလဲ ကြည့်မရပါဘူး”

“အရေးမပါလိုက်တာ”

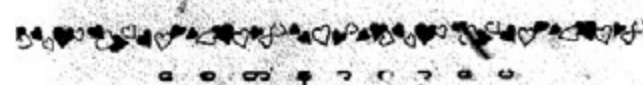
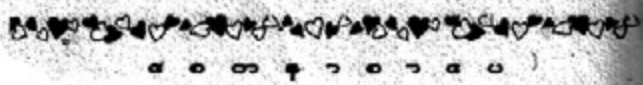
“မင်းကြည့်မရတာလဲ ငါက နေပူလို့ ချွေးထွက်သလောက်တောင် စိတ်ထဲ မထားဘူး”

“နင်တို့ကလဲဟယ် အရေးထဲမှာ တော်ကြစမ်းပါ၊ စည်းလုံးရမယ့်အချိန်မှာ ရန်ထဖြစ်တယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကြည့်မရဘူးတွေ့တာတွေဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ငါတို့အဖွဲ့က စည်းလုံးတဲ့ အဖွဲ့ပါဟယ်၊ ရန်ဖြစ်တဲ့အဖွဲ့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မြူမင်း ထိုင်၊ နေခလဲ ထိုင်၊ ဝတ္ထု နေခကို ဆွဲချ”

အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်နေပြီမို့ အားလုံးထဲမှာ အတည်ငြိမ်ဆုံး အရင့်ကျက်ဆုံးလိုဖြစ်နေသော ရူပါဝင်းက လူကြီးစကားဝင်ပြောကာ သူနှင့်ဘေးချင်းယှဉ်လျက်ရှိသော မြူမင်းကို ဇွတ်ဆွဲချ ထိုင်ခိုင်းသည်။ မိန်းမအုပ်စုက တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဝင်ပြောကာ ဖြန့်ဖြေ၏။ စည်သူနှင့်ကျော်ဦးကလည်း နေခကို မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကပ်ပြု၍ ရန်မဖြစ်ဘို့ တားသည်။ နေခနှင့်မြူမင်းတို့က ဖြစ်ချင်တော့ ထမင်းစားစားပွဲမှာ ထိုင်မိနေတာကိုက မျက်နှာချင်းဆိုင်လေ။

“ငါက မင်းကို ကြည့်မရလို့ ပြောတိုင်း မင်းဘက်က အမြဲဖေးမပြောတာ သင်္ဇင်ပဲ”

“အဖွဲ့ထဲမှာ မိန်းမလို မိန်းမရ ကွယ်ရာ အတင်း

ပြောတတ်တဲ့ကောင်ရှိမှန်းသိရင် အစကတည်းက ဒီအဖွဲ့ထဲကို ငါ မဝင်ဘူး”

“ခု ထွက်ပါလား”

“မြို့မင်း နင်ကလဲ ဒီလိုသွေးကွဲစကား စ၊မ ပြောနဲ့”

“နေခက ပြောနေတာတွေကျတော့ ကောင်း လား”

“နေခကလဲ ဆင်ခြင်ပြောပါဟယ်”

“အဲဒါတွေက ခုမှပြန်ပြောဖြစ်ပေမယ့် ပြီးခဲ့ ပြီ၊ မြို့မင်းကို ငါ ဘယ်တုန်းက ရန်စခဲ့ဖူးလဲ”

“အေးပါ၊ ဟုတ်ပါပြီ၊ သဇဇ်ကိစ္စပဲ ပြောကြ ရအောင်ပါ၊ ငါတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“သဇဇ်ကိစ္စပဲ ပြောမှာ၊ သဇဇ်ဟာ မြို့မင်း ဘက်က အမြဲရပ်တယ်၊ မြို့မင်းမှ မြို့မင်း”

“ဒါနဲ့ပဲ ငါက လူယုတ်မာဖြစ်ရရောလား၊ နေခ...ဒါဆို မင်းဘက်က ဘယ်သူရပ်နေလဲဆို တာလဲ ကြံပြောထားဦး၊ သိရအောင်”

“ရွေးစကားမပြောနဲ့ကွ”

“အေးဟယ်...မြို့မင်းကလဲ သန့်သန့်လေး နေတဲ့အဖွဲ့ထဲမှာ တွေ့ကရာ ပြောစရာလား”

“ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ငါ တစ်ယောက်တည်း

အပြစ်တွေနဲ့ချည်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နေခကလဲ လျှော့ပြောပါ ဟယ်၊ မြို့မင်းဘက်က ပါတာ သဇဇ်တစ်ယောက် တည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါလဲ ပါခဲ့တာပါပဲ”

ခွန်းက ဝင်ပြော၏။ မြို့မင်းက ခွန်းကို လှည့်ကြည့် သည်။ ရင်ထဲမှာ နာသွားရသည်။ ကြမ်းရှုခါးသီးစွာခံစား လိုက်ရသည်။ ဪ...သူတို့ငါ့ကို သူတို့ချင်းချင်းလောက် မခင်မင်ဘဲကိုး ဟုတွေး၏။ ဒါဟာ ငယ်ပေါင်းတွေ မဟုတ် လို့လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ နောက်ဆုံးမှ ရောက်လာသော ဆယ့် တစ်ယောက်မြောက် သူငယ်ချင်းမို့လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ မြို့ မင်း မရောက်မီက (ရောက်ပြီးတော့လဲအတူတူပါပဲလေ) ယောက္ခိန္ဒာအုပ်စုမှာ နေခက အလိုလိုနေရင်း ခေါင်းဆောင် လို့ ဖြစ်နေသည်။ သူက ဦးဆောင်နေသည်။ ဒါကို အားလုံး ကလည်း လက်ခံ၏။

“အရပ်ရှည်ဆုံးမို့ ဗိုလ်လုပ်ပါစေ”ဟု ဖွင့်တောင် ပြောကြသည်။ အဲသည်တုန်းကတော့...

“ခါးရိုးရှည်”၊ “မောင်ထန်းပင်”၊ “ခေါင်းမဆန့် ကြီး” ဟု အမျိုးမျိုးခေါ်ကြသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းနေခ ၏ သဘောသည် သူတို့ယောက်ျားငါးယောက်လုံး၏ သဘော ဖြစ်ခဲ့သည်။ မြို့မင်းကိုယ်တိုင်တောင် ဘာတွေရှိမိမှန်းမသိ။ မင်းနေခကို ရိုက်၏။ သူ့ကို ဆန့်ကျင်လိုစိတ် မရှိခဲ့။ အထင်

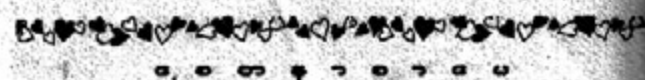

ကြီးတာလည်းပါမည် ထင်သည်။ ကိုယ်တိုင်က သိပ်မထွား ကျိုင်းတာကြောင့် ထွားကျိုင်းရှင်းသန့်သော လူချောကြီးကို အားကျမိတာလည်း ပါမည်။ ခြေစစ်...ကိုယ်ကတော့ သူ့ကို ခင်ခဲရသည်ပင်။

ခုမှ။ ခုလိုအရေးကြုံမှ ကိုယ့်ကွယ်ရာမှာ နေခဏ ကိုယ့်ကို မကြိုက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးမှန်း စကားထဲတောင် ထည့်ပြော မှန်း သင်္ဃန်းနှင့်ခွန်းတို့က ကာကွယ်ရမှန်းကိုသိရတော့သည်။ မြူမင်း ဝမ်းနည်းနာကျင်စွာခံစားရပါသည်။ ခုလည်း ကြည့် လေ့ အုပ်စုထဲမှာ ယောက်ျားတွေ အများကြီးရှိပါလျက် လက် ညှိုးထိုးအပြစ်တင်စရာရှိတော့ နေခဏ မြူမင်းကိုပဲထင်၏။ ကျန်တဲ့ကောင်တွေကလည်း ထောက်ခံပုံ။ မြူမင်း ယောက်ျား ဆိုသောမာနနှင့် တင်းခံသည့်ကြားမှ ဝမ်းပမ်းတနည်းခံစား ရပါသည်။ ဒီအဖွဲ့ထဲမှာကိုယ့်အတွက်နေရာမရှိပါလား။ နောက် ဆုံးမှ ဝင်လာခဲ့ပြီး အရင်ဆုံးပြန် ထွက်သွားရသူဖြစ်တော့မည်။ မြူမင်း ယာယီတွေးနှင့် ခဏငိုင်းပြန်တော့လည်း နေခဏ မြူမင်းကိုပဲပို၍ မယုံသင်္ကာဖြစ်ရပြန်၏။

“မြူမင်း”

မြူမင်း မော့ကြည့်၏။ စောစောကတော့ ခေါင်းခပ် ငုံ့ငုံ့အနေအထားမှာ ရှိခဲ့သည်။ ဒီလိုခေါင်းငုံ့ထားခဲ့မိခြင်းဟာ ဘာကြောင့်မှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို မသိပေမယ့် အများကတော့ “အပြစ်ရှိလို့” ရင်မဆိုင်ရဲစွာ ခေါင်းငုံ့နေတာဟု ထင်ကြ

တောမှာပဲဆိုတာကို တွေးမိပြန်၏။ ဤအဖွဲ့ထဲမှာ ကိုယ့်အ တွက် နေရာမရှိဆိုသော အတွေးဝင်ကတည်းက မြူမင်း ဒေါသထွက် စိတ်ဆိုးဖို့ထက် နာကျင်ကြေကွဲမှု ခံစားချက် တ ပိုနေတော့သည်။

“ငါတို့အိမ်ကို သင်္ဇင်တစ်ယောက်တည်း လာ တတ်တယ်ဆိုတာ မရှိဖူးဘူး၊ မင်း အိမ်ကိုပဲ သင်္ဇင် ရောက်တယ်၊ တစ်နေကုန်နေတယ်၊ ကွန်ပျူတာ ရိုက်တယ်လို့ အကြောင်းပြတယ်”

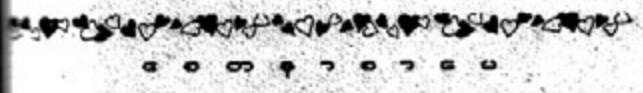
“တကယ်ရိုက်တာ”

“ရိုက်တာကို မငြင်းပါဘူး၊ မင်းဆီမှာ စား တယ်၊ သောက်တယ်၊ ဝင်တယ်၊ ထွက်တယ်၊ ဒါမျိုး သင့်မှာ ဘယ်ယောက်ျားလေးနဲ့မှ အပတ် အသက် အဆက်အဆံ မရှိဘူး...”

“မင်းတစ်ယောက်တည်းရှိတယ်၊ သင့်မှာတစ် ခုခုဆို တရားခံမင်း မဟုတ်ရင် ဘယ်သူဖြစ်မလဲ”

“ဘယ်သိမလဲ၊ သင်္ဇင်က ငါ့အိမ်ကို ဝင်ထွက် ပေမယ့် တစ်သက်လုံး နေနေတာမှ မဟုတ်တာ၊ သူ့အဆောင်မှာ သူညီအိပ်တယ်၊ အဆောင်မှာ ခွင့် တိုင်ပြီး အောက်ပါ့စ် (out pass) တောင်းပြီး ည အိပ်လဲထွက်တာပဲ...”

“သူ့အလုပ်သူလုပ်နေရသေးတယ်၊ အဲဒီ

အချိန်တွေမှာရော သဇင်တစ်ခုခု မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊
သဇင်ဘေးမှာ ငါတစ်ယောက်တည်း ရှိသလား။”

“မင်းတစ်ယောက်တည်းရှိတယ်”

“မင်းတို့ကကျတော့ ဘာတွေလဲ၊ ယောက်ျား
တွေ မဟုတ်ကြဘူးလား။”

“ခွေးစကားမပြောနဲ့”

နေခ ဝုန်းခနဲ ထရပ်ပြန်၏။ ကုလားထိုင်ကို တွန်
ဖယ်ကာ စားပွဲဝိုင်းအပြင်သို့ ရောက်လာသည်။ မြူမင်းထ
လည်း ထရပ်သည်။ ရူပါဝင်းက လှမ်းဆွဲပေမယ့် မြူမင်း
ပုတ်ထုတ်ခဲ့ချာည်။ စားပွဲဝိုင်းပြင်ပမှာ မြူမင်းနှင့်နေခ တစ်
ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“မင်း... သဇင်ကို လက်ထပ်ရမယ်”

“ဘာလို့လက်ထပ်ရမှာလဲ”

“လူယုတ်မာ”

နေခ ခွပ်ခနဲ ထိုးချလိုက်တော့သည်။

အင်အားချင်းကမမူ့ပါ။ ဆင်နှင့်ဆိတ်လို ဖြစ်
သည်။ ခြောက်ပေတိတိမြင့်သော နေခက အရပ်အမောင်း
နှင့် လိုက်ဖက်သော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ရှိသည်။ လက်
လက်မောင်းတုတ်ခိုင်သည်။ လက်သီးဆုပ်ကြီးသည်။ မြူမင်း
က ပုလုသည်မဆိုနိုင်ငြား မမြင့်မားပါ။ ပြီးတော့... ဝိန်း
လက်ဖျံလက်မောင်းသေး၏။ လက်သီးဆုပ်ငယ်၏။ ခွန်အား

ချင်းမှာလည်း မည်သို့မျှ မယဉ်သာ။ မြူမင်းနောက်သို့ယိုင်
သွားသည်။ တစ်လှမ်းနှစ်လှမ်း ဆုတ်ယိုင်ယိုင်ရင်း ဟန်ချက်
ပြန်ရကာ သူကလည်း ပြန်ထိုး၏။ နေခက နောက်တစ်ချက်
ထပ်အထိုးမှာ မြူမင်း ခွေခနဲ လဲကျသည်။ အဖြစ်အပျက်
များက မြန်ဆန်လွန်းသည်မို့ သူငယ်ချင်းတွေက ဆွဲလွဲသည့်
အချိန်မှာ မြူမင်းမျက်နှာ အညိုအမည်း စွဲချေပြီ။ နှုတ်ခမ်း
ထောင့်မှာ သွေးစီးကျနေသည်။

မြူမင်း အထိနာသည်။ နေခကကျတော့ မြူမင်း
အထိုးအကြိတ်တို့က သူ့ကိုယ်ပေါ် ပန်းပွင့်ကြွေသလောက်
ပဲ ရှိ၏။

“နေခ ကိုယ့်အချင်းချင်း ဒီလောက်လုပ်ရ
သလား”

မိန်းမအုပ်စုက နေခကို ရန်တွေ့၏။ ယောက်ျား
အုပ်စုကလည်း ခုလိုဆိုတော့ နေခကိုပဲ အပြစ်တင်သည်။

“မင်း လွန်တယ် နေခ”

နေခက ရန်စောင်ဆဲ။ မြူမင်းက အံ့ကြိတ်ထား
သည်။ နေခကို ကမ္ဘာမကြေရန်ညှိုးဖြင့် စိုက်လိုက်မတ်တပ်
ကြည့်နေသည်။

“မင်း သဇင်ကို လက်ထပ်မယူရင် မင်းကို
ငါ သတ်မယ်”

“ငါမှ တရားခံမဟုတ်တာ ဘာလို့ယူရမှာလဲ”

“မင်းပဲရှိတယ်၊ မင်းကလွဲရင် ဘယ်သူမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဒီအဖွဲ့ထဲမှာ ငါတစ်ယောက်တည်း လူယုတ်မာ၊ မင်းတို့တွေက သူတော်ကောင်းတွေလား”

“ဟုတ်တယ်”

နေခက ဒေါသဖြင့် မိုးမွန်နေ၏။ မြူမင်း နာကျည်းလွန်းစွာမုန်းမျက်၏။

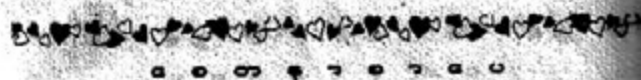
“တော်ကြစမ်း နေခ၊ နင်ကလဲ အထင်နဲ့တင်၊ ကိုယ့်အချင်းချင်း ဒီလောက်လုပ်ရသလား၊ ဒီမှာ နင်တို့နေခဲ့ကြ၊ သဇင်ကို ငါတို့သွားမေးမယ်...”

“ဒီမှာ ဝဏ္ဏ၊ စည်သူရော၊ ကျော်ဦးရော နေခနဲ့မြူမင်း နောက်ထပ် ထပ်ထိုးကြကြိတ်ကြရင် နင်တို့ကို အရင်ဆုံးသေခန်းဖြတ်မယ်...”

“နင်တို့ နိုင်အောင်ထိန်း၊ ဒီမှာ နေခ နင်နောက်တစ်ခါ မြူမင်းကို ထပ်ထိုးရင် နင်နဲ့ငါနဲ့ သေခန်းဖြတ်၊ မဖြတ်ဘဲ ပြန်ခေါ်မိရင် ငါသွေးအန်ပြီး သေပါစေလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျိန်တယ်”

“ဟာ...ခွန်းရာ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ နင် ဘယ်တုံးက ကျိန်ဖူးလို့လဲ”

ဝဏ္ဏက စိတ်ပျက်ညည်းညူရင်း နေခကို ဆွဲထိုးချင်စိတ်ပေါက်နေသည်။ ကျော်ဦးက မြူမင်းနားလာထိုင်

သည်။ ယောက်ျားချင်းဆိုတော့...

“ဘယ်ထိသွားလဲ၊ သိပ်နာနေလား၊ ငါ သွေးသုတ်မေးမယ်” ဆိုတာမျိုး ပြောလို့မရ။ ဘာပြောရမှန်းလည်း မသိ။ နေခ လွန်သည်ဟု အသိအမှတ်ပြုကာ နေခကိုပဲ ကြိတ်ဆဲတော့သည်။ မိန်းမသားအုပ်စုက နောက်ပေးဘက်သို့ ဝင်သွားသည်။ ချက်ချင်းပဲ ကမန်းကတန်း ပြန်ထွက်လာကြတော့သည်။

“သွားပြီ...မရှိတော့ဘူး”

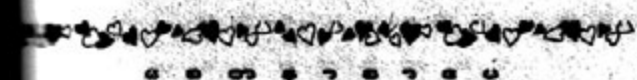
“ဘာဖြစ်တယ်”

“သဇင်ထွက်သွားပြီ၊ ဒီမှာ စာရေးပြီး မီးဖိုထဲက ကောင်မလေးကို ပေးခဲ့တယ်၊ နင်တို့က ထသတ်နေကြတော့ ကောင်မလေးကလဲ ဘယ်လာပေးရဲမလဲ၊ ဒုက္ခပါပဲဟယ်”

နေခ စာကို ဖွင့်ဖတ်၏။

သုဠယ်ချင်းများအားလုံး ထင်တာမှန်ပါသည်။ မိန်းမသားဘဝ၏ အဆိုးဝါးဆုံးသော ဒုက္ခ၊ အရှက်တကွဲအကျိုးနည်း ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါသည်။ ငါ့ကို ရက်စက်နိုင်သူ နာမည် မပြောခဲ့သည့်အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါ။

စာက တို၏။ ခေါင်းစဉ်မပါသလို လက်မှတ်လည်း မထားပါ။ သို့ပေမဲ့ သဇင်လက်ရေး၊ သဇင်စာဖြစ်၏။

နေခက... မြူမင်းရှေ့ပစ်ချလိုက်သည်။ မြူမင်း... ကောက်မတ်၏။

“ထွေ့တယ်မှလား။ သူငယ်ချင်းတွေ ထိုင်တာ... မှန်တယ်တဲ့”... မင်းတို့က ခိုက်ကြီးတယ် ထင်တာကို မှန်... တယ်ပြောသွားတာနေမှပေါ့။ စာထဲမှာ ငါ့နာမည်... ပါလို့လား”

“နာမည်မပြောခဲ့တာ ခွင့်လွှတ်ပါဆိုကတည်း... က သူစိမ်းမဟုတ်လို့ပေါ့”

“မြူမင်း ခေါင်းခါလိုက်သည်။ သူ့ဆံပင်ရှည်... အလယ်ခွဲက ဘေးသို့ကားခနဲယမ်း၏။ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး... ဆံပင်ရှည်ထားပုံကစလို့ နေခ ကြည့်မရှု။ မြူမင်းက စာထဲ... စားပွဲပေါ်တင်သည်။ မတ်တတ်ပြန်ရပ်သည်။

“ငါ သွားတော့မယ်၊ ငါ့ကို အဖွဲ့ထဲက ထုတ်... လဲခံရုံပဲ”

“မြူမင်း မင်းကို ငါတစ်သက်လုံးခွင့်မလွှတ်... ဘူး”

“ငါကလဲ ခွင့်မလွှတ်ပါဘူး နေခ။ သမီးကို... မတွေ့တွေ့အောင် လိုက်ရှာပြီး မင်းလက်ထပ်လိုက်... ပေါ့”

“ခွေးလိုကောင်က ခွေးကျင့်ခွေးကြံ... ကြံသွား”

မှတော့ မင်း ပြောသလိုလုပ်သင့်ရင်လဲလုပ်ရမှာပဲ”

မြူမင်း အိမ်ထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ အိမ်ရှင်ခွန်းနှင့်... အဖွဲ့က မြူမင်း... မြူမင်းဟု လိုက်ခေါ်၏။ စည်သူက ကမန်း... စာတန်း ထလိုက်ကာ မြူမင်းလက်ကို ဆွဲသည်။ လက်က... သေးက နူးညံ့လှပါဘိ။ ဘာတစ်ခုမျှ ပင်ပင်ပန်းပန်း မလုပ်... ခဲ့ဖူးသော အလိုလိုက်ခံတစ်ဦးတည်းသော သူဌေးသားမို့... ဆက်ဖဝါးပြင်က မွတ်မွတ်ညက်၏။ ဒီလိုပျော့ညံ့ပုံမျိုးနှင့်... ဆေး ထိုးကြိတ်တာ ခံလိုက်ရတော့ မြူမင်း ဘယ်လောက်... အထိနာသွားမလဲတွေးကာ သနားလိုက်မိသည်။ အိမ်သို့ တွဲပို့... မလားမေးလျှင်လည်း စော်ကားရာ ရောက်နိုင်သည်။... ဆောက်ျားဆိုတာက ယောက်ျားမာနနှင့် မဟုတ်လား။

“သွေးတွေဆူပြီး ပေါက်ကွဲနေကြချိန်မှာတော့... လူချင်းခဏခွဲတာ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်း... ကို ငါတို့အဖွဲ့ထဲက မထုတ်ဘူး။ သဘောပေါက်”

မြူမင်း တစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောခဲ့ပါ။ ကားပေါ်တက်... ဘာ မောင်းထွက်သွားပုံက မြူမင်းတစ်သက်တာမှာတော့... အကြမ်းတမ်းဆုံးပါပဲ။

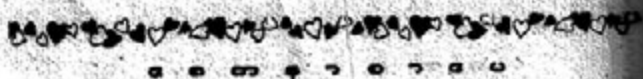
...ရလခနခပ်မိ...
...ရလခနခပ်မိ...
...ရလခနခပ်မိ...
...ရလခနခပ်မိ...

အခန်း (၇)

သူငယ်ချင်းတွေက 'နေခ' လွန်သည်ဟု ပြောကြသည်။

“ပါးစပ်နဲ့ပြောရမယ့်ကိစ္စမှာ လက်ပါတာ ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ ပြီးတော့...မြူမင်းက ယောက်ျားသာဆို မိန်းမသာသာပဲ ရှိတာ၊ ဒါတောင် ခုခေတ်မိန်းမတချို့ ငါးပေဆယ်လက်မတွေ ဘာတွေဖြစ်နေတော့...”

“မြူမင်းထက် ပိုထွားကျိုင်းနေပြီ၊ မြူမင်းက ပိန်လဲ ပိန်တယ်၊ ကျန်းမာရေးကလဲ ပြည့်စုံလှတယ် မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလို သူငယ်ချင်းမျိုးကို သွေး

ထွက်သံယိုထိ ဖြစ်ရတာတော့ မကောင်းဘူးပေါ့ကွာ” တဲ့။

မိန်းမအုပ်စုက မနက်ဖြန် မြူမင်းအိမ် သတင်းမေးသွားမည် ပြောနေကြသေးသည်။

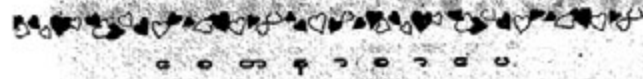
“ဟဲ့...ဒါမျိုး သတင်းမမေးရဘူး၊ ယောက်ျားချင်း ထိုးကြိတ်တာ သွေးထွက်သွားတဲ့သူနောက်လိုက်ပြီး သတင်းမေးတယ်ဆိုတာ စော်ကားရာရောက်တယ်”

“ဟင်...နင်တို့အယူအဆကလဲ တစ်မျိုးပဲ”
ကျော်ဦးက ပြော၍ ခွန်းတို့တွေ အံ့ဩရသေးသည်။

“ယောက်ျားနဲ့မိန်းမဟာ ဘယ်တော့မှ အတွေးမတူဘူး၊ ယောက်ျားချင်းဖြစ်တဲ့ကိစ္စမှာ ယောက်ျားတွေမှန်တယ်၊ နင်တို့မိန်းမတွေက မှားတယ်၊ လိုက်မသွားကြနဲ့...”

“မြူမင်းက ထွက်တွေ့မှာလဲမဟုတ်ဘူး၊ နင်တို့ကရော အိပ်ခန်းထဲထိလိုက်ပြီး သတင်းမေးလို့ ဖြစ်မလား၊ ဆီမလွတ်ရင် ကံကောင်း”

စည်သူက တား၍လက်ခံလိုက်ရပေမယ့် မိန်းမတွေရင်ထဲမှာတော့ အစာမကြေပါ။ ထိုနေ့က သဇင်နှင့်မြူမင်းတို့ လုံးဝမစားမသောက်ဘဲ ပြန်ထွက်သွားကြသည်။ ကျန်ရှစ်ယောက်မှာတော့ ခွန်းကြိုးစားပမ်းစား လုပ်ထားရသော

အစားအသောက်တွေကို အားနာပါးနာနှင့်သာ စားကြရသည်။ မည်သူမျှ ခံတွင်းမတွေ့ကြပါ။ စားလိုစိတ်ကို မရှိ။ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြရသည်။

“သဇဉ်အတွက်လဲ စိတ်မကောင်းဘူး၊ မြူမင်းအတွက်လဲ စိတ်မကောင်းဘူး၊ နင့်အတွက်လဲ စိတ်မကောင်းဘူး နေစ...”

“တေဇာက ဒီမှာမရှိတော့ နင်တို့သုံးယောက်အတွက် ကျန်တဲ့ခုနစ်ယောက်က အားလုံးစိတ်ဆင်းရဲရတယ်”

နီလာက ပြောပြီးမျက်ရည်ကျသည်။ ကျန်သောမိန်းမသုံးယောက်မှာလည်း လိုက်မခိုမိကြအောင်သာ ထိန်းထားရသည် ငိုမိလှလှပါ။ သုဇယ်ချင်းအုပ်စုကလေး ဝါးအစည်းပြယ်သလို ဖြစ်မှာစိုးသည်။ မြူမင်းကို သနားသည်။ သဇဉ်အတွက်ကတော့ ကြံရာမရကို ဖြစ်ကြရသည်။ သဇဉ်ကို လိုက်ရှာဖို့ အားလုံးသဘောတူသည်။ မြူမင်းထံ ဖုန်းဆက်ကြဖို့ အားလုံးသဘောတူသည်။ တူညီမှုနှစ်ခုနှင့် လူစုခွဲလိုက်ချိန်မှာ နေ့အသံ လုံးဝပျောက်နေလေတော့သည်။

“ကောင်မလေးတွေ မရှိဘူးပြောလဲ မပြန်ဘူး၊ ပြန်လာတဲ့အထိ စောင့်မယ်တဲ့၊ ညအိပ်စောင့်ရစောင့်ရတဲ့၊ ကားနှစ်စင်းတောင်ပါတာ၊ ကားပေါ်မှာ စောင့်အိပ်မယ်တဲ့ဟယ်...ကြီးမေတော့ အံ့တာပဲ”

နေခန့်ထိုးကြိတ်ကြပြီးကတည်းက နောက်နေ့မှာ နွန်းတို့အုပ်စု ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ အထိုးအကြိတ်ရန်ပွဲအကြောင်းကို လုံးဝစကားမစပ်။ မြူမင်း ဒဏ်ရာအကြောင်းကို သတင်းမမေး။ ထွေလီကာလီပေါက်တတ်ကရများကို စကားမရှိ စကားရှာပြီး ပြောနေကြ၏။ မြူမင်းက နားထောင်သမားသက်သက်လုပ်လိုက်သည်။ သူတို့တွေ ရှာကြံပြောရင်း ပြောရာကုန်ကာ အင်း...အဲ ဖြစ်လာတော့မှ မြူမင်းက...

“နင်တို့က ငါ့ကို အဖွဲ့ထဲက မထုတ်သွေးကြောင်း သိစေချင်တာလား၊ အဖွဲ့ထဲကတော့ ထုတ်လိုက်ပြီ၊ ဒါပေမဲ့ နင်တို့ကတော့ ခင်မင်မပျက် ရှိပါတယ်ဆိုတာ သိစေချင်တာလား၊ ရှင်းရှင်းပြော”

ဟု မေးချလိုက်၏။ နွန်းအိမ်မှ တယ်လီဖုန်းကို အများဝိုင်းပြောလိုရသော

ခလုတ်ဖွင့်၍ မိန်းမလေးယောက် တစ်ယောက်တစ်ပေါင်ပိုင်ပြောနေရာမှ စကားသံတိတ်သွားရတော့သည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်စပစ်ပြနေကြမှာကို မြင်ယောင်ရင်း မြူမင်းပြုံးမိသေးသည်။

“ဒီလိုပါဟယ်... သုဇယံချင်းက သုဇယံချင်းပါပဲ၊ ငါတို့အဖွဲ့က ဆယ့်တစ်ယောက်လေး၊ ဆယ့်တစ်ယောက်ပြည့်မှလဲ တို့အုပ်စုဟာ ပြည့်စုံပါတယ်...”

“အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ဒေါသထွက်စိတ်တိုမိကြရင်လဲ ခဏပေါ့၊ အဲဒါပါ၊ နင့်ကို ဘာဖြစ်လို့ အဖွဲ့ထဲက ထုတ်ရမှာလဲ၊ မထုတ်ပါဘူး”

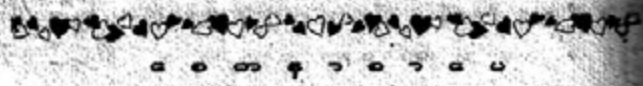
“ငါက နေခစကားအရဆိုရင် လူယုတ်မာလေ”

“နင်က မယုတ်မာဘူးလို့ ငြင်းတယ်လေ၊ နင်ငြင်းရင် ငါတို့ယုံပါတယ်”

“နေခက မယုံဘူး”

“နောက်တော့ ယုံသွားမှာပေါ့၊ ဒါတွေ မေ့လိုက်ပါ”

“အင်းလေ... မေ့လိုက်ကြတာပေါ့၊ ဒါပဲမဟုတ်လား၊ ငါကိစ္စရှိသေးလို့ သွားစရာရှိတယ်၊ နင်တို့ ဒီလိုဆက်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

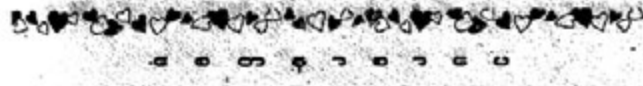
ဟု ပြောဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ဒီနောက်ပိုင်းမှာ...

“အဲဒီအုပ်စုဖုန်းဆက်ရင် ကျွန်တော်ဘယ်တော့မှ မရှိဘူးကြီးမေ”

ဟု မှာထားလိုက်သည်။

မြူမင်းကို သူ့မိခင်က မွေးရုံသာ မွေးရသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ကြီးမေက မေမေအစ်မရင်း အပျိုကြီးမို့ မြူမင်းကလေးကို တုန်နေအောင် ချစ်သည်။ မေမေသည် နို့တိုက်ရုံခဏယူချီသည်မှလွဲ၍ ကျွန်အချိန်များမှာ မြူမင်းက ကြီးမေလက်ပေါ်မှာချည်း ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်တဲ့။ မြူမင်း ရန်ကုန်ပြောင်းနေမည်၊ မိုးကုတ်မှာ မနေချင်တော့ဆိုတော့လည်း ကြီးမေသည်သာ ကောက်ကောက်ပါခဲ့သည်။ မေမေက ဟိုက စီးပွားရေးကို ပစ်ထားလို့ မရသည်မို့ မလိုက်နိုင်။ ရန်ကုန်က စီးပွားရေးအတွက်ကျတော့ ဖေဖေက မကြာခဏ ရန်ကုန်ဆင်းသည်။

ဤမြဲနှင့်ဤတိုက်ကို ဖေဖေရန်ကုန်ဆင်းသည့်အခိုက်နေဖို့၊ မိုးကုတ်မှာ မနေချင်တော့သော မြူမင်း ရန်ကုန်မှာနေဖို့ ဝယ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ခုချိန်မှာ ဖေဖေရှိမနေသော အချိန်မို့ တော်သေး၏။ ဖေဖေသာရှိနေလျှင် ဖေဖေကို မြူမင်းလိုမိချင်သလိုလိုမိ၍မရ။ ယုတ္တိမရှိလျှင် ဖေဖေက ယုံကြည်မှာ မဟုတ်ချေ။ ကြီးမေကြီးကတော့ မြူမင်းပြောလျှင် တစ်ခွန်းပါပဲ။ ယုတ္တိရှိရှိ မရှိရှိ မြူမင်းက ယုံပါဆိုလျှင် ယုံလိုက်

သည်။ မြူမင်း မှားသည်ဖြစ်စေ၊ မှန်သည်ဖြစ်စေ မြူမင်း
ဘက်မှ လုံးဝရပ်တည်သည်။ မြူမင်းချစ်ခင်သော သူသည်
ကြီးမေအတွက် အထူးအခွင့်အရေးပေးရမည့် ဧည့်သည်ဖြစ်
၏။ မြူမင်းအလိုမရှိ၊ မခင်မင်သောသူသည် ကြီးမေလုံးဝ
လှည့်ကြည့်စရာ မလိုသော ဧည့်သည်ဖြစ်သည်။ မြူမင်း
မုန်းသောသူသည် ကြီးမေအတွက် အကြီးမားဆုံးသော ရန်သူ
တည်း။

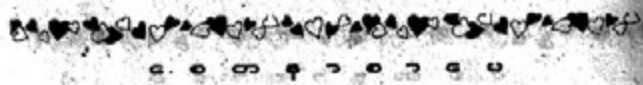
ခုတော့... ကြီးမေ အကြံကြပ်ရှာ၏။

အိမ်ပေါ်မှာ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်နေကြလိုက်၊ ကြီးမေ
တည်ခင်းသော ကော်ဖီနှင့်မုန့်များကို စားလိုက်၊ ခြံထဲဆင်း
လမ်းလျှောက်နေလိုက်၊ ကားပေါ်သွားတက် ထိုင်နေလိုက်နှင့်
ဂနာမငြိမ်စွာ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိသော မိန်းကလေး လေး
ယောက်တို့သည် မြူမင်းခင်သော သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်သလို
မြူမင်း လုံးဝမတွေ့ချင်သူများလည်း ဖြစ်ကြသည်တဲ့။ ကြီး
မေအနေနှင့် ရန်လိုမောင်းမဲစွာ နှင်ထုတ်ဖို့လည်းမဖြစ်၊ ဧည့်ခံ
နေဖို့လည်း မဖြစ်။ ကျဉ်းထဲကြပ်ထဲရောက်လျက် အခက်
တွေ့ရပါတော့သည်။

“စောင့်တုံးပဲလား”

“စောင့်တုံးပဲ၊ ခြံထဲဆင်းသွားကြပြန်ပြီ၊ ခြင်
တွေကိုက်ကုန်တော့မှာပဲ၊ မှောင်လာပြီ”

မွန်းလွဲတစ်နာရီလောက်ကတည်းက ရောက်လာကြ

သော မိန်းမအုပ်စုသည် ညနေခြောက်နာရီထိုးပြီ။ လုံးဝ မပြန်
ဘဲ ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့်စောင့်ဆိုင်း။

သူတို့ရောက်ကာစကတည်းက ကြီးမေက

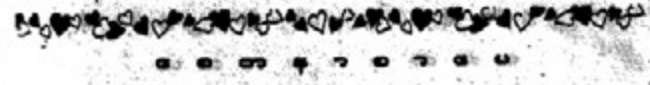
“မြူမင်းက အပြင်ထွက်သွားတယ်ကွယ်”
ဟု ပြောပါသည်။

“အလုပ်ကိစ္စနဲ့ သွားတာ၊ ကြာမှာ ညတောင်
ပြန်အိပ်ပါ့မလား မသိဘူး၊ တစ်ခါတစ်ခါ သူ
အလုပ်က ရှုပ်ရင် နှစ်ရက်သုံးရက်လဲ အိမ်ပြန်
မလာတတ်ဘူး၊ သမီးတို့ စောင့်နေရင် ပင်ပန်းရုံ
ရှိမှာပဲ”

ကြီးမေက လူကြီးရှေးရိုးအတွေးနှင့် တတ်သလောက်
မှတ်သလောက် ကာကွယ်လိုက်သည်။ ကာကွယ်ရန် စကား
လုံးများကို မြူမင်းက သင်ထားမပေးမိပါ။

“ဒီအုပ်စု ဖုန်းဆက်ရင်မရှိဘူး၊ ဒီအုပ်စု အိမ်လာ
ရင် မရှိဘူး” ဟုသာ ပြောထားခဲ့သည်။

ဆယ်လူလာဖုန်းကိုပါ ပိတ်ထားလိုက်သည်။ အိမ်မှ
လှိုင်းဖုန်းကို လုံးဝမကိုင်တော့။ တခြားသူတွေ ကိုင်ကြ။
မြူမင်း အိမ်တွင်းအောင်းနေလိုက်သည်။ ကာကွယ်ရန် စကား
လုံးကို မြူမင်းက သင်ပေးမထားတော့ ကြီးမေက တတ်သ
လောက်မှတ်သလောက်နှင့် ရိုးရိုးကြီးကာကွယ်ရှာ၏။ ကြီး
မေစကားထဲမှာကိုက် စောင့်မနေစေချင်ကြောင်း၊ မြူမင်း

တမင်ရှောင်ပြီဖြစ်ကြောင်း ဘွင်းဘွင်းကြီးပေါ်လွင်နေလို့ တောင် မိန်းမအုပ်စုက တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ပြုံးမိကြရသေးသည်။

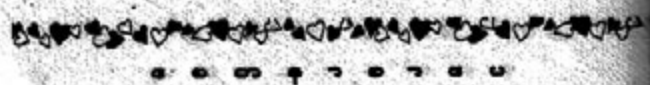
သူတို့ချင်းချင်း အင်္ဂလိပ်လို အရေးမကြီးဘော အကြောင်းတွေကို ပြောလိုက်သည်။ ကြီးမေ နားလည်မလည် အက်ခပ်၏။ ကြီးမေ နားလည်ပုံမပေါ်။ အသက်ငါးဆယ် ကျော် လူကြီးသူမတစ်ယောက်သည် ခေတ်မီခတ်ဆန်ဆဲ၊ ပညာတတ်ထဲက မဟုတ်လျှင် အင်္ဂလိပ်စကားပြောကျင့်၊ နားထောင်ကျင့် ရှိဖို့မလွယ်ပါ။ နားလည်ဖို့ မလွယ်ပါ။ ကြီးမေ နားမလည်တာ သေချာသလောက်ရှိမှ သူတို့ချင်း အင်္ဂလိပ် လိုပြော၍ တိုင်ပင်ရတော့သည်။

“ကျုပ်စိတ်ထင် မြူမင်း အိမ်ထဲမှာပဲ ရှိရ မယ်၊ မြူမင်းက အစကတည်းက ယောက်ျားလေး သာဆို အပြင်တွေဘာတွေ သိပ်သွားတာ မဟုတ် ဘူး၊ သင်တန်းတက်၊ ကျုပ်တို့နဲ့လျှောက်လည်...”

“ပြီးရင်အိမ်ပြန်ပြီး မိဒီယိုကြည့်ချင်ကြည့်၊ စာ ဖတ်ချင်ဖတ် လုပ်နေတာ၊ သူ့မှာ ဝါသနာကလဲ နည်းပါဘိ၊ ဘာမှ သိပ်ဝါသနာပါတာ မဟုတ်ဘူး”

“အေး... ကျုပ်လဲ မထင်ဘူး၊ တမင် ထွက်မ တွေတာဘဲ ဖြစ်မယ်”

“ကြီးမေပြောပုံကိုက အိမ်ထဲမှာရှိနေကြောင်း

ထင်ရှားနေပြီ”

“တို့ကို ပြန်စေချင်တာပေါ်နေတယ်”

“စောင့်ကြမလား”

“ဘယ်ထိတောင် စောင့်ရမှာလဲ”

“အို... သူ ပြန်မလာမချင်း စောင့်မယ်၊ နှစ် ရက်ကြာမှ ပြန်လာရင် နှစ်ရက်ဆက်စောင့်မယ်”

“ဟဲ့... ယောက်ျားလေးအိမ်မှာ ညအိပ်မလို့ လား”

“မအိပ်ပါဘူး၊ ကားနှစ်စီးတောင် ပါတာပဲ၊ ကိုယ့်ကားပေါ် ကိုယ်အိပ်မှာပေါ့၊ နှစ်ယောက် တစ်စီး”

“ဗိုက်ပြဿနာ...”

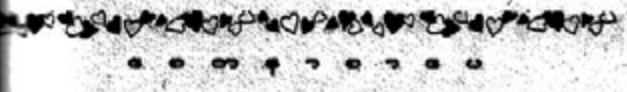
“ဆာတော့လဲ ကြီးမေရေ ဆာပြီ၊ ကျွေးပါဦး တက်ပြောမှာပေါ့”

“ဟယ်... မနက်ဖြန်ကျ ဘယ်မှာမျက်နှာသွား သစ်ရမလဲ၊ သွားတိုက်ဆေးနဲ့ သွားပွတ်တံလဲ မပါ ဘူး”

“ကျုပ်အလှပြင်တဲ့ မြူတီဘောက်စ် (Beauty Box) လေးလဲပါမလာဘူး”

“ရေချိုးဖို့ကရှိသေး”

“ဒီအဝတ်အစားတွေ မလဲရတော့ဘူးလား၊

ရွေးစော်တွေနဲ့ကုန်မှာ”

“ရှင်တို့က မလှမှာ ပူနေကြ၊ ကျုပ်က ယောက်ျားနဲ့ကွဲလိမ့်မယ်”

“အောင်မယ်... ဒီလောက်မှ သဘောထားမကြီးဘူးလား၊ ရှင်ယောက်ျားက ဒီလောက်သဘောစမောရင် ဆုံးမဦး”

“ဘယ်သူ သဘောထားကြီးနိုင်မလဲ၊ ကိုယ့်မိန်းမက ယောက်ျားသူစိမ်းအိမ်ကို ညအိပ်ညနေခရီးထွက်ရတယ်ရယ်လို့ တစ်လောကလုံးမှာ ဘယ်ယောက်ျားမှ ဒါမျိုးသဘောထား မကြီးဘူး၊ အစကတည်းက မလိုက်ခဲ့ပါရစေနဲ့ မအားပါဘူးပြောတာကို ဇွတ်ခေါ်လာကြပြီ”

“အမလေး... ယောက်ျားသူစိမ်း အိမ်ပေါ်အိပ်မှာမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုယ့်ကားပေါ် ကိုယ်အိပ်မှာ”

“ယုံကြဦးမှကိုး၊ ခုတောင် အိမ်တွေက လူကြီးတွေက ပူလှရှော့မယ်”

“ဖုန်းတွေပြန်ဆက်ကြဦး၊ တော်ကြာ မနက်ဖြန် မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ သတင်းစာထဲမှာ လူပျောက်ကြော်ငြာ လေးခုပူးကြီးပါလာဦးမယ်”

“ကျုပ်တစ်ယောက်တော့ ပြန်လွှတ်၊ ကျုပ်က ရှင်တို့လို အပျိုမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်တို့ ယောက်ျားမရှိ

တိုင်း ကိုယ်ချင်းမစာ လက်ချင်းမစာ”

“ဖုန်းဆက်လိုက်ပေါ့၊ ယောက်ျားရေ... လို့ ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းတွေက ပြန်မပေးဆွဲပြီ၊ ပြန်ပေးကမှ ငွေနဲ့ရွေးလို့ရဦးမယ်၊ ပြန်မပေးက ဘာနဲ့ရွေးလို့မှ မရ၊ ပြန်ကို မပေးတော့တာလို့”

သူတို့ချင်းချင်းပြောကာ စိတ်ညစ်သည့် ကြားထဲမှ ရယ်ကြရသေးသည်။ ကြာမှာမို့ စိတ်မပူဘို့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်အသီးသီး ပါလာသော ဆယ်လူလာဖုန်းနှင့်ပင် ဆက်ကြသည်။

“ငါတော့ဝင်ရှာလိုက်ချင်တာပဲ၊ အိမ်ထဲကို”

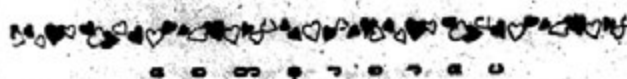
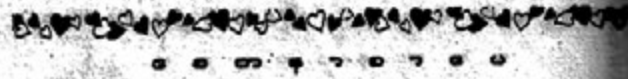
ငါးနာရီလောက်ရောက်လာတော့ စိတ်တွေတိုရုံမက ဆိုးကုန်ကြပြီ။

“ဖွင့်ပြောမလား၊ ကျွန်မတို့ မယုံလို့ဝင်ရှာပါရစေလို့”

“ဘယ်ခွင့်ပြုမှာလဲ၊ မြူမင်း ရွေးသူတောင်းစားက အိမ်ထဲမှာတင် ရှိနေမယ့်ဥစ္စာ”

“ဒါဆိုလဲ ဘာလို့စောင့်နေကြသေးလဲ၊ ပြန်မလာမှာ သေချာတဲ့ဟာကြီးကို”

“မြူမင်းက ငါတို့ကို ဒီလောက်တော့ မရက်စက်တန်ကောင်းဘူးထင်တာပဲ၊ မှောင်လာရင်တော့ ကိုယ်ထင်ပြကောင်းပါရဲ့”

“ခေါ်သေးလား ဟို သရဲလေးကောင်ကို”

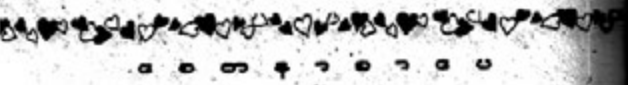
“ခေါ်တယ်၊ ဒါမျိုး၊ နင်တို့မိန်းမတွေပဲရတယ်၊ ပတ်ချဲ့နှပ်ချဲ့ ယောက်ျားအလုပ်မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ သူတို့ ပါလာရင် မြူမင်း ပိုပေါက်ကွဲမယ်တဲ့”

“ဒါလဲဟုတ်တာပဲ”

စကားတပြောပြောနှင့် ခြံထဲရောက်သွားကြပြန်၏။ ကြီးမေက စိတ်ညစ်စိတ်ရှုပ်နေရတော့သည်။

မြူမင်းက အခန်းမှန်ပြတင်းမှတစ်ဆင့် ကြည့်လိုက်၏။ ဦးလေးက ခြံထဲ မီးတွေတောင် စထွန်းပြီ။ မီးရောင်ထဲမှာ ကားနှစ်စီးကို တွေ့သည်။ ကားတွေဘေးမှာ မိုးတိုးမထိ တပ်ရပ်လျက်ရှိသော သုဇယဗျင်းလေးယောက်ကိုတွေ့သည်။ မှန်က အတွင်းမှ ကြည့်လျှင်သာ အပြင်ကို မြင်ရပြီး အပြင်မှ ကြည့်လျှင် ဘာမျှမမြင်ရသော မှန်မည်းဖို့၊ မြူမင်းက သူ့အခန်းကို မီးမှောင်ချ၍ လှမ်းကြည့်နေ၏။ မိန်းမလေး ယောက်၏ ခွဲကို ချိုးကျူးပါသည်။ လက်ဖျားလည်းခါ၏။ တော်ရုံ စေတနာ မေတ္တာနှင့် ဒီလောက်ဒုက္ခကို ခံကြမှာ မဟုတ်မှန်းသိသည်။

မြူမင်း သနားလာသည်။ အားနာလာသည်။ ဒီအုပ်စုနှင့် ဒီတစ်သက် မတွေ့တော့ဆိုသော ဆုံးဖြတ်ချက်က ယိုင်နဲ့စပြု၏။ သူတို့ကားဘေးမှာ ရပ်ပြီး ဆယ်လူလာလေးတွေ ဖွင့်ပြီး ပုန်းနှိပ်နေကြသည်။ ဘယ်ကိုခေါ်နေကြတာလဲ။

ကြာနေလို့ စိတ်ပူမှာစိုးစွာ အိမ်တွေကို ပြန်ဆက်နေတာ ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့ပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်ပြန်။ ခေါ်မရ၍ စိတ်ပျက်သော အမူအရာနှင့် ရှုံ့မနေတာ တွေ့ရသည်။ ကိုယ့်ဆီကိုများ ဆက်နေသလား။ မြူမင်း ပိတ်ထားသော ဆယ်လူလာကို ဖွင့်လိုက်၏။ ဖွင့်လိုက်တာနှင့်ခေါ်သံက တန်းမြည်တော့သည်။

“ဟုတ်ကဲ့...မြူမင်းပါ”

“ဟယ်...အမလေး မြူမင်း၊ မြူမင်းရယ် ဘယ်ရောက်နေတာလဲ၊ ဒီမှာ ငါတို့သေရတော့မယ် ဟဲ့၊ ငါရယ်၊ ခွန်းရယ်၊ နီလာရယ်ကြည့်သာရယ်”

“နင်က ရူပါပေါ့”

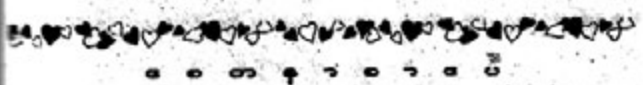
“အေး...ငါတို့လင်မယားကွဲတော့မယ်၊ ကွဲရင် နင်တရားခံပဲ”

“ဖြစ်လိုက်ပြန်ပြီ၊ ပြဿနာတစ်ခုဆို တရားခံ ဘယ်မှာလဲ မရှာဘူး၊ မြူမင်းချည်းပဲ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ နင်ပဲနှင့်ကို စောင့်နေရတာနေ့ ခင်းကတည်းက...အခုမှောင်နေပြီ၊ ငါ့ ယောက်ျားက ထမင်းစားဖို့ ပြန်လာခဲ့တော့တဲ့၊ စိတ်ဆိုးနေပြီ ဟဲ့၊ နင့်ကြောင့်...”

“ငါတို့လင်မယားကွဲရင် နင်တရားခံ”

“ထားပါတော့၊ နင်တို့က သေရတော့မယ် ဆိုတော့ ဘယ်သူက သေနတ်နဲ့ ချိန်နေလို့လဲ”

“နင့်ခြံထဲမှာ ပြန်မပေးဆွဲခံထားရတယ်၊ ပိုက်ဆံပေးပြီး ရွေးလဲ မရဘူးတဲ့”

“ဘယ်သူက ဆွဲတာလဲ”

“ခေါင်းဆောင်စားပြကြီးက ခွန်းသံချိုပဲ၊ သူ အဓိက၊ သူက ငါ့ကို ပြန်မလွှတ်ဘူး၊ ယောက်ျားကလဲ စိတ်ဆိုးလှပြီ၊ ငါပြန်ချင်လှပြီ သူတောင်းစားရဲ့၊ သရဲရဲ့ အမြန်လာကယ်ပါဦး၊ နင်က အိမ်ထဲက ပြန်ပြောနေတာလား”

မြူမင်း ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

“ငါက လမ်းပေါ်မှာပဲရှိသေးတယ်”

“အိမ်ကို ပြန်လာနေတာလား”

“ရန်ကုန်မြို့ထဲတော့ ဝင်လာပြီ၊ ဒါကြောင့် ခုမှ ဖုန်းကွန်တက် (contact) ရတာပေါ့၊ စောစောကတော့ ဝေးသေးလို့ မဝင်တာ ဖြစ်မယ်”

“ဒီမှာ...ဒီမှာ”

ခွန်းက ဖုန်းကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“မြူမင်းရေ...နင့်ခြံထဲမှာငါတို့လေးယောက် ရောက်နေတယ်၊ ဒါကို နင်လဲသိပြီးဖြစ်မှာပါ၊ ဒီတော့ နင်က ထွက်တွေ့ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘူး မဟုတ်လား”

“ငါက နယ်ကပြန်လာတာ၊ ခုမှ ရန်ကုန်ဝင်

တာ”

“ဒီလိုဆိုလဲ နင့်အိမ်ကို တန်းလာဖို့ ရည်ရွယ်ချက်ရှိတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နင်တခြားကိုဆက်ပြီး ခြေရှည်တော့မှာပဲ”

“ငါ အလုပ်ကိစ္စနဲ့တွေ့ရမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ခုထိ မတွေ့ရသေးလို့ ငါ ဆက်သွားရဦးမယ်”

“ကြီးကျယ်လိုက်တာ နင်က ဘာအလုပ်ကြီး အကိုင်ကြီး လုပ်နေလဲ”

“ငါ့အဖေအလုပ်”

“နင့်အဖေက ဘာလုပ်တာလဲ”

“နင့်အဖေလိုပါပဲ စီးပွားရေးသမား၊ ထားပါ နင်တို့က ဘာကိစ္စငါ့ခြံထဲ ရောက်နေတာလဲ”

“ငါတို့ နေ့ခင်းကတည်းက ရောက်နေကြတာ ကြီးမေကျွေးမွေးထားလို့ ဗိုက်မဆာပေမယ့် လူတွေက သေချင်စော်တွေ နံနေပြီ၊ အရမ်းဒုက္ခရောက်တာပဲ မြူမင်းရယ် နင်ရက်စက်တယ်”

“နင်တို့က ဘာကိစ္စလာစောင့်နေကြတာလဲ ပြောဦး”

“နောက်သုံးရက်ကြာရင်လကုန်တနင်နွေလေ”

“အင်း”

“ဒီတစ်ခါ နေခအိမ်မှာ နေခခြံထဲမှာ ဆုံမယ်၊

ဘာမှ မချက်တော့ဘူး၊ ဝက်စတင်ပါ့ခ် (Western Park) က ဝယ်ကျွေးမယ်တဲ့၊ အဲဒီက အစားအသောက်တွေ အရသာရှိတယ်...

“အဲဒါမနက်ကိုးနာရီ၊ နင် ဆက်ဆက်လာဖို့ လာပြောတာ၊ ကိုးနာရီဆို လူစုံပြီ”

“စိတ်ချ”

“လာမယ်ပေါ့”

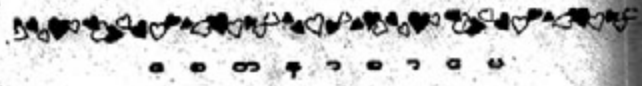
“မလာဘူး”

“ဟယ်...နင်ကလဲ”

“ဒီမှာခွန်း သဇင်ကို ငါက အုပ်စုထဲမှာ အခင်ဆုံးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်တာက တူတူပဲ ခင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အသနားဆုံး၊ ငါတို့အားလုံးက ပြေလည်တယ်၊ သူက ရုန်းကန်ရတယ်၊ သူ့မှာ မပြေလည်ဘူး၊ ငါတို့က ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စားဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မှာ သူက တာဝန်တွေနဲ့ ပိုနေတယ်”

“အေးပါ...အဲဒါ ငါတို့သိပါတယ်၊ ငါတို့လဲ သဇင်ကို သနားတာပဲ”

“အဲဒါတွေကြောင့် ငါက အတတ်နိုင်ဆုံးကူညီတယ်၊ ဖေးမတယ်၊ စောင့်ရှောက်တယ်၊ သဇင်အဆောင်ကို ငါ ခဏခဏ ရောက်တာ သဇင်အားငယ်မှာစိုးလို့ အားပေးတာ၊ အိမ်နဲ့လဲနီးတော့...”

“ငါ အပြင်ထွက်ချင်ရင် သဇင်ကို သွားခေါ်တယ်၊ ငါ လိပ်ပြာသန့်တယ်၊ ရိုးသားတာ ငါ့ကိုယ် ငါ အသိဆုံး၊ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ဘူး”

“အေးပါ...ဟုတ်ပါတယ်”

“ငါတို့မှန်တူတူ စားကြတယ်၊ တစ်ခါတလေ သူ ဝယ်ချင်ခြမ်းချင်တာရှိရင် ငါ့ကို မှာတယ်၊ လိုက်ပို့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုနောက်ပိုင်းမှာ သဇင်က ငါ သွားရင်လဲ မတွေ့တာများလာတယ်...”

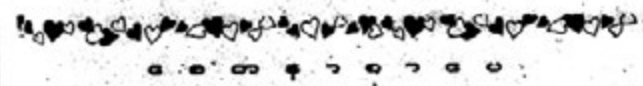
“ငါ့ကို ဟိုပိုပါဦး၊ ဒီပိုပါဦးတွေလဲ မလုပ်တော့လို့ ငါတောင် သဇင်ဘာတွေလုပ်နေလဲလို့ မေးတော့မလို့”

“တစ်လတစ်ခါဆိုတဲ့ဆီတော့ သူ မှန်မှန်လာသားပဲ”

“အဲဒီကျတော့လဲ လူတွေက အလုပ်တွေ၊ တာဝန်တွေနဲ့ မအားကြတော့၊ ခဏတွေပြီး ပြန်ကြဖို့၊ အချိန်မရှိရတဲ့ကြားထဲမှာ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် လှပြောနေရတာနဲ့ပဲ အရေးပါတဲ့ စကားကို မပြောဖြစ်တော့ဘူး”

“ဒါလဲဟုတ်တာပဲ”

“သဇင် ငါ့အိမ်မှာ တစ်နေ့ကုန်လာပြီး နေတာ၊ သူက ငါ့ကွန်ပျူတာနဲ့ ငါ့မင်နဲ့ စာရွက်ပါ ငါက

စိုက်ပေးပြီး သူ့စီးပွားရေးအတွက် သူ လက်ခစား
စာရိုက်တာကို ကြီးမေက မနက်ပြန် ညပြန် ထမင်း
ကျွေးသေးတာ”

“အေးပါ”

“ငါ သက်သက်ကူညီတာ၊ ငါ့ကိုယ်ကျိုးတစ်
ပြားမှ မပါတဲ့အပြင်၊ သခင်က စာရိုက်ခထုတ်တဲ့
အခါမှာ ငါက စတ္တူဖိုး၊ မင်ဖိုး၊ ပြန်တောင်းနေ
တာ မဟုတ်ဘူး၊ သိပြီလား”

“သိပြီးသားပါဟယ်”

“ငါတို့ဘာမှ မဟုတ်တာ မလုပ်ဘူး၊ သူ့ဘာ
သာ စက်ခန်းထဲ စာရိုက်နေရင်၊ အလုပ်မတွင်မှာ
စိုးလို့ ငါက စကားတောင်းသွားမပြောဘူး”

“အေးပါ”

“ခုတော့...ဒီစေတနာတွေအတွက် ငါ့ပါးစပ်
က သွေးထွက်တဲ့ထိ အထိုးအကြိတ်ခံရတယ်”

“ဒေါသအလျောက်ပါဟယ်၊ နင်က ခွင့်လွှတ်
ပါ”

“ဪ...ခံရတဲ့သူက ခွင့်လွှတ်ရမယ်၊
စော်ကားတဲ့သူက မတောင်းပန်ဘူးလား”

“အေး...အဲဒီနေ့ကျရင် နေ့ကို ငါတို့
တောင်းပန်ခိုင်းမလို့”

“သဘာဝမကျဘူး ခွန်း၊ ငါက တောင်းပန်
ခံရဖို့ သူ့ဆီသွားရမှာလား၊ ငါက မှားတဲ့သူ မဟုတ်
ဘူး၊ သူက မှားတာ၊ သူက ငါ့ဆီကို လာတောင်း
ပန်ရမယ်၊ ငါ့ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ရမယ်၊ ငါ့ကို ရှိခိုး
ရမယ်”

“ဟယ်...နင်ကလဲ နေခက နင့်ထက်တစ်နှစ်
လောက်ကြီးတယ်မှလား”

“တစ်နှစ်ပိုကြီးလို့ မရှိခိုးနိုင်ရင် ငါကလဲ
မကြေဘူး”

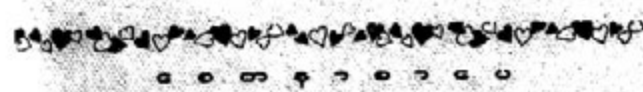
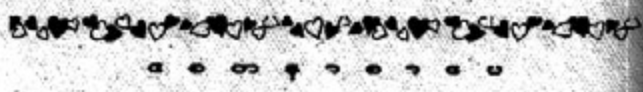
“ဒီလိုလုပ်လေ၊ ကျန်တာတွေ လုပ်ခိုင်းမယ်၊
နင်က ရှိခိုးတာ လျော့လိုက်၊ အဲဒီနေ့ကျရင် ငါတို့
နေခအိမ်မှာ ဆုံမယ်၊ ငါတို့ရှစ်ယောက် နင့်ဆီလာ
မယ်၊ နေ့ကို တောင်းပန်ခိုင်းမယ်...”

“ပြီးတော့...နင်ပါ လိုက်ခဲ့၊ နေခအိမ် ပြန်
သွားမယ်၊ တို့ပျော်ပျော်ပါးပါး စားသောက်ကြ
မယ်၊ မကောင်းဘူးလား”

“မကောင်းဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နေခက သူ့စိတ်နဲ့သူ့ကိုယ် တောင်းပန်ချင်
စိတ်မှ မရှိဘဲ၊ နင်တို့ခိုင်းလို့ လုပ်ရတာဆိုရင်
ငါက ဆောရီးပဲ”

“ဟိုလေ...နေခက အခုနင်ရှင်းပြတာတွေပါ ပြန်ရှင်းပြလိုက်ရင် ကျေနပ်ပြီး လာတောင်းပန်ချင် မှာပါ။ သူက သဇင်္ဂကိစ္စကို နင်တရားခံထင်နေ လို့၊ နင်ကလဲ တရားဝင်မယူလို့ စိတ်ဆိုးတာပါ”

“အဲဒီလို ထင်တယ်ဆိုကတည်းက ငါ့ကိုယ် ကျင့်တရားကို စော်ကားတာ၊ ငါ့သိက္ခာကို တန်ဖိုး မထားတာ၊ ငါက ကလေးကဝ၊ ဂလေဂချေ၊ အုတ် ကြားမြက်ပေါက်၊ တေလေဂျိုပိုးလား”

“သိက္ခာရှိလူကြီးမင်းကြီးပါ”

“ဒါပဲမှလား ခွန်း၊ ငါ မလာဘူး၊ နင်တို့ ငါ့ ကို ကရိန်းနဲ့လာမရင်တောင် ငါ မလိုက်ဘူး၊ ပြီးတော့...နေခနဲ့မဆုံချင်လို့ နင်တို့နောက်ထပ် လုပ်မယ့်ပွဲတွေမှာလဲ ငါ မလာတော့ဘူး၊ ငါ့အလှည့် ရောက်ရင်လဲ နင်တို့ကို ကျွေးမွေးမှာ မဟုတ်တော့ ဘူး၊ ဒါ...ငါ တရားဝင်ကြေညာတာ”

“ဒါဆို နင်က အဖွဲ့ထဲက ထွက်သလိုဖြစ်သွား မှာပေါ့ဟာ”

“ခွန်း...ငါ့အမေက ငါ့ကိုတစ်ယောက်တည်း ပဲ မွေးခဲ့တယ်၊ ငါ သေတော့လဲ နင်တို့လိုက်သေ မှာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဒါပေမဲ့...”

“လမ်းမှာတွေ့ရင်ခေါ်မှာပေါ့”

“နင်ကစပြီး စိမ်းကားတာ”

“နင်တို့က အပြစ်မရှိဘဲ စော်ကားခံရတဲ့ အထင်အမြင်သေးခံရတဲ့ ငါ့ကိုပဲ ဖိပြောပြီး၊ တစ် ဖက်သားအပေါ် အထင်သေးစော်ကားတဲ့ကောင်ကို ကျတော့ လွှတ်စေ...လား”

“သူ့ကိုလဲ ငါတို့ပြောတာပဲ”

“မရဘူးမှတ်လား”

“နင့်လဲ ဘယ်မှာပြောလို့ရလို့လဲ”

“ပြီးပြီပေါ့၊ ဒါ...အဖြေပဲ”

“နီလာ ငိုနေပြီဟာ၊ သူက စိတ်မခိုင်ဘူး၊ မျက်ရည်လွယ်တယ်”

“နီလာကို ပြောလိုက်ပါ၊ သူ့အိမ် ငါလာလည် ပါဦးမယ်လို့၊ နင်တို့လဲ ဒုက္ခရောက်လှပြီဆို ပြန် ကြပါ၊ ငါက အိမ်ပြန်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါ...တမင်ပါ”

“ခွင့်လွှတ်ပါ၊ နင့်အိမ်လဲငါလာလည်ပါ့မယ်”

“ဒါဆို နင် မတွေ့ချင်တာ နေခတစ်ယောက် တည်းပေါ့”

“မှန်တယ်”

“ဒါဆို နေခအိမ်မှာဆုံပြီးတဲ့နောက်ထပ် တစ်

ရက်ရက် နှင့်အိမ်မှာ ကျွေးမလား၊ ငါတို့လာမယ်”

“နင်တို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်အိမ်မှာ နေခက် မဖိတ်တဲ့ပွဲဆို ငါ လာမယ်”

“နင်အိမ်ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အပြောခံရဦးမယ်၊ မြူမင်း အိမ်ပေါ်မှာ ခွန်းရယ်၊ နီလာရယ်၊ ကြည်သာရယ်၊ ရူပါရယ်ဆိုပြီး ယောက်ျားရှိတဲ့ ရူပါအရင်ဆုံး ပြဿနာတတ်မယ်”

“အေးပါ...အေးပါ”

“ငါ ဖုန်းပိတ်လိုက်တော့မယ်၊ နင်တို့ပြန်တော့”

“ငါတို့အိမ်တွေဆီ ဖုန်းဆက်ပါဟယ်”

“ဆက်မယ်၊ ဒါပဲနော်”

“အေး”

မအေးချင်လို့လည်းမရ၊ မြူမင်းက ဖုန်းပိတ်သွားခဲ့ပြီ။

“သူတောင်းစား ငါတို့ရှိလို့ တမင်ပြန်မလာတာ၊ ဒါနဲ့များ ငါတို့အိမ်လာမယ်လေး၊ ဖုန်းဆက်မယ်လေးနဲ့၊ သွားပြီ...ဟ၊ တို့အဖွဲ့ထဲက မြူမင်းပဲပြီ”

“ခွန်း...သူက နယ်က ပြန်လာတာလို့ ပြောတယ်မှလား၊ ရန်ကုန်ထဲဝင်လာလို့ ဖုန်းဆက်သွယ်မိသွားတာလို့လဲ ပြောတယ်မှလား”

“အင်း”

“ငါတော့ သူ အိမ်ထဲမှာပဲ ထင်တယ်၊ သူဟိုအပေါ်ဆုံးထပ်ပေါ်တီကိုပေါ်ကနေပြီး ငါတို့ကို လှမ်းကြည့်နေလို့လဲ ရတယ်၊ ဖုန်းပြောလို့လဲရတယ်၊ သူ ဖွင့်ချင်မှဖွင့်ပြီး ပိတ်ချင်တော့ ပိတ်လိုက်တာဖြစ်မှာ”

“တကယ်ပဲ နယ်က ပြန်လာတာလဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူအိမ်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်စရာတောင် မလိုဘူး၊ ငါတို့ဒီကနေပဲ လှမ်းကြည့်၊ မြင်နေရတဲ့အခန်းတွေကို ကြည့်ကြည့်”

အားလုံးက လှမ်းကြည့်ကြသည်။

“အခန်းနှစ်ခန်းတောင် မီးပိတ်ထားတာတွေ ရတယ်၊ မရိုးသားဘူးဟာ၊ သူ အိမ်ထဲမှာပဲ ရှိရမယ်၊ တမင်ထွက်မတွေ့တာ၊ သူ ဒီလိုလုပ်ဖို့ မကောင်းဘူး၊ ငါတို့ ဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်လဲ”

“ရူပါရယ်...ရှင်က အိမ်ပြန်ချင်တိုင်း မြူမင်းကို ဖိမမပါနဲ့၊ သူ့ဘက်က ကြည့်တော့လဲ မလွန်ပါဘူး”

“အောင်မယ်...အိမ်ပြန်ချင်တာကို လာကဲ့ရဲ့

မနေနဲ့၊ ဘယ်အိမ်ထောင်သည်မှ အိုးပစ်အိမ်ပစ် ဒီလောက်ကြာကြာထွက်ခွင့်မရဘူး သိလား၊ ကျုပ် ယောက်ျားသာ သဘောကောင်းလွန်းလို့၊ ဒါတောင် ဘယ်လောက်ဒေါပွနေပြီလဲ မသိဘူး၊ ကျုပ်က ရှင် တို့လို အိမ်ပေါ်ကျော့ကျော့တက်သွားလို့ မပြီးဘူး၊ အိမ်ကျ တစ်ပြဿနာရှင်းရဦးမယ်”

“ခြေမှုန့်လေးနဖူးမှာသုတ်သွား”

ရူပါက ကြည်သာကို မျက်စောင်းပိတ်ထိုးပစ်လိုက် သည်။

“ငါတို့ပါလိုက်ဝိုင်းတောင်းပန်ပေးမှာပါ”

“ကြီးမေရေ” အော်ခေါ်ကာ ကြီးမေထွက်လာ တော့ ပြန်တော့မည့်အကြောင်း နှုတ်ဆက်ကြသည်။

“မြူမင်း အိမ်ထဲမှာပဲ ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်လို့ ပြောပေးပါကြီးမေ၊ ကျွန်မမှာမည် ရူပါ ဝင်းပါ”

ရူပါက ကားပေါ်တက်လိုက်၏။ ကားတွေမောင်း ထွက်သွားကြသည်ထိ ကြီးမေပါးစပ်အဟောင်းသားပွင့်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

အခန်း (၈)

ရာသီဥတုက ပူပြင်းလှ၏။

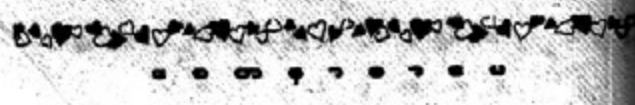
နေရက နာမည်သာ *နေခ* ။ သူ့အပေါ်သို့ နေရောင် ခြည်နည်းနည်းကလေးမှ ကျရောက်တာ မခံနိုင်သူဖြစ်သည်။ နေရာသီကိုလည်း မကြိုက်ချေ။ အိမ်မှာအိမ်မို့၊ ရုံးမှာလည်း ရုံးမို့၊ နောက်ဆုံး ကားထဲမှာတောင် ကားထဲမို့၊ လေအေးပေး ကော်အမြဲဖွင့်ကာ နေနိုင်ပေမယ့် အဲသည်လို အလုပ်ပိတ်ပြီး လေအေးပေးစက်ဖွင့်မှအေးသော အနေအထားကိုလည်း နေခ ကြိုက်ပါ။ မိုးရာသီလို့၊ ဆောင်းရာသီလို ရာသီဥတု သဘာ ဝအေးကို ကြိုက်သည်။

နေခ အိပ်ခန်းမှာဆိုလျှင် ခြင်စကတံခါးကိုသာ

ပိတ်၍ မှန်ပြတင်းတွေက ပိတ်သည်ပဲ မရှိ။ နေ့နေ့ညည ဖွင့်လျက်။ သဘာဝလေနှင့် သဘာဝအလင်းရောင်ကို သူ ခံယူသည်။ ခြံထဲဆင်း၍ သစ်ပင်ကြီးတွေအရိပ်မှာ ပက်လက် ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် စာဖတ်ခြင်းသည် နေအနားယူခြင်း တစ်မျိုးပဲ ဖြစ်၏။ တက္ကသိုလ်တက်နေစဉ်ထိ လှုပ်လှုပ်ရှား ရှား အားကစားဆိုတာမျိုး ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက် မဟုတ် ငြား၊ နေခဲ ဟိုစပ်စပ်ဒီစပ်စပ် ပါခဲ့သည်။ ကျောင်းပြီးတဲ့ ရပြီးကတည်းက လူက လူကြီးလိုလို ကလေးလိုလိုမှာ တဖြည်းဖြည်း လူကြီးလိုလိုက များ၍ လူကြီးဖြစ်လာတာ ကိုပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်ဘိုနေရသူ ဖြစ်၏။

ခုဆို ကိုယ့်မှာ ကိုယ်ပိုင်အချိန် အလွန်နည်းသည်။ အချိန်ပို အချိန်အားလည်း အလွန်နည်းပါသည်။ ဆယ့်တစ် ယောက်အဖွဲ့ထဲမှာ မပါသော ကျောင်းတန်းက သူငယ်ချင်း တွေနှင့်တောင် သူတို့မဂ်လာဆောင် ဖိတ်စာရောက်လာမှ သွားဖြစ်တွေ့ဖြစ်တော့သည်။ ရိုးရိုးအေးအေး သတိရလို့ အားလပ်လို့ သွားတွေ့သည်ဆိုတာမျိုး မရှိတော့ချေ။ ဆယ့် တစ်ယောက်အဖွဲ့၏ သံမဏိစည်းကမ်း တစ်လတစ်ခါ မဖြစ် မနေဆုံရေးမှာ ဆယ့်တစ်ယောက်အပြည့် ဘယ်လိုမှ မဆုံနိုင် တော့ချေ။ တေဇာက နိုင်ငံခြားထွက်သွားလိုက်တာ အလည် အပတ်ကလေးတောင် တစ်ခေါက်တလေ ပြန်မလာခဲ့။

ပြောမည့်သာပြောရ သူ ထွက်သွားတာလည်းတစ်

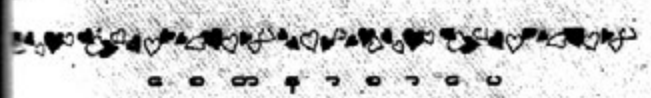
နှစ်ကျော်ရုံလေးမို့ ဘယ်ပြန်လာနိုင်ဦးမှာလဲ။ သနားစရာ ကောင်းလှသော သူငယ်ချင်းသဇင်နှင့် မတွေ့ရတာ ငါးလ လောက်ရှိပြီထင်သည်။ ခုနေတွေ့ရလျှင် သဇင်ကို မှတ်မှ ခတ်မိပါ့မလား။ သူ့ဖိုက်ကြီးတအားပူနေလောက်ပြီ။ သဇင် တို့ သတိရတော့ မြူမင်းကပါ တစ်ဆက်တည်း အတွေးထဲ ဝင်သည်။

“တောက်”

ဒေါသက ထွက်လာရပြန်၏။

ကိုယ့်ကို နိုင်အောင် ဘယ်လိုမှဖြိုင်မထိုးသတ်နိုင် နှုံး သေချာသော ပြိုက်ဘက်ကို တစ်ဖက်သတ်အနိုင်မယူချင် သည့် ‘ယောက်ျားကောင်းစိတ်ဓာတ်’ ကြောင့်သာ ပွဲရပ်လိုက် ရသည်။ သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းဆွဲတာလည်း ပါသည်ဆိုပေ ခဲ့ ဇွတ်ရုန်းထွက်ပြီး သတ်ပုတ်လို့ရပါသည်။ ကိုယ်ကိုယ် တိုင်က ဆက်မရုန်းတော့ဘဲ ပွဲရပ်လိုက်တာဖြစ်လို့ ခွေးကောင် မြူမင်း သက်သာသွားခဲ့သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ခုထိမကြေ။ သဇင်ကိစ္စမှာ တရားခံ ‘သူ’ ဟုတ်ခြင်း မဟုတ်ခြင်းကို အခြား ယောက်ျား သူငယ်ချင်းတွေက ငါးဆယ်...ငါးဆယ်သတ် ခတ်ထားသည်။

“မြူမင်းက ငြင်းလို့” ဆိုသော အကြောင်းပြချက် နှင့် မိန်းမသူငယ်ချင်းတွေကတော့ သံသယတစ်ဆယ်ရာခိုင် နှန်း ချန်လှပ်၍ ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ယုံကြည်သွားခဲ့သည်။

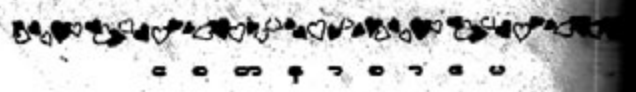

နေခက်တော့ သံသယအကျိုးခံစားခွင့်ကို တစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ပဲပေးလျက် 'တရားခံမြူမင်း' ဆိုသော စိတ်အထင်က ကိုဆယ်ရာခိုင်နှုန်းတည်ဆဲ ဖြစ်သည်။ 'ကိုယ်ကျင့်တရားယိုယွင်းသူ' အဖြစ် ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း သတ်မှတ်ခြင်း၊ ဒေါ်အုအပေါ်တွင် ကိုယ့်သူငယ်ချင်းမလေးအပေါ်မှာမှ စော်ကားရက်လေခြင်းအမျက်က ရာခိုင်နှုန်းတစ်ရာ၊ တာဝန်မယူခြင်း ခေါ်သက ရာခိုင်နှုန်းတစ်ရာထပ်ဆောင်းကာ သုံးထပ်ကွမ်း မုန်းတီးဆဲ ဖြစ်တော့သည်။

နေခရိုနေရာသို့ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးရောက်လာ၏။ နေခက ခုတလော အလုပ်ရှုပ်စိတ်ရှုပ်တွေများလွန်းလို့ ဒီတစ်နေ့တော့ ရုံးသို့မသွား၊ ဘာအလုပ်မျှ မလုပ်ဘဲ လုံ့လသက်သက်နားခြင်းဖြစ်ရာ ခြံထဲဆင်း၊ သစ်ရိပ်ကောင်းကောင်းမှာ ပက်လက်ကုလားထိုင်ချပြီး နယူးစ်ဝိဒ်စ် (News website) မဂ္ဂဇင်းဖတ်နေခြင်းဖြစ်၏။

- “ကိုကိုကြီး ဖုန်းလာပါတယ်”
- “ငါ့ ဟင်းဒီဖုန်းလား၊ ယူခဲ့ရောပေါ့ဟယ်”
- “မဟုတ်ပါဘူး၊ လိုင်းဖုန်းပါ”
- “ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲမေးလိုက်၊ ဖုန်းနံပါတ် တောင်း၊ ငါ့ချက်ချင်း ပြန်ဆက်မယ်လို့ နင်က ငါ့အခန်းထဲမှာ ဟင်းဒီဖုန်းဝင်ယူခဲ့၊ ငါ အိမ်ပေါ်မတက်ချင်သေးဘူး”

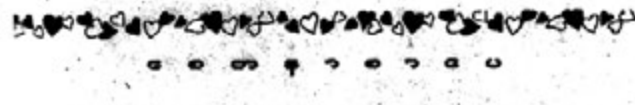
“ဟုတ်”

ကောင်မလေးက အိမ်ပေါ်ပြန်တက်သွားသည်။ ခဏကြာတော့ ပြန်ဆင်းလာ၏။ လက်ထဲမှာ ဟင်းဒီဖုန်း (Hand Phone) ပါလာသည်။ စာအုပ်တစ်အုပ်လည်း ပါလာ၏။ စာအုပ်ကို နေခထိုင်နေသော ပက်လက်ကုလားထိုင်ဘေးမှ စားပွဲလေးပေါ်တင်သည်။ ဟင်းဒီဖုန်းကိုလည်း တင်၏။ နေခက စာအုပ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဧရာမ စာအုပ်ထူကြီး။ မနေ့က အင်္ဂလိပ်စကားပြောသင်တန်းတုန်းက ဆရာနှင့် မြို့ထဲမှာတွေ့သည်။

“ကိုနေခ ကျွန်တော်စာကြည့်တိုက်က ငှားလာတာ၊ မေ့ပြီးငှားလာမိတယ်ဗျာ၊ မနက်ဖြန် သင်တန်းတစ်သုတ်ဆင်းမှာ၊ ဒီတစ်ခေါက်လဲ ချောင်းသာပဲ သွားမှာ၊ မဖတ်အားဘူး၊ ခင်ဗျားယူရင် ယူထားလိုက်ပါလား...”

“ဖတ်ကြည့်ဗျာ၊ အရမ်းကောင်းတယ်၊ ဟိုတုန်းက ကျွန်တော်တစ်ခေါက်ဖတ်ပြီးပြီ၊ ခု...နောက်တစ်ခေါက်ပြန်ဖတ်မလို့ ငှားလာတာ၊ တကယ်တမ်း ကျ မဖတ်နိုင်သေးဘူးဗျ...”

“ခင်ဗျားယူသွား၊ အကြောင်းအရာကစပြီး အရမ်းစိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာ၊ ဗဟုသုတမျိုးကို စုံနေတာပဲ”

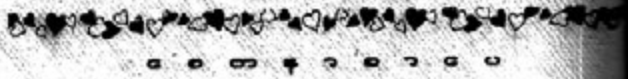
“ဆရာကို ကျွန်တော်ဒဏ်တပ်ပြီ”

ဆရာက မြန်မာလိုလာပြောနေ၍ နေခက အင်္ဂလိပ်လိုပြောပြီး ရယ်လိုက်၏။ ဆရာလက်ထဲမှ စာအုပ်ကို လှစ်ယူလိုက်သည်။ ဆရာက နေခတို့ထက် အသက်ကြီးသည် ဆရာလည်း ဖြစ်သည်။ သို့ပေမဲ့ တပည့်ဆိုသော သူတွေထဲမှာ ပညာတတ်တွေ၊ အလုပ်အကိုင်ထဲမှာလည်း သူတွေ၊ နေရာနှင့်သူ ခန့်ညားရမည့်သူတွေပါသည်။ သင်တန်းမှာ မြန်မာလိုပြောသည့်အခါမှာ ‘ကျွန်တော်’ ‘ခင်ဗျား’ ဝဲ သို့သည်။ နာမည်မှာ ‘ကို’ တပ်ခေါ်၏။ အဲသည်စာအုပ်ကြီးကို နေခဖတ်ဖို့ မေမေထည့်ပေးလိုက်တာဖြစ်မည်။ မေမေက တပည့်များဆီက ငှားလာသော စာအုပ်ဖို့ မြန်မြန်ဖတ်မြန်မြန် ပေး ဆိုသော စည်းကမ်းကောင်းကြီးနှင့် ပြန်မပေးရမီ ပျော်သွားမှာ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် (သူများပစ္စည်းမို့လို့) စနစ်ကျကျ ဖျက်ခြေမပြတ်ကြည့်ရှုထိန်းသိမ်းနေပြီ။

နေခက စာအုပ်နာမည်ကို လှမ်းဖတ်ကြည့်ဖြစ်လိုက်၏။ James. A. Michener ဂျိမ်းမစ်အေမစ်ရီးနားရေးသော Alaska (အလာစကာ) ဆိုသော စာအုပ်ကြီးထူထူကြီး။

“စာအုပ်ကြီးက ထူလို့ လွတ်ကျရင်စာရွက်တွေထွက်ကုန်မယ်တဲ့ အန်တီက”

ကောင်မလေးက ပြောသည်။ နေခက ပြုံးလိုက်၏။ မေမေတို့က အဲသည်လောက်ထိ အကွက်စေ့ထောင့်စေ့စည်း

နစ်ကျသူ ဖြစ်သည်။ ဖေဖေကလည်း ယနေ့ထိ နာမည်ပျက်မရှိ။ ကိုယ်ကျင့်တရားထိန်းသည့် နေရာမှာ လူချီးမွမ်းခံရသည်။ နေခတို့က အဲသည်လို မိဘမှ ပေါက်ဖွားဆင်းသက်လာရသည်မို့လည်း မြူမင်းကိစ္စမှာ...

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေခြင်း” ဆိုသော ယူကျုံးမရဒေါသက ပိုလို့ကနေရခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

“ပြော...ဘယ်ကဖုန်းလဲ”

“မမခွန်း”

“ဪ...ဒါဆို သိပြီ”

နေခက တယ်လီဖုန်းခလုတ်ကလေးများကို စနိပ်၏။

“ကိုကိုကြီး မဆက်နဲ့တော့တဲ့၊ အိမ်မှာ ရှိမရှိ မေးတာ၊ ရှိပြီဆိုတာ သိရလို့လာခဲ့တော့မယ်တဲ့၊ ဖုန်းပြန်မဆက်ပါနဲ့တော့တဲ့”

“အေး...ဒါဆိုလဲပြီးရော”

“ဟောတော့...ဟိုမှာ ရောက်တောင်လာပြီ”

ကားဟွန်းသံတီခနဲ ကြားရသည်မို့ မော့အကြည့်မှာ ခွန်း၏ကားကို ခြံရှေ့မှာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ကောင်မလေးက တံခါးပြေးဖွင့်၏။ ခွန်းနှင့်နေခတို့က အိမ်ချင်းနီးကြသည်မို့ ဒီလောက်မြန်မြန်ရောက်လာခြင်းတည်း။

“ကဲ...ပြော၊ ကိစ္စတစ်ခုခု အရေးမကြီးဘဲနဲ့ နင် မလာပါဘူး ငါ့ဆီ”

“ရှင်ကရောလာလို့လား”

“ငါ မအားဘူးဟာ၊ ခုတလော အလုပ်တွေကို ဖေဖေဘက်ကို နည်းနည်း နည်းနည်းလျှော့ပြီး ငါ ဘက်ပိုပိုယူပေးနေတယ်၊ ဖေဖေက အသက်ကြီး ပြီ၊ နားစေချင်ပြီ”

“သာ...ခု”

“တစ်ခွန်းတည်း”

“ငါလဲ မအားတော့ပါဘူး၊ ခြံထဲမှာ နာဇရီ (Nursery) ဖွင့်မလို့ စဆောက်နေပြီ”

“တယ်ဟုတ်ပါလား”

“ကျောင်းတုန်းက မေဂျာတူခဲ့တဲ့ သုဇယျင်္ဂ သုံးယောက်လဲပါမယ်”

“ဟိုသူဌေးကတော်ကရော ခုထိဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘူးလား”

သူဌေးကတော်ဆိုသည်မှာ ရူပါဝင်းကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်၏။

“ပြောမယ်... အဲဒီသူဌေးကတော်အကြောင်းကို ခင်စာထားဦး၊ ကြားချင်လို့၊ ငါ့ကျောင်းက အပိအ ပြင်လုပ်မှာ၊ သူ့နာပြုဆရာမတွေ၊ နာနီတွေပေါ့ဟာ၊ အဲဒါတွေလဲ ၎င်းမယ်၊ တစ်လခွဲသားကစပြီး လက်ခံမယ်”

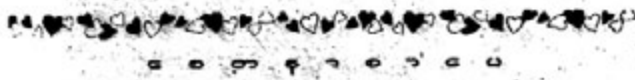
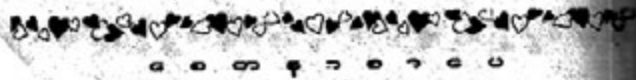
“ဒီလောက်ပေါက်စလေးတွေကို နင် ချီတောင် ချီတတ်ရဲ့လား ခွန်းရယ်၊ ဇက်ကြိုးလက်ပြုတ်ဖြစ် ကုန်လို့ နင်လျှော့နိုင်တာလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“မိန်းမဆိုတာ မိခင်စိတ်ရှိပြီးသား၊ ဘာလို့ မချီတတ်ရမှာလဲ၊ ပြီးတော့ ငါက အရမ်းချီတတ် နေဖို့လဲ မလိုပါဘူး၊ ကျောင်းတစ်ကျောင်းကို အုပ် ချုပ်စီမံခန့်ခွဲတတ်ရင်ပြီးတာပဲ၊ ငါးနှစ်သားပေါ့ နော်...”

“ကျောင်းကြီးတက်တဲ့အရွယ်ထိ လက်ခံ မယ်”

“ကြီးကျယ်ပြန်ကားလှချီလား၊ လက်ဝင်လိုက် မယ့်ဖြစ်ခြင်း၊ သုံးနှစ်က ငါးနှစ်ဆိုတော်ရောပေါ့၊ ဟိုပေါက်စလေးတွေပါတော့ စိတ်မရှည်ဘူး”

“နင့်လဲ ကလေးထိန်းမခန့်ပါဘူး၊ တစ်လခွဲဆို အမေတွေက အလုပ်ပြန်ဝင်ရပြီကွ၊ ခုခေတ်မှာ ကလေးထိန်းပြဿနာဘိတ်တက်တယ်...”

“ဈေးလဲကြီး၊ ဈေးသာကြီးတာ စိတ်ချရသလား၊ တကယ်တတ်သလားဆိုတော့လဲ မရဘူး၊ လခသာ စွပ်တောင်းနေတာ၊ တကယ်တမ်းကျ မတတ်ဘူး...”

“အမေတွေမှာ ဝိုက်ဆံကုန်ပြီး အကျိုးမရှိ စိတ်ညစ်နေကြရတာ ကူညီချင်လို့ ငါတို့ကျတော့ ယူတဲ့ ဝိုက်ဆံနဲ့ ကျေအောင်ဝန်ဆောင်မှုကောင်းကောင်းပေးမှာ၊ စိတ်မချရင် လာခိုးချောင်းကြည့်...”

“ငါထင်တယ်၊ အရွယ်ကြီးတွေနဲ့စာရင် အဲဒီပေါက်စတွေကတောင် ပိုများနေနိုင်တယ်၊ အချိန်နဲ့ နို့တိုက်မယ်၊ ရေချိုးပေးမယ်၊ သိပ်မယ်၊ သူ့အသက်အရွယ်အလိုက်...”

“သူ စားနေကျ အစားကျွေးပေးမယ်၊ ငါဖြင့် စိတ်ကူးတွေယဉ်ပြီး အတွေးနဲ့ ပျော်နေတာပဲ၊ မနက်ရှစ်နာရီဆိုရင် ကလေးလာပို့နိုင်ပြီ...”

“ညနေခြောက်နာရီနဲ့ ခုနစ်နာရီကြားမှာ ကလေးလာပြန်ခေါ်နိုင်တယ်၊ လာမကြိုနိုင်တဲ့ မိဘတွေဆီကို ဆရာမနဲ့ ကားနဲ့လိုက်ပို့မယ်”

“ဝန်ဆောင်စရိတ်တွေကြီးမယ်”

“အဲဒီအတွက် ကျောင်းလခလဲ ကြီးမှာပေါ့”

“ရေတွင်းတူးမယ့်အစီအစဉ်ပေါ့လေ”

“ဒါပေါ့...ရေလျှံမှ အရိုးလာမတော်နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့...ဒေါ်ဘူးသီး”

နေခဏ ရယ်၍နောက်သည်။ ခွန်းက မျက်စောင်းထိုးလိုက်၏။ နေခဏ ခွန်းမျက်စောင်းကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ မိန်းမတွေ မျက်စောင်းထိုးတော်တော် ဝါသနာပါကြပုံရသည်။ ယောက်ျားတွေကျတော့ မျက်စောင်းမထိုးကြပါလားဟု တွေးမိ၏။ ယောက်ျားနှင့်မိန်းမမှာ သဘာဝအားဖြင့် မတူကြတာတွေ အများကြီးရှိသည်။ ဒါကို အပေါ်ယံအားဖြင့် သတိမထားမိကြပါ။ မိန်းမသားတို့ လုပ်ပုံကိုင်ပုံကလေးများ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆီမှာ တွေ့ရလျှင် ပတ်ဝန်းကျင်က မိန်းမလျှာဟု သတ်မှတ်သည်။ မိန်းမသည် ယောက်ျားထက်နွှဲနောင်းတာတော့ အမှန်ဖြစ်၏။

“ဒီမှာ...အရေးကြီးတာကို ပြောတော့မယ်”

“ဪ...နှစ်ထောင့်နှစ်ခုနစ်ကျမှ ပြောမယ်ထင်လို့”

ခွန်း မျက်စောင်းထိုးပြန်သည်။

“ရူပါက လူဦးရေတိုးတက်ဖို့ အလားအလာရှိနေပြီ”

“ဟာ...ဟုတ်လား၊ ဝမ်းသာတယ်”

“အေး...သူက မရတော့မှာ စိုးရိမ်နေတာ၊ ခုမှရတော့ သူလဲ ပျော်နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ”

တအားခံရတယ်ကွ၊ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ အန်တာ ပဲတဲ့...

“ဘာမှစားလို့မရ၊ စားချင်စိတ်လဲ မရှိ၊ ထမင်း စော်ဟင်းစော်တွေ့ဆို နံလွန်းလို့တဲ့၊ ပျို့လွန်းလို့တဲ့ ကွာ၊ ပြီးတော့...ထမင်းစား ထမင်းအန်၊ ကော်ဖီ သောက် ကော်ဖီအန်၊ ရေသောက် ရေအန်တဲ့”

“လက်ဖက်စား လက်ဖက်အန်ကလေးလဲ ထည့်ပြောဦး”

“အေး...ဘာမှမစားချင်ရတဲ့အထဲ ကြိုးစား ပမ်းစား စားတော့လဲ ပြန်အန်ထွက်တော့ လူဆိုတာ ပိန်ချိုးနေတာပဲ”

“သူ ပြီးခဲ့တဲ့လက ရောက်မလာတော့ နင်တို့ က နေမကောင်းလို့ဆိုတာ ဒါလား”

“အေး...အဲဒီတုန်းက အဖွဲ့ထဲမှာ မကြေညာ နဲ့ဦးတဲ့၊ ရှက်လို့တဲ့၊ ခုမှကြေညာတာ”

“အောင်မယ်လေး”

“နင်ကလဲ၊ အဲဒါ အမြဲလဲ မူးနောက်ခွေလဲ နေတော့ သူ အိုဂျီသွားပြတယ်”

“ဪ...အဲဒီတော့ လေပူဖောင်းကြီး ဖြစ် နေရောလား”

“ဖွဟဲ့...ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ သူ

များသားသမီးကို ကလေးပါ၊ သူက ဒီပါချမ်းမြဲ မှာ သွားပြတာ”

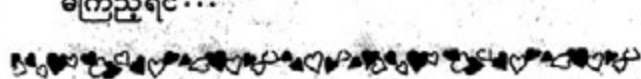
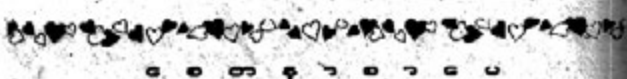
“ဒီပါချမ်းမြဲ”ဆိုသော နာမည်ကို ကြားရတော့ ဟို ကောင် မြူမင်းတက်ခဲ့သေးတာကို သွားသတိရသည်။ မြူ မင်းကို စိတ်တိုဒေါသထွက်နေသည့်ကြားမှ အမြဲပဲ သတိရ ၏။ အကောင်းသတိရတာတော့ မဟုတ်ပါ။ သတိရတိုင်း သတ်ချင်စိတ်ပေါက်နေတာချည်းပဲ ဖြစ်သည်။

“မနေ့ကညနေက သူ သွားပြတာ၊ နင်လဲ ဒီပါချမ်းမြဲကို ရောက်ဖူးသားပဲ၊ အောက်ဆုံးထပ် မှာ သမားတော်ကြီးတွေ ထိုင်တယ်၊ ဆေးရောင်း တယ်၊ အပေါ်ထပ်တွေကျတော့မှ လူနာခန်းတွေ ခွဲစိတ်ခန်းတွေလေ”

“အင်းပါ”

“အောက်ထပ်မှာ ဆရာဝန်ပြဖို့ စောင့်နေတဲ့ လူတွေကတော့ အဝင်တံခါးဝကို အမြဲလှမ်းကြည့် နေတာပေါ့၊ ဆရာဝန်လာပြီလားပေါ့၊ အဲဒီတော့ ဝင်လာတဲ့သူကိုတွေ့တယ်...”

“ဝင်လာတဲ့သူတွေကတော့ ညာဘက်ကျွေပြီး ဓာတ်လှေကားတန်းတက်တဲ့သူတက်၊ ရိုးရိုးလှေကား ဘက်သွားတဲ့သူ သွားဆိုတော့ တကူးတက လှမ်း မကြည့်ရင်...”

“ထိုင်စောင့်နေတဲ့လူနာတွေကိုမတွေ့ဘူးပေါ့”

“လျှာရှည်လိုက်တာဟယ်၊ သဇင်ကို တွေ့ခဲ့သလား”

“ဟင်...နင်ဘယ်လိုသိရူပါနန်းဆက်သလား”

နေခ ခေါင်းခါလိုက်သည်။ သိလိုမဟုတ်ပါ။ ခွဲပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ခွန်းရဲ့ နိဒါန်းက ရှည်လွန်းသည်မို့ မဖြစ်နိုင်တာကို တမင်ရွေးပြောပစ်လိုက်ကာမှ တန်းခနဲ မှန်သွားရှာခဲ့ပြီ။ တကယ်တော့ ဒီပါချမ်းမြေ့ဆိုကတည်းက မြူမင်းကို သတိရလိုက်တာ။ ဒီပါချမ်းမြေ့ ပါလာမှလည်း သတိရတာတော့ မဟုတ်ပါ။

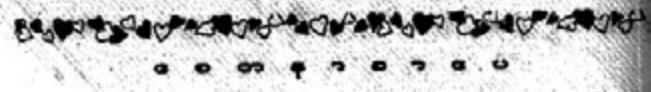
“မြူမင်းကွာ မင်း လုပ်ရက်လေခြင်း” ဆိုသော ဒေါသဖြင့် ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ မဖြစ်သည့်နေ့၊ မုန်းမျက်စိတ်ဖြင့် သတိမရသောနေ့ဟူ၍ တစ်နေ့မျှ မရှိခဲ့ပါ။ မြူမင်းကို သတိရလိုက်တဲ့ သဇင်လားဟု ခွတိုက်မေးချလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ပြီးတော့...သဇင်က ဝှီးလံချ (ဘီးတပ်ကုလားထိုင် wheel chair) ပေါ်မှာ၊ အဲဒီဝှီးလံချကို တွန်းတဲ့သူက ဘယ်သူမှတ်လဲ”

“မြူမင်းလား”

ခွတိုက်မေးပစ်လိုက်ပြန်သည်။

“ကြီးမေ”

ဒီတစ်ခါတော့ လွဲသွားသည်။ လွဲသွားပေမယ့် အံ့ဩလှ၏။ ကြီးမေနှင့် သဇင်တို့က ဘယ်လိုအဆက်အစပ်ရှိနေကြသလဲ။

“သဇင်က ဝှီးလံချနေတဲ့ပုံတဲ့”

“ဪ...”

သဇင်တစ်ယောက်ဝှီးလံချတာကို ကြီးမေက ဆေးရုံလိုက်ဖို့ လှည်းတွန်းသည်ဆိုတော့ သဇင်ဝှီးလံချက ကလေးဟာ သူ့မြွေမို့လို့လား။

“တောက်”

ခေါက်မိပြန်ပါပြီ။ ဒေါသတွေက အလိပ်လိုက်ကြွတတ်လာသည်မို့ လက်ထဲမှ နယူးစီစီမဂ္ဂဇင်းကို ခုံလေးပေါ်သို့ ပေါက်ချ၏။

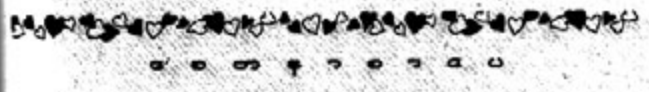
“အပြီးသတ်ကျတော့လဲဒီဘူတာဝဲဆိုက်တာပဲ”

ခွန်းက ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေ၏။

“မဟုတ်ပါဘူးဆို...၊ ဟိုကောင်က ငြင်းတော့လဲ နင်တို့က ယုံလိုက်ကြတဲ့ဖြစ်ခြင်း”

ခွန်းခမျာ မျက်လွှာချရတော့သည်။ ဟုတ်တော့လဲ ငြိမ်ခံနေရတော့သည်။

“ကြီးမေက ဝှီးလံချကို တွန်းရုံနဲ့ သဇင် ပြဿနာဟာ မြူမင်းတာဝန်လို့ နင်က အပိုင်တွက်လိုက်တာလား”

“ဒါမှမဟုတ်ရင် ကြီးမေက ဘာကိစ္စလိုက်ပြီးဒီ လှည်းကို တွန်းရမှာလဲ၊ ဈေးသုံးပြတ်လို့ ဖိုက်ဆံယူ ပြီး လှည်းလိုက်တွန်းတာပါလို့ ပြောဦးမလို့လား”

“နင်ကသာ အဲဒီလို ယုံပစ်လိုက်တာ၊ ငါက အဲဒီထိ ယုံမပစ်သေးလိုက်ပါဘူး”

“ဒါကြောင့် နင်တို့မိန်းမတွေ နှာခေါင်းမပါ ရင် မစင်စားမယ် အပြောခံရတာ”

“ရူပါက ညတော်တော် နောက်ကျမှ အိမ်ပြန် ရောက်တယ်၊ ရောက်ရောက်ချင်း ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက် တယ်”

“သူက ဘာဖြစ်လို့လိုက်မကြည့်တာလဲ”

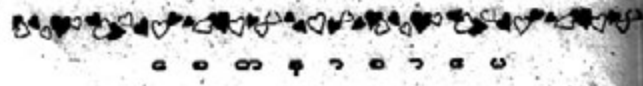
“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲဟယ်၊ သူလဲ သဇင်ကို တွေ့ရော၊ သူ့အလှည့်ရောက်လို့ ဆရာမကလဲ ခေါ် ရောတဲ့၊ ဘယ်လိုက်ကြည့်နိုင်မလဲကွာ”

“ထွက်လာတော့ရော အပေါ်ထပ်တွေတက်ပြီး မရှာခဲ့ဘူးလား”

“ငါ သွားရှာပြီးပါပြီ၊ ဒီမနက်”

“တွေ့ခဲ့လား”

“မတွေ့ခဲ့ရသေးဘူး၊ မနေ့ညနေရောက်တာ ဟုတ်တယ်၊ ဖိုက်နည်းနည်း နည်းနည်းနာတယ်တဲ့၊ သူက ရိုးရိုးပဲ မွေးဖို့အပ်ထားတာနဲ့ ဒီမနက်တော့...

“ရိုးရိုးမမွေးနိုင်တော့တာ သေချာသွားလို့ အရေးပေါ်ခွဲရမယ်တဲ့၊ သူ အားမရှိတော့ဘူးဆိုလား၊ ငါလဲ သေချာတော့ နားမလည်ဘူး”

“နင်က ပြန်လာရလား”

“ခုလေးတင် ခွဲခန်းထဲ သွင်းသွားတာဆိုတော့ ကြာဦးမလားလို့၊ အဲဒီက ပြန်လာပြီး ငါအိမ်မှာ ထမင်းစားရုံစားပြီး နင့်ဆီ တန်းလာခဲ့တာပဲ”

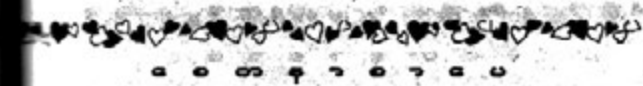
“နင်တို့မိန်းမအုပ်စုကို တပ်မလှန်ခဲ့ဘူးလား”

“နေမလား၊ ထမင်းစားရင်း ပြောခဲ့တာ၊ ကြည့် သာနဲ့နီလာ သူတို့အိမ်ကပဲ စောင့်နေကြမယ်၊ နင် ဘာပြောမလဲလို့ နင့်ဆီငါလာတာ၊ နင်အံ့ဩသွား စရာတစ်ခု ပြောပြမယ်”

“ဘာလဲ”

“အဲဒီဆေးရုံက မွေးလူနာတွေဆိုရင် တစ်ထပ် တစ်ထပ်မှာရှိတဲ့ လူနာစာရင်းကို ဝိုက်တံဘုတ် (White Board) ကြီးမှာ ရေးထားတယ်၊ အဲဒီမှာ လူနာနာမည်နဲ့ ဘေးမှာယောက်ျားနာမည်တွဲရေး ထားတယ်၊ တစ်ခါတလေ လူနာတွေက နာမည် တူနေတတ်လို့တဲ့”

“ဒီတော့...နင်က သဇင်ကို ယုတ်မာသွားတဲ့ ကောင်နာမည်ကို သိလာခဲ့ပြီပေါ့”

စိုးလို့ နင်နဲ့ လာပြန်တိုင်ပင်တာ”

“တောက်...လူသတ်ချင်တယ်ကွာ”

စိတ်ကို လျှော့ပါဆိုမှ လူသတ်ချင်စိတ်ပေါက်နေသော နေခကို ခွန်းက ပြန်၍သနားရတော့သည်။ ခုချိန်မှာ နေခမှန်၍ မြူမင်းက ပက်စက်ယုတ်မာရုံမက လိမ်လည်ကောက်ကျစ်သူလည်း ဖြစ်နေတော့သည်။

“ငါတို့ ဒီလိုပဲ နေလိုက်ကြမလား”

“နင် နေနိုင်လို့လား”

“ဟုတ်တယ် နေခရယ်၊ ငါတို့မိန်းမအုပ်စုက တော့ အသည်းပျော့တယ်၊ မနေနိုင်ဘူး၊ သဇဇ်ကို တော့ သွားတွေ့ချင်တယ်၊ ပြီးတော့...”

“မြူမင်းက သဇဇ်ကို တရားဝင်လက်မထပ်ဘဲ ဒီလိုလုပ်ထားတာ ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ ငါတို့ သဇဇ်ဘက်က ရပ်ပေးရမယ်”

“နင်တို့သွားတွေ့တော့ ဟိုကောင်နဲ့တွေ့နေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ငါနဲ့ဒီတစ်ခါတွေ့ရင် ငါ လူသတ်မိလိမ့်မယ်”

“တွေ့လဲ တွေ့နိုင်တာပဲ၊ တွေ့လဲ ကောင်းတာပဲ၊ ငါတို့ ဝိုင်းပြောမှာပေါ့၊ သဇဇ်ကို တရားဝင်လက်ထပ်ဖို့”

“ပြောလို့ရမယ်ထင်နေသေးလား”

“မရ ရအောင်ပြောမယ်၊ ငါတို့တစ်ဖွဲ့လုံး သွားမယ်”

“ငါ မလိုက်ဘူး”

“ဟင်...ငါတို့မိန်းမတွေချည်းလား”

“ဝဏ္ဏတို့၊ စည်သူတို့၊ ကျော်ဦးတို့ ခေါ်သွားပေါ့”

“အဲဒီကောင်တွေထဲမှာ မြူမင်းကို သတ်မယ့်ကောင် ပါသေးလားမသိဘူး”

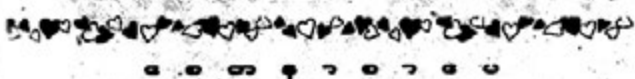
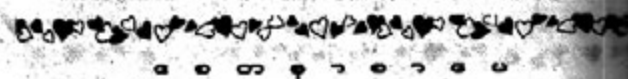
“သုံးကောင်လုံးက သတ်မှာပဲ”

“ဒါဆိုရင် ခေါ်လို့မဖြစ်ဘူးထင်တယ်၊ဟင်... နေခ၊ ငါတို့ မိန်းမတွေချည်း အရင်သွားနှင့်မယ်”

“ရူပါကို ခေါ်မသွားနဲ့၊ သူ နေမကောင်းဘူး မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့...သူ ယောက်ျားကို အရမ်းအားနာဖို့ကောင်းနေပြီ၊ ငါတို့တွေက သူ့မိန်းမကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း သိပ်ရှိတယ်...”

“သူ သဘောကောင်းလွန်းလို့သာ၊ တော်ရုံယောက်ျား သည်းမခံနိုင်ဘူး၊ တောက်...ကွာ၊ ရူပါ ကျတော့ ယောက်ျားရ ကံကောင်းသလောက် သဇဇ် ကံဆိုးတယ်...”

“ကံဆိုးအောင်လုပ်တဲ့ သူကလဲ ကိုယ့်အချင်းချင်း၊ ဘယ်လောက် အသည်းနာစရာကောင်းလိုက်

လဲ၊ ငါ ဒီကောင်မျက်နှာ ကြည့်ကိုမကြည့်ချင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ငါရယ်၊ နီလာရယ်၊ ကြည့်သာရယ် သွားလိုက်မယ်”

“ငါ့ကို အကျိုးအကြောင်းတော့ ပြန်ပြောဦး ဟာ၊ ခုတလော...ငါ အလုပ်လဲများတယ်ကွာ၊ အလုပ်ထဲဝင်ကာစဆိုတော့ အသားကျနေတဲ့ သူ ထက် ပိုပင်ပန်းတာပေါ့...”

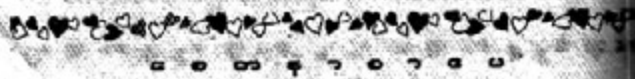
“မျက်စိအသုံးများလို့လား မသိဘူး၊ မျက်ရိုး ကလဲ ကိုက်ကိုက်နေလို့၊ ဒီနေ့ ခေါင်းထဲမှာ ရှိသူ မျှ အကုန်ထုတ်ပြီး နားကာမှ၊ ဒီခွေးသူတောင်းစား အကြောင်းက ခေါင်းထဲဝင်ရသေးတယ်”

“မျက်ရိုးကိုက်ရင် စာမဖတ်နဲ့လေ”

“စာမဖတ်တော့ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဗီဒီယိုကြည့် လဲ ဒီမျက်လုံး၊ တီဗီဂိမ်းကစားလဲ ဒီမျက်လုံး၊ ဒီ မျက်လုံးနဲ့ ကင်းနိုင်တာ ရှိလို့လား ခွန်းရဲ့”

“ဒါလဲဟုတ်တာပဲ၊ ငါ သွားမယ်၊ နီလာက ကြည့်သာတို့အိမ်တောင် ရောက်နေလောက်ပြီ၊ ငါ ကြည့်သာဆီပဲ သွားလိုက်တော့မယ်၊ အဲဒီကမှ သုံး ယောက်သွားမယ်”

“အေး...ဪ...ဒီမှာ နင့်ဖို့အအေးတွေလာ ချပေးထားတာ သောက်လဲမသောက်ရသေးဘူး”

“မသောက်ချင်တော့ပါဘူးဟာ၊ အအေးသောက် လဲ ဒီရင်ပူက မအေးနိုင်ပါဘူး၊ အန်တီကို တက်မ တွေ့တော့ဘူးကွာ၊ ခြံထဲကနေပဲ ရွှေပြီလို့ပြောလိုက် နော်”

“ကောင်းပြီ”

ခွန်းကားပေါ်တက်တာကို လိုက်ပို့လိုက်ပြီး စောစော က ပက်လက်ကုလားထိုင်လေးဆီ ပြန်လာသည်။ ခွန်းအံတွက် ရော၊ ကိုယ့်အတွက်ပါ လာချထားပေးသော အအေးနှစ်ခွက် လုံးကို သောက်ချပစ်လိုက်သည်။ အအေးတွေက ပူနေပြီ။

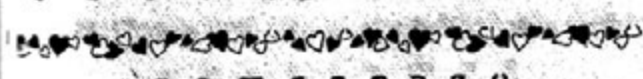
“တောက်...တိုက်တဲ့လေတွေကလဲ လေပူ”

စာအုပ်နှစ်အုပ်ကို ကောက်ယူကာ အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့ သည်။ အခန်းထဲသို့ ဝင်သည်။ လေအေးပေးစက်ကို မိုင်ကုန် ဖွင့်ပစ်လိုက်သည်။ မှန်တံခါးတွေလိုက်ပြန်ပိတ်ရသည်။ ဟို လုပ်ဒီလုပ်နှင့်ပေးမယ့် ရင်ထဲမှာ မငြိမ်။ လူသတ်ချင်နေသည်။

“မင်းကွာ...တောက်”

အိပ်ရာပေါ် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း လှဲချပစ်လိုက်တော့ သည်။

“မင်းတို့အုပ်စုနဲ့ခင်ချင်လို့” ဆိုပြီး ရောက်လာသော ဆယ့်တစ်ယောက်မြောက် သူငယ်ချင်းလေးဟာ အဲသည်တုန်း ကတော့ ယုန်ဖြူလေးတစ်ကောင်လို အပြစ်ကကင်းပါဘိ။ ဘျားကျားလျားလျား မရှိလို့ သနားမိရာကပဲ မရှိရကောင်း

လားဆိုပြီး ကြည့်မရဖြစ်ခဲ့ရသည်။ မြူမင်းဆိုသည့်အကောင်
ညက်ကလေးကို အားမရ၊ စိတ်တိုင်းမကျရတာတွေဟာ နေ
စေ့တွေးမှ သူ့ကို ကောင်းစေချင်၊ ဖြစ်မြောက်စေချင်၊ ပြည့်
စုံစေချင်သည့် စေတနာတွေပဲဆိုတာ ပေါ်လွင်ရပါသည်။

ဒီကောင်လေးကို မြင်မြင်ချင်း ခင်မင်ရပါ၏။ သူ
ရုပ်ချောချောလေးဟာ ချောလွန်းလို့ တစ်ခါတလေတော့ မိန်းမ
လေးပုံတောင့် ပေါက်ချင်သည်။ သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ သူ့ထက်
ငွေကုန်ကျေးကျခံတာ များသည်။ သူ့ကို နာအောင်ပြော
လည်း မနာတတ်။ ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် စိတ်မဆိုးဘဲ နေတတ်၏။

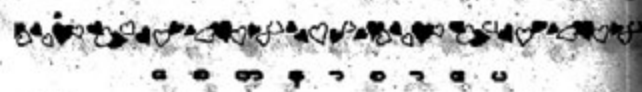
“မင်းကို နည်းနည်းလေးမှကြည့်မရတော့ဘူး”

ဒေါသပေါက်ကွဲလျက် ခပ်ပြောင်ပြောင်ပြောချလိုက်
လည်း သူ စိတ်မဆိုး။

“ကြည့်လို့မရရင် ခဏမကြည့်နဲ့ဦး၊ တော်ကြာ

မှ ပြန်ကြည့်”

အဲသည်လို ပြန်ပြောတတ်သည့်ကောင်။ သဘော
ကောင်းသည်းခံသည်နေရာမှာ နှစ်ယောက်မရှိ။ ဒါကြောင့်
မိန်းမရုပ်ပွေသော ဝါသနာအိုးများကို ကြည့်လိုက်လျှင် အဆိပ်
အတောက်ကင်းသည့် ရေမြွေတစ်ကောင်လို နူးညံ့သိမ်မွေ့
နေတတ်သည်ဟု လူကြီးသူမတွေပြောကြတာ။ လူဆိုသည်
မှာ ကိုယ့်မှာအပြစ်များလေ ထိုအပြစ်ကို လူမမြင်နိုင်အောင်
ညင်သာညက်ညောသောနည်းဖြင့် ဖုံးဖိလေ့မို့ ဆိုရိုးစကား

တောင် ရှိသည်တဲ့။

အပြောချိုလျှင် သဘောမချို။

အပြောမချိုမှ သဘောချိုသည်...တဲ့။

အပြောချိုသလောက် မျက်နှာလည်းချို၊ အပေါ်ယံ
ပုံစံမှာ သဘောအလွန်ချိုသော ဂိုက်ကိုလည်း ဖမ်းထားသေး
သော မြူမင်း၏ အတွင်းသဘောတို့သည် ချိုဖို့ဝေးစွာ ခါးသီး
ပုပ်ဟောင်နံ့စော်လှသည်တကား။

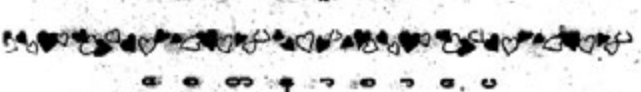
သို့မေမဲ့ သူ့နှုတ်ဖျားမှ မိန်းမအကြောင်း ပြောသံ
တစ်ခါမျှ မကြားရ။ လူငယ်ယောက်ျားလေးတွေပီပီ မဟုတ်
တာဟုတ်တာဖယ်ထား ဟိုကောင်မလေးကဘယ်လို၊ ဒီ
ကောင်မလေးကညာလိုစသည်စသည်... မိန်းကလေးတွေက
လည်း သူတို့စိတ်ဝင်စားသည့် ယောက်ျားလေးအကြောင်း
သူတို့ချင်း ပြောကြမှာဖြစ်သလို၊ ယောက်ျားတွေလဲ မိန်းက
လေးအကြောင်း ပြောကြတာပဲ ဖြစ်သည်။ ကိုယ်လည်း ပြော
သည်။ ဝတ္ထု၊ စည်သူနှင့် ကျော်ဦးတို့လဲ ပြောကြသည်။
တေဇာဆို ပိုလို့တောင်ပြောသေး။

မြူမင်းဆို ဘယ်ကောင်မလေးက လှလိုက်တာ၊ သ
ဘောကျတယ်ဘာညာတစ်ခါမျှ မပြော။ ပြောသံကိုမကြားရ။

“မင်း တစ်ခါမှလဲ ပြောသံမကြားပါလားကွ”

ဘွင်းဘွင်းကြီး ပြောတော့ ပြုံးနေသည်။

“ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး”တဲ့။

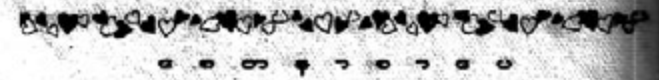
“မိန်းမဆိုတာ ဘယ်အချိန်ယူယူရတယ်။ မိန်းမ တစ်ယောက်ရဖို့အတွက် ပါးစပ်မအားအောင် ပြောနေစရာ မလိုပါဘူး” တဲ့။

“မင်းတို့မသိလို့ မိန်းမတွေဟာ ပြင်နိုင်ဆင်နိုင်လွန်း လို့လှတာ။ ငါတို့တွေလိုသာ မျက်နှာပြောင်နဲ့နေရရင် တစ် ယောက်မှ မလှဘူး။ အကျည်းတန်ချည်းပဲ။ ငါတော့ တစ် ယောက်မှ ကြိုက်ချင်စရာ မတွေ့ပါဘူး” တဲ့။

ရိုးသားကြီးစားတဲ့ ဖိုးသခွားပုံစံလေးနဲ့ မခုတ်တတ် တဲ့ကြောင်လေးလုပ်နေခဲ့ပုံများ ပီရိပါဘိ။ အဲသည်ကြောင် စုတ်က ခုတ်မယ့်ခုတ်တော့ ကိုယ့်အချင်းချင်းထဲ လှည့်ခုတ် သည်။ ပြီးတော့...လုပ်ပုံက မဟုတ်။ သူ မဟုတ်ဘူး ငြင်း အခုတော့လဲ ဆေးရုံတက်မွေးနေပြီ။ သူကြီးဒေါ်က လှည်းတွန်း ပြီး သူ့ကို မတွေ့တော့ ဒီကောင် ခုထက်ထိ ရှောင်တုန်း လား။ ကြီးမေက မနေနိုင်လို့ ဝင်ကူညီနေတာလား။

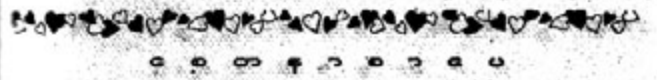
တွေးရင်းက ဒေါသတွေထပ်တိုးရပြန်သည်။

မြူမင်းနှင့်နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့သောနေ့။ သူ့ကို ဆွဲတိုက် ပစ်ခဲ့သောနေ့မှစ၍ ယနေ့ထိဆိုလျှင် ဒီကောင်နှင့်မတွေ့ရ တာ ခြောက်လကျော်ကျော်လောက်ရှိပြီထင်သည်။ ခုနစ်လ လောက်လည်း ဖြစ်နိုင်၏။ ဒီရက်များအတွင်းမှာ စည်သူနှင့် ကျော်ဦးတို့ကတော့ ကိုယ့်အလုပ်ထဲမှာပဲမို့ နေ့ရှိသရွေ့ ဆက် ဆံနေရသည်။ မြင်တွေ့နေရသည်။ သူ့ကျူရှင်ဝိုင်းတွေနှင့်

စွပ်ယှက်ခတ်ကာ အချိန်ပိုလုံးဝမရှိသလောက် အလုပ်များနေ သော ဝဏ္ဏနှင့်တစ်လတခါ အနိုင်နိုင်ဆံ့ရသည်။ ဒါတောင် တချို့လတွေမှာ စာမေးပွဲနီးလို့ဘာညာနှင့် ဝဏ္ဏရောက်မလာ နိုင်ခဲ့။ မတွေ့ရသော ရက်တွေမှာ ယောက်ျားချင်းမို့ အ ကြောင်းထူးမရှိလျှင်လည်း ဖုန်းမဆက်ဖြစ်တော့မေ့များ တောင် မေ့နေ၏။ ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် စိတ်ရှုပ်အ လုပ်ရှုပ်တွေရှိသည်။ တေဇာဆို ဒီကောင်စာမလာသတင်းမ ကြား။ ဖုန်းမဆက်။ ယောက်ျားချင်းဆိုတာဒီလိုပါပဲ။ သူတို့မိန်းမ တွေချင်းသာ အလကားနေရင်း ဖုန်းဆက်။ စာရေးအချစ်နလံ ထလိုက်၊ စိတ်ကောက်လိုက်ဖြစ်ကြတာမှလား။ ယောက်ျားချင်း ကတော့ မတွေ့လျှင်မေ့နေသည်။ တွေ့တော့လဲ ကွေ့သည့် အ လျောက်။ မြူမင်းကိုကျမှဆန်းတော့သည်။

ဒီကောင်နှင့်မတွေ့ရသော ရက်များအတွင်းမှာ တစ် နေ့မှ မမေ့။ နေ့တိုင်းသတိရသည်။ အကောင်းသတိရတာ တော့ မဟုတ်ပါ။ ဒေါသနှင့်သတိရနေခြင်း ဖြစ်သည်။ မြူ မင်းဟာ အဲသည်လို ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာမစောင့်ထိန်းတဲ့ကောင် မဟုတ်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲဟူ၍ မြူမင်းကောင်း စေချင်စိတ်။ သူက ကိုယ်စေတနာထားသလို ကောင်းမလာ ၍ ဖြစ်ရသော ဒေါသစိတ်တို့နှင့် အမြဲသတိရစိတ်တို့ဒေါသ ထွက်နေရသည်။ သဇင်ကို ရှာမတွေ့ဘဲ ကြာလာတော့ ဒီ ကောင်မဟုတ်ဘူးထင်ပါရဲ့ ဖြေတွေးဖြင့် ကိုယ့်ဒေါသကိုယ်

အခန်း (၉)

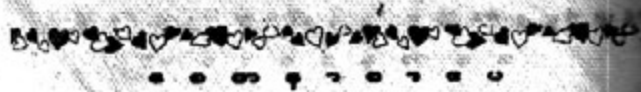
“သဇင်”

“ဟင်”

သဇင်ကကောင်းကောင်းကြီးသတိရနေပါပြီ။ ဒရစ်စ်ဆက် (Drip Set) တန်းလန်းနှင့် လက်မောင်းထဲသို့ သေးသွင်းပုံစံနှင့်မို့ အိပ်ရာပေါ်မှာ ပက်လက်။ ကိုယ့်ဆီ မိုးပေါ်က ကျလာသလို ဗြုန်းခနဲ ရောက်လာသည့် သူငယ်ချင်း သုံးယောက်ကို အံ့ဩဝမ်းသာပုံစံဖြင့် ရှုန်းရှုန်းစားစား ကြည့်လိုက်သည်။ အားကိုးသွားပုံလည်းရသည်။

“နင်တို့ရောက်လာကြတယ်နော်”

“အေး”

“ငါ့ကို ပစ်မထားကြဘူးနော်”

“အေး”

တအေး...အေးနှင့် ရုတ်တရက် ဘာက စပြောရမှန်းမသိစဉ်မှာဘဲ နီလာက မျက်ရည်စကျသည်။ သဇင်ပက်လက်အနေအထားမှာပင် ခေါင်းကို ဘေးသို့နည်းနည်းစောင်းထားတော့ မျက်လုံးနှစ်လုံးက အထက်အောက် ဆင့်သလိုဖြစ်ကာ အပေါ်မျက်လုံးမှ မျက်ရည်က အောက်မျက်လုံးထဲသို့ ဝင်၏။ မျက်လုံးနှစ်လုံးစာပေါင်း၍စီးဆင်းသော အောက်မျက်လုံးမှ မျက်ရည်စီးကြောင်းက ကြီးလှသည်။ စီးကျမျက်ရည်က တသွင်သွင်အဆက်မပြတ်။

“မငိုနဲ့လေ၊ ငါတို့လာပြီပဲ”

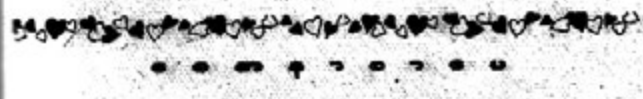
သဇင်စကားမပြောနိုင်ရှာ။

“နေကောင်းလား” မေးတော့ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“နင် ဘာစားရမယ်မှန်း မသိသေးတော့ အသီးအနှံဝယ်မလာခဲ့ဘူး၊ ဟောလစ်ရယ်၊ ဒရင့်ကင်းချောကလက် (Drinking Chocolate) ဖျော်သောက်ရသော ချောကလက်ရည်) ရယ်ပဲ ဝယ်လာသေးတယ်”

“စားလို့ရပြီဆိုရင် စားချင်တာ ငါချက်ကျွေးမယ်”

သူတို့မိန်းမငါးယောက်ထဲမှာ ခွန်းက အချက်အပြုတ်

ဝါသနာပါသည်။ ချက်တတ်၏။ သဇင်က ပိုက်မတပ်ထားသော လက်ဖြင့်မျက်ရည်သိမ်းသည်။ ကြည့်သာက တစ်စူးလေးဖြင့် ဝင်သုတ်ပေးသည်။

“ရှင့်ကိုရှော သုတ်ပေးရဦးမှာလား”

သဇင်နှင့်အပြိုင်ငိုနေသော နီလာဘက်သို့ သုတ်လက်စတစ်စူးကိုင်ကာ ခပ်ချဉ်ချဉ်နှင့် လှည့်မေးတော့ နီလာခိခနဲရယ်၏။ မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ခွဲခနဲဖြစ်ပုံက ရယ်စရာမို့ သူငယ်ချင်းစုစုပေါင်း လေးယောက်လုံး ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံး ဖြစ်သွားကြတော့သည်။ နီလာကသူ့မျက်ရည်သူ့သုတ်သည်။

“အရေးဆို သူက ပုလဲခပြီ”

“ရွဲလေးများပါသေးလား”

“သွား”

သူငယ်ချင်းတွေပြန်ဆုံပွဲကလေး ကြည့်လင်သွားရုံက ချက်ချင်းပါပဲ။ သူတို့ သူငယ်ချင်းချင်း သူစိမ်းတွေသာဆို ညီအစ်မထက် ပိုချစ်ကြသူတွေလေ။

“ဘာလေးလဲ”

“သား”

သဇင့်အသံက ‘မာန်’ ပြည့်နေ၏။ သားလေးဟု တောင် မပြော။ ‘သား’ တဲ့။

“အာလ်ထရာဆောင်း (Ultrasound တယ်လီ

ဗီးရှင်းဓာတ်မှန်) ကြိုရိုက်ထားသေးလား”

“ရိုက်တယ်”

“ဒါဆိုကြိုသိနေတာပေါ့”

“သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ခံစားရတဲ့ ပီတိဟာ ကြိုသိရတုန်းက ထက် အဆတစ်ရာသာတယ်”

“ခွေးမ”

သူငယ်ချင်းကို ထောမနာပြုကာ ကလေးပုခက်လေး ဆီရောက်သွားကြသည်။

“ဟယ်...ဖြူလှကတာပွေး...ချောချောလေး”

“အေးဟယ်...လှလိုက်တာ”

“မြူမင်းနဲ့တူလိုက်တာ” ဟု ပြောချင်စိတ်ကို မျှိုသိပ်ပစ်လိုက်ကြသည်။ မြူမင်းကို တော်တော်ကြီးချဉ်တာ။ ဆေးရုံဆေးခန်းမှာ မဟုတ်ဘဲ ထွက်လပ်သောတစ်နေရာရာမှာသာ တွေ့လျှင် တွေ့ကရာနှင့်ကောက်ပေါက်ချင်စိတ်ရှိ၏။ သူ့အကြောင်း စကားထဲထည့်မပြောချင်။ ထည့်ပြောမိလျှင် အကောင်းပြောမိမှာမဟုတ်။ မြူမင်းကို အပြစ်တင်မောင်းမဲလျှင် သဇင်က ငိုဦးမည်။

“ချစ်စရာလေး၊ ချစ်လိုက်တာ၊ သဇင်ရေ...

ချစ်လားဟေ့”

“ဘယ့်နှယ်မေးပါလိမ့်ဟယ်”

“အောင်မယ်...အောင်မယ်၊ ကလေးအမေလက်

သစ်က၊ဟေ့...သဇင်ရေ ရူပါလ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ”

“ဟုတ်လား၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

ဆရာမက “သူ အခန်းအပြင်နား မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိနေပါမည်။ လိုအပ်လျှင် ခေါ်ပါ” ဟု ပြောကာ အခန်းအပြင် သို့ ထွက်သွားတော့သည်။ ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းများနှင့် မိသားစုများရောက်လာလျှင် လွတ်လပ်စွာ ပြောဆိုနိုင်စွမ်း ဆရာမများက အခန်းပြင်သို့ ထွက်ပေးနေကျ ဖြစ်ပါသည်။

“မြူမင်းရော”

ဆရာမထွက်သွားသည်နှင့် ကြည်သာက မအောင်နိုင်စွာ မေးတော့သည်။ ခွန်းနှင့်နီကာတို့ကလည်း မေးချင်သိချင်နေတာပါပဲ။

“မနေ့က ဥပုသ်နန်းခေါင်နားမှ သူ မိုးကုတ်က ပြန်ရောက်တာ၊ မိန့်နေ့က မနက်ပိုင်းကတည်းက ငါ့ဗိုက်နာစပြုတော့ ပြီးမေ့လျော့ ဟုတ်ကို ဖုန်းလှမ်း ဆက်ပေးတယ်...”

“ငါ အပ်ထားတဲ့ အိုဂျီကိုလဲ ဖုန်းလှမ်းဆက် တာပေါ့လေ၊ အခန်းဘာညာလဲ အဆင်သင့်လုပ် ထားတာပေါ့၊ အိုဂျီက သားဦးဆိုတော့ ဒီနေ့တော့ မွေးမှာ မဟုတ်သေးဘူးတဲ့...”

“ဆေးရုံတော့လာတက်နေတာ ကောင်းတယ် တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေ့က မတတ်သေးဘူး၊ ကြီးမေ

က ပြောတယ်၊ မြူမင်းအမေ မြူမင်းကို မွေးတုန်းကလဲ နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်ဆက်ပြီး ဗိုက်ထဲက နည်းနည်း...နည်းနည်းနာတာတဲ့...

“မွေးမယ့်နေ့မှာ အသည်းအသန်နာတာတဲ့၊ သားဦးဆိုတာ ခုနာ ခုမမွေးဘူးတဲ့”

သဇင်က ပျော်နေ၏။ ‘သား’လည်းရပြီ။ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ကိုယ်မျှော်လင့်ထားသလို ကိုယ့်ကို ဝိုင်းမပယ်ကြ။ သူတို့ဘယ်ကဘယ်လို သတင်းရပြီးရောက်လာကြသည်မသိ။ ဒါကိုလည်း မေးရပါဦးမည်။ မတွေ့ရတာ ကြာနေသော ရက်များအတွင်းမှာ ပြောစရာ စကားတွေက သိပ်များနေသည်။ တစ်ခုကို ပြောချင်တာ တခြားဟာကို အရင်ပြောချင်သေး၍ ဖြတ်ပြောရတာနှင့် ရှေ့မှာ ပြောချင်သော တစ်ခုကို မေ့သွားရတာမျိုးရှိသည်။ ဒီစကားပြောရင်း လိုအပ်လို့ ဟိုစကားကို ဖြတ်ပြောမိတော့လည်း စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားရတာရှိသည်။ သဇင်သည် ‘သား’တစ်ယောက်မိခင်ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

‘သား’စောဖြင့် အားမာန်တွေ တက်ကြွလာခဲ့၏။ သားကို လူဖြစ်အောင် ကျွေးမွေးသုတ်သင်ဖို့ သဇင်မှာ တာဝန်ရှိလာပြီ။ မောင်လေးနှင့်ညီမလေးကို ရန်ကုန်ခေါ်ဖို့လည်း ရှိသေးသည်။ ဒီအတွက် ဒီပြဿနာတွေကို ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ ဖြေရှင်းနိုင်ဖို့ သဇင်မှာ ဇွဲသတ္တိတွေလည်း ပြည့်စုံလာရပြီ။

ဆင်းလာတာ၊ သူ့အမေက ကားဝိုင်းမောင်းဖို့ မြူမင်း ဦးလေးအရင်းတစ်ယောက်ထည့်ပေးတာ တောင် ပေးမမောင်းဘူး၊ သူချည်း ခိုင်ခံ့မောင်းလာတာ”

“ကိုယ်ကျိုးနဲ့ ဒီလောက်မွန်းနေစရာ မလိုပါဘူး၊ ဆက်ပြောစမ်းပါ”

“မနေ့ကညက သန်းခေါင်မှ ရန်ကုန်ဝင်ပြီး ငါ့ဆီ ဒီဆေးရုံတန်းလာတာပေါ့၊ သူလာမှ ကြီးမေပြန်တယ်၊ ဆရာမတွေရှိပေမယ့် ကိုယ့်အိမ်ကလူမရှိရင် ငါအားငယ်မှာစိုးလို့”

ခွန်းက ခွေးမဟု ကြိတ်ဆဲပစ်လိုက်သည်။ ဂုဏ်ယုစရာမဟုတ် အမွန်းတင်စရာမဟုတ် ဧရာမပြစ်ချက်ကြီးနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို သူမို့ချီးမြှင့်ပလေဟု စိတ်ခုလိုက်၏။ တကယ်တန်း ရိုးရိုးသားသား အဖြစ်အပျက်တွေဆိုလျှင်တော့ ဇနီးသည်၏ ‘မီးနေ’ ကိစ္စမှာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူက စွမ်းစွမ်းတမံဆောင်ရွက်သည်ဟု ဂုဏ်ယူပါ။ ချီးမြှင့်စမ်းပါ။ ခုတော့... မြူမင်းလှစ်ထားပုံက ကောင်းသလား။ သင်ပြောနေပုံက အပိုင်အနိုင် သူ့သား၏ ဖခင်သည် မြူမင်းမှ မြူမင်းဟု ဖွင့်ဟစန့်မခံ့ သေးရုံတစ်မယ်။ ဒါလည်း ပြောစရာစကားတွေကုန်သွားလျှင် သူ့ကို ဖွင့်မေးလိုက်ရုံ ရှိသည်။ ဒီလောက် မြူမင်းကို အမွန်းတင် ချီးပင့်တက်ကြွစွာ ပြောဆိုနေမှတော့ ဒီတစ်

ကြိမ်မှာ ဒီမိန်းမ ဝန်ခံလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

“မြူမင်းက ဒီလိုဆိုတော့လဲ တော်သားပဲ”

“မြူမင်းဘာလိုမတော်ရမှာလဲ နီလာ၊ တော်တယ် ဒီကမ္ဘာမှာ မြူမင်းလိုလူက မြူမင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်”

“ဪ...အေး၊ အေး...ထားပါ၊ ဆက်ပြောပါဦး”

“မြူမင်းရောက်လာတော့ ငါက တော်တော် အားကုန်နေပြီ၊ ကလေးက တော်တော်ထွားတယ်၊ မမွေးနိုင်ဘူး၊ အခက်အခဲပေါ့လေ၊ မြူမင်းက ငါ့ကို ဆေးတွေ အများကြီးဝယ်တိုက်ခဲ့ပါတယ်၊ ငါကသာ မှန်မှန်မသောက်ခဲ့တာ...”

“သိတယ်မှလား၊ အလွမ်းမင်းသမီးလုပ်နေတာလေ၊ အငိုကောင်းရင် အကယ်ဒမီရမလားလို့ နေ့ရှိသရွေ့ ပုလဲခလိုက်၊ ရွဲခလိုက် ငါ့အလုပ်က ဒါပဲ”

ဒီစကားကို သင်ရယ်၍ပြောသည်။ ခုတော့...မျက်နှာညစ်စက်လက် ဇာတ်လမ်းကိုတောင် သင်က ရယ်၍ ပြောနိုင်ပါပြီ။ သားဇောလေ။ မိခင်မေတ္တာလေ။ ဘဝကိုရင်ဆိုင်ကာမည့် လူသားတစ်ယောက်၏ ဇွဲသတ္တိတွေနှင့်လေ...။

“ဆေးတွေကို မြူမင်းကိုယ်တိုင်လာတိုက်မှ

သောက်ဖြစ်တယ်။ သူ့လာမတိုက်ရင် မသောက်ဖြစ်
တာက များတယ်။ သူကလဲ အလုပ်များတော့
ရန်ကုန်မှာ မရှိတဲ့ရက်တွေဆို ငါ့ကို ဆေးဘယ်လာ
တိုက်နိုင်မလဲ...

“ခု ပြန်တွေးကြည့်တော့ ကြီးမေကို အရမ်း
အားနာဖို့ကောင်းတယ်သိလား။ အိမ်မှာနေ့ရှိသရွေ့
အပူသည်လို တင့်တို တရယ်ရယ်လုပ်နေတာ၊ ရှေး
လူကြီးတွေက အယူရှိတယ်။ လာဘ်တိတ်တယ်
ပေါ့။ ဘယ်ကြိုက်မလဲ...”

“ဒါပေမဲ့ ဘာမှမပြောရှာဘူး။ မြူမင်းတစ်မျက်
နှာနဲ့ ငါ့ကို အလွန်ဂရုစိုက်ရှာပါတယ်။ ဆေးရုံတက်
တော့လဲ ကြီးမေပဲ လိုက်တင်ပေးတာလေ”

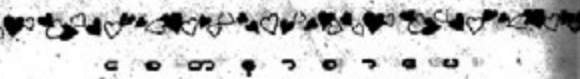
“သိတယ်။ အဲဒါကို ရူပါက မြင်လာတာ”

“ဟုတ်လား”

“အေး...သူက အိုဂျီနဲ့လာပြတာ၊ မနေ့က
ညနေကလေ”

“ဪ...ဒါကြောင့် ရှင်တို့ သိသွားကြတာ
ကိုး။ ကျုပ်က ဘယ်သူများပြောပါလိမ့်လို့ တွေးရ
ခက်နေတာ။ ရှင်တို့ရောက်လာတာ သိပ်အားရှိတာ
ပဲ။ ရူပါနေကောင်းလား”

“မကောင်းဘူး။ အိပ်ရာထဲမှာပဲ ခွေနေရတယ်။

အရမ်းအန်တယ်။ ရှင်တုန်းက မအန်ဘူးနော်။ မသိ
သာဘူး”

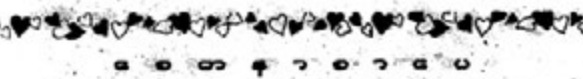
“သဘာဝတရားကြီးက ကူညီတာဖြစ်မှာပေါ့။
ငါက ရူပါလို လူသိနတ်ကြားမှ မဟုတ်တာ၊ တိတ်
တိတ်ကလေး မြဲနေရတဲ့ သူက လူရှေ့မရှောင်
သူရှေ့မရှောင် တဝေ့ဝေ့နဲ့ဆိုရင် လူတကာ ရိပ်
မိကုန်မှာပေါ့...”

“ငါ အဆောင်မှာတောင် ဘယ်သူမှ မရိပ်မိ
အောင်နေခဲ့တာ။ ငါ ဆွေမျိုးတစ်ယောက်က သူ့အိမ်
မှာ လာနေပါပြောလို့ အဆောင်က ပြောင်းတာလို့
ခပ်တည်တည်လို့မိပစ်ခဲ့တော့ အဆောင်ကလဲ မရိပ်
မိကြဘူး...”

“ခု...တော့လဲ ဘယ်သူမြင်လို့မှ မကြောက်
တော့ပါဘူး။ ဒီကလေးတစ်ယောက်ကို ရဲဝံ့စွာ ကျွေး
မွေးသူတိသင်တော့မယ့်သတ္တိတွေ ကျုပ်ဆီမှာ ဝင်
လာပြီ”

“ရှင်က အဆောင်ကဆင်းပြီး ဘယ်သွားနေ
တာလဲ”

“မြူမင်းအိမ်ပါပဲ။ ကြီးမေလာခေါ်တာ၊ မြူ
မင်းလာခေါ်ရင်တောင် အဆောင်က တစ်မျိုးထင်
ကြဦးမယ်”

တာပါ၊ မြူမင်းမှာ ငါ့ကို ချောရတာတစ်ဖက် သူ
လဲ နင်တို့ကို အားနာ၊ ကြံရာမရ ဖြစ်နေတာပါ။”

“အောင်မယ်”

“အေးလေ နင်ကကျတော့ ထားပါတော့၊
ကျုပ်တို့ကို ရှက်တယ်၊ မျက်နှာပူတယ်၊ အားငယ်
တယ်၊ မတွေ့ချင်ဘူးဆိုတာ သဘာဝကျပါတယ်၊
ဟိုကောင်က ဘာဖြစ်တာလဲ၊ သူ့ကို ခွင့်မလွှတ်
နိုင်ဘူး”

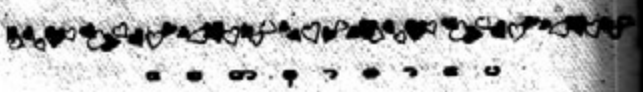
“သူ ထွက်လာပါလား၊ ဆင်းလာပါလား၊ အိမ်
ပေါ်က၊ ကျုပ်တို့ကို ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်စေခွင့်ပေး
လား၊ သူ နေခအိမ်ဖို့ လိုက်ချင်တာ မလိုက်ချင်
တာ သူ့ကိစ္စ၊ သူ့ဘာသာသူ ဆုံးဖြတ်လို့ရတယ်...”

“သူက ကျုပ်တို့နဲ့မတွေ့ချင်ဘူးလား၊ မတွေ့ရဲ
ဘူးလား၊ ဆင်ဖြူမျက်နှာ ဆင်မဲ မကြည့်ရဲဘူး
လား၊ အပြစ်က သူ့အပြစ်၊ ဒုက္ခခံရတော့ ကျုပ်
တို့က ခံရတယ်၊ တရားသလား၊ သူက ကျုပ်တို့
ကိုများ ရှောင်ရတယ်လို့...ဟွန်း”

“သူလဲ နင်တို့ရှေ့မှာ ထိုးကြိတ်ခံထားရတော့
ရှက်တာပေါ့ဟယ်”

“ရှက်ရင်...လဲသေ”

“ငါကလဲ ငါ သူ့အိမ်မှာနေတာ နင်တို့

မသိစေချင်လို့ ဖုံးဖိခိုင်းတာလဲပါပါတယ်”

“ဖုံးဖိစရာလား၊ ဒါတရားဝင်ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်
ဖြစ်ရမယ့်ကိစ္စ၊ နင်ကိုယ်တိုင်က ဘာကိစ္စဖုံးဖိချင်
ရတာတုံး၊ ပြဿနာမဟုတ် ပြဿနာရှာ၊ အလုပ်
မဟုတ်တာ အလုပ်ဖြစ်လို့၊ သင်ရင် မီးနေသည်
မို့နော်၊ ကျုပ် လူသတ်ချင်လာပြီ၊ နှစ်လောင်းဖြိုင်”

“ဒါ နည်းနည်းလေးမှ ခွင့်လွှတ်စရာမဟုတ်
ဘူး”

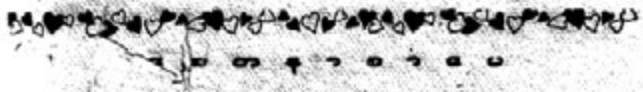
“အေး...ကျုပ်လဲစိတ်ဆိုးတယ်၊ ကျန်တဲ့တစ်ဖွဲ့
လုံးလဲ စိတ်ဆိုးကြမှာပဲ၊ ဆိုးကိုဆိုးတာပါ၊ အသည်း
ထဲကကို နာနေတာပဲ၊ ခုဘယ်မလဲ မြူမင်းက...”

“ဒီမနက်ခွဲစိတ်ပြီးမှ သူ ပြန်သွားတာ၊ နေ့ခင်း
ဘက် ပြန်အိပ်ခိုင်းထားတယ်၊ မနေ့ကလဲ ကား
ဒေါက်လျှောက်မောင်းလာရတယ်၊ ညကလဲ တစ်ည
လုံး မအိပ်ရသေးဘူး၊ အဲဒါကြောင့်ပါ၊ ညနေ
လောက်ကျရင်လာမှာပါ”

“သေလိုက်ပါလား၊ အိပ်ရေးပျက်လို့ သေတဲ့
မသာအဖြစ်နဲ့ လွမ်းသူပန်းခြင်းပို့မယ်”

“ကြီးမေကရော...”

ဆေးရုံက စိတ်ချရတာ၊ ဂရုစိုက်ကြတာ မှန်ပေမယ့်
ခုပဲ စိုက်ခွဲထားသော လူနာမီးနေသည်ဘေးမှာ အိမ်သားထဲ

က ဘယ်သူမှ မရှိတာကို စိတ်ဆိုးကြံပြန်သည်။ မြှောင်
တာဝန်ဆိုလျှင် ကြီးမေမှာလည်း တာဝန်ရှိပြီ။

“သွေးတိုးနေတယ်၊ မနေ့က ညနေကတည်း
က ငါ့ကိုလာပို့ကတည်းက သွေးတိုးနေတာ၊ မြှောင်
မင်းပြန်တော့ ကြီးမေ့ကို လွှတ်လိုက်မယ် ပြောပါ
တယ်...”

“ငါက မလွှတ်နဲ့တော့လို့ ပြောလိုက်တယ်၊
ငါဘာမှမလဲ စားလို့မရသေးတာ”

ကလေးငိုသံသဲ့ခနဲလေးက ပြောလက်စ စကား
အားလုံးကို ဖြတ်ချပစ်လိုက်တော့သည်။

“သားငိုပြီ”

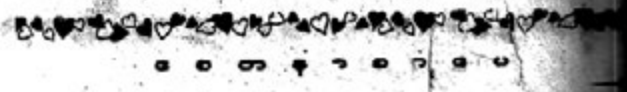
ကလေးအမေက ဒရစ်ပံပိုက်တန်းလန်းနှင့် ကျွဲ
တော့မလိုဖြစ်၏။ သုဇယံချင်းသုံးယောက်က ကလေး
ပုခက်ခုတင်နားသို့ လွင့်ခနဲ ရောက်သွားကြသည်။ ဆရာမ
လည်း ချက်ချင်းဝင်လာခဲ့လေသည်။ ကလေးကိုကောက်ချိတ်

“နို့တိုက်ကြည့်ရမယ်နော်”

“ဒီပုံစံကြီးနဲ့လား”

နီလာက အံ့သြစွာဝင်မေး၏။ ဆရာမကပြုံးပြသည်

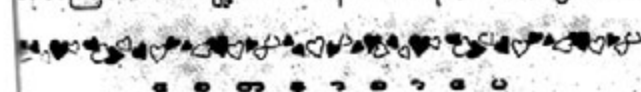
“ဒီပုံစံကြီးနဲ့ပဲပေါ့၊ မိခင်နို့ မဝင်ရင် ကလေး
အသားဝါလာမှာစိုးရတယ်လေ၊ တိုက်လို့ရအောင်
ကျွန်မက ဘေးက ကိုင်ထားပေးမှာပဲ”

ဆရာမက ကလေးကို ကျွမ်းကျင်စွာ ပွေ့ချီသည်။
သဇင်အနားသို့ ယူလာ၏။ သဇင်က အချိုဆုံး မျက်နှာနှင့်
ရင်စွင့်၍ ကြိုသည်။ သဇင်ကို သုဇယံချင်း သုံးယောက်လုံး
ဝိုင်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ မျက်နှာက ချိုထားလိုက်တာ၊
ကြည့်ထားလိုက်တာ။ သားကိုချစ်သည့်စောဖြင့် အတိုင်းမ
သိ မေတ္တာတွေ ပို့လွှတ်နေသော မိခင်တစ်ယောက်၏ မျက်
နှာသည် ယဉ် ရုံ ဘယ်ကတော့မှာလဲ။ ဤကမ္ဘာတွင် အလှ
ဆုံး မိန်းမကို ရှာပါ...ဟု ခုချိန်မှာသာ အလှမယ် ရွေးရ
လျှင် ဝင်းပဲနေသော သဇင်မျက်နှာသည် အလှကြီးလှနေ
သည်မို့ သဇင်သာလျှင် သရဖူဆောင်း၍ အလှတံခွန်ထူနေ
လေတော့သည်။

ဆရာမက သဇင်ဘေးမှာ သားကိုချိတ် နို့တိုက်ရ
လွယ်ကူစေရန် ချီပွေ့ပေးထားရင်း သဇင် မျက်နှာကို စေ့
စေ့ကြည့်သည်။ ထဘီပြာဝတ် သူနာပြုဆရာမသည် သူ
လုပ်ငန်းမှာ ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်ပါသည်။ တစ်ချို့ ဆေးရုံတွေ
မှာ သူနာစောင့် ဆရာမသည် ထဘီပြာဝတ် (BLUE STAFF)
ဆရာမ စာမေးပွဲအောင်မြင်ပြီးသော ဆရာမ အစစ်များ မ
ဟုတ်ကြပါ။ တစ်ချို့က ထဘီနီဝတ်ဆရာမ စာမေးပွဲအောင်

ထား၍ ထာဘီပြာထက် အဆင့်နိမ့်သည်။ သားဖွား ဆရာမ သင်တန်းတော့ အောင်မြင်ထားတတ်ကြသည်။ တစ်ချို့ဆို ဘာ စာမေးပွဲမျှ မအောင်သော သူနာပြုအကူ (NURSE AID)တွေ ဖြစ်၏။ လုပ်ငန်းမ ကျွမ်းကျင်သူများသည် လူနာကို အသေးစိတ် ရရမစိုက်နိုင်ကြပါ။ မလိုလားအပ်သော ပြဿနာများ ပေါ်ပေါက်နိုင်ပါ၏။

ဒီပါချမ်းမြေ့မာက ထာဘီပြာဝတ်ဆရာမသည် အူ အောင်သင့်အောင်ထိုက်သော စာမေးပွဲကိုအောင်မြင်ပြီး လုပ် သက်ရင့် ကျွမ်းကျင်သူတွေပဲ ဖြစ်၏။ ဆရာမက သဇင် မျက်နှာကို မကြိုက်ပါ။ လူနာ နှမ်းနေပြီ။ ညကလည်း ဖိုက်နာနေသည်မို့ အိပ်ရေးပျက်ခဲ့သည်။ ယခုမနက်မှာ ဖိုက် ခွဲထားသည်။ လူနာက နုနုလေးဖြစ်နေ၏။ ဧည့်သည်တွေ ရောက်လာပြီး စကားတွေပြောခြင်းမှာ လူနာအားရှိဖို့ ထိုက် သင့်သလောက်တော့ လိုအပ်၏။ သို့ပေမယ့် များလွန်းလျှင် လူနာကို ထိခိုက်သည်။ ခုကိုပဲ လူနာမှာ သားဇောနှင့် မျက် နှာ ဘယ်လောက်ကြည်ကြည်၊ သူ ပင်ပန်းနေပြီ၊ နှမ်းနယ် နေပြီ၊ အနားယူဖို့ လိုအပ်နေပြီ၊ ဧည့်သည် ဧည့်ခံခြင်းဆို သော ပင်ပန်းမှုဒဏ်ကို မခံနိုင်ပြီ။ ဆရာမက သိ၏။ တာ ဝန်လည်း ရှိပါသည်။ ဧည့်နှင့်ရမည်။

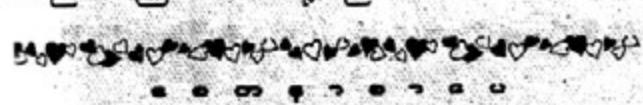
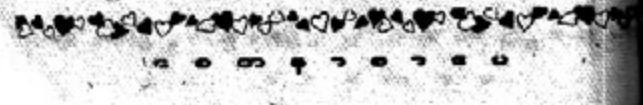
“လူနာ အရမ်းပင်ပန်းနေပါပြီ၊ နို့ ခဏ တိုက် ပြီးရင် အိပ်ကို အိပ်မှဖြစ်မယ်၊ ကျွန်မ လူနာကို

ကျွန်မက စကားမပြောစေချင်တော့ပါဘူး”

မျက်နှာကို ချိုချိုထား၍ အသံလည်း ချိုချိုနှင့်ပင် ပြော၏။ ခွန်းတို့အဖွဲ့ လက်ခံရပါသည်။ နားထောင်ရပါ သည်။ ဒါဟာ သဇင် ကျန်းမာရေး၊ သဇင်အတွက်ဖြစ်၏။ ပြောချင်သည့်စကားတွေကတော့ မကုန်သေးပါ။ ကုန်အောင် မပြောကြရသေးပါ။ မြူမင်းနှင့်လည်း တွေ့ဖို့လိုအပ်ပြီ။ မြူ မင်းကို ကိုယ်တို့ မိန်းမသားအဖွဲ့တွေနှင့် အရင်ညှိနှိုင်းမည်။ ယောက်ျားအုပ်စုနှင့် တွေ့သင့်မှတွေ့စေမည်။ အခြေအနေ ပေါ် မူတည်၏။ အထူးသဖြင့် နေ့ခ။ သူ့ဆီက အကြံဉာဏ် လောက်သာ တောင်းခံလျက် ဆေးရုံသို့ သူ လိုက်မပါလာ ဖို့ တားဆီးရမည်။

ဒေါသကုမ္မာရ မင်းသားက ဆေးရုံဆေးခန်းထဲ မ ရှောင်၊ မီးနေသည်ရှေ့ မရှောင်၊ လူနာယောက်ျားကို ထိုး ကြိတ်နေလျှင် ထိုးကြိတ်ခံရသူ ဘာမျှ မဖြစ်ခင် မီးနေသည် တစ်ခုခု ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒီကိစ္စ လိမ္မာပါးနပ်စွာ ကိုင်တွယ် ရပါမည်။ ဒါတွေ အားလုံးဟာ ကိုယ်တို့ သုဇယချင်းတစ် ခွဲလုံး ဘေးထွက် ရှောင်မနေသင့်သော ကိစ္စဖြစ်၏။ ဝင်ကို ပါရမည်။ သဇင်အတွက်ပါပဲ။ သဇင်အတွက်တင်တော့လည်း မကပါ။ တစ်သက်လုံး လူကောင်းလေးဖြစ်ခဲ့သော မြူမင်း၊ ကိုယ်တို့ သုဇယချင်းလည်း ဒီဘဝမှာ ဒီတစ်ချက်ကြောင့် အမည်းစက်ကြီး မထင်စေဖို့လည်း ပါ၏။

ဘာဖြစ်လို့ တရားဝင် လက်ထပ်ကြသေးတာလဲ။
ကိုယ်တို့ကသာ မသိတာ။ သူတို့ကတရားဝင် လက်
ထပ်ပြီးလည်း ဖြစ်နေနိုင်သည်။ ဧည့်ခံပွဲ ကျင်းပတာ၊ ဓ
ကျင်းပတာ ဖယ်ထားပါ။ တရားရုံး လက်မှတ်ထိုးတာလောက်
လုပ်ဖြစ်လျှင် ကျေနပ်ရပါမည်။ သူ့အိမ်ပေါ်မှာ သဇင်ထို
ခေါ်တင်ထားသည်ဆိုသည့် အတွက် ဝမ်းသာရပါ၏။ သို့
ပေမယ့် တရားဝင်၊ လူသိရှင်ကြားဖြစ်မှသာ မြူမင်းလည်း
ယောက်ျားညံ့ ယောက်ျားစုတ်ဘဝက လွတ်မြောက်မည်
သဇင် ဘဝလေးလည်း သိက္ခာရှိမည်။ လက်ထပ်ပြီးကြည့်
ဆိုလျှင် ကိုယ်တို့ တစ်ဖွဲ့လုံး ဝမ်းသာပါမည်။ လက်ခုပ်တီး
၍ ကြိုပါမည်။

လက်မထပ်ရသေးဘူးဆိုလျှင် ...

လက်ထပ်ဖြစ်ဖို့အတွက် ကိုယ်တို့ အားလုံး ဝိုင်းဝန်း
ဆောင်ကျဉ်းရပါမည်။ မြူမင်းကို ရော့မည်။ မရလျှင်
ခြောက်မည်။ မရလျှင် အကျပ်ကိုင်မည်။ မိုးကုတ်မှ မိဆ
တွေ့ရော ဒီကိစ္စ သိပြီလား။ ပြောသင့် လှမ်းပြောရမည်။
ကြီးမေကို အားကိုးလို့ မရနိုင်ပါ။ ကြီးမေဆိုသော ကြီးမေ
က မြူမင်းဘက်သားစစ်စစ်ကြီး။ ဆင်ကြီးတစ်ကောင်လုံး
တွေ့ပါလျက် မြူမင်းက 'ခြင်' ဆိုလျှင် ကြီးမေက...

“ဟောတော့...ခြင်ကလေးတစ်ကောင်”

ဟု ပြောမည့်သူဖြစ်သည်။

မိုးကုတ်မှ မိဘတွေ့ကရော...။ ကြီးမေနှင့်များ ထူး
မခြားနား ဖြစ်နေဦးမှာလား။ လူကြီးလူကောင်း မြို့ မျက်နှာ
ခုံးတွေ၊ လူရိုသေ ရှင်ရိုသေထဲကဟု ကြားဖူး၏။ တရားရှိ
တန်ကောင်းပါရဲ့...။ မတရားမလုပ်တန်ကောင်းပါဘူးလေ။
သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာမှာကြတန်ကောင်းပါရဲ့။

သုဇယျာဓိသုံးယောက် ထပ်တူညီ အတွေးကိုယ်စီ
ဝင်သည်။ ဤ အတွေးများကို အကောင်အထည် ဖော်ရ
မည်။ ကျန်သော သုဇယျာဓိတွေနှင့် ပြန်တိုင်ပင်ရမည်။
အထူးသဖြင့် သဇင်အခြေအနေက ဧည့်သည်ကို ဆက်လက်
ဧည့်မခံနိုင်တော့ပြီ။ ဆရာမကလည်း ခွင့်မပြုပြီဆိုတော့
ကိုယ်တို့ ပြန်ကြမဖြစ်မည်။

“သဇင်...တို့ ပြန်မယ်၊ ညနေ တစ်ခေါက်
ပြန်လာမယ်”

သဇင်က ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်၏။

“နည်းနည်း နောက်ကျပြီးမှ လာပါ။ ခုပဲ မွန်း
က လွဲနေပြီဆိုတော့ ညနေနား ကပ်နေပြီ၊ လူနာ
ကို ကျွန်မက ခပ်ကြာကြာ အိပ်ခိုင်းဦးမှာမို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ခေါင်းလေးတွေ ကိုယ်စီ ညိတ်လိုက်ကြရသည်။

နေရာမှာတော့ ဆရာမ အမိန့်ကို နာခံရမည်လေ...။

အခန်း (၁၀)

ခွန်း၏ စကားအဆုံးမှာ နေ့စ မျက်နှာကြီး ညိုမှောင်
အုံ့ခိုင်းကျသွားရပါတော့သည်။

“စကားတွေက ပြောရင်း တောင်ရောက်
မြောက်ရောက်လဲ ဖြစ်တယ်ကွာ၊ လိုရင်း မရောက်
ဘူး၊ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကလေးကလဲ ငိုတယ်...”

“ဆရာမကလဲ ကျုပ်တို့ကို နှင်တယ်ကွာ၊ အဲ
ဒါနဲ့ ပြန်လာရတော့ နှင်တို့ လက်ထပ်ပြီးပြီလား
မမေးခဲ့ရဘူး၊ သဇင်က အဆောင်ကဆင်းပြီး မြူ
မင်း အိမ်ပေါ်တက်သွားတာတော့ အမှန်ပဲ...”

“သဇင်ကိုယ်တိုင်က ပြောလိုက်တယ်၊ အဲဒီ

အိမ်ကပဲ ကလေးလာမွေးတယ်၊ လူနာ မှတ်တမ်း
မှာ ကလေးအဖေမှာမည် မြူမင်း၊ ဆေးရုံကဆင်း
ရင်လဲ မြူမင်းအိမ်ပဲ ဆင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်...

“ဒါပဲ ရှိတာပဲ၊ အဲဒီ အခြေအနေပေါ် မူတည်
ပြီး သုံးသပ်ရင်...”

“ဘယ်ပေါ်မှာပဲ မူတည်တည်၊ ဘယ်လိုပဲ
သုံး သပ် သုံးသပ်၊ ဒီလောက်ပေါ်တင် ဘွင်းဘွင်း
ကြီး၊ ဆင်ကြီးတစ်ကောင်လုံးတွေနေပြီ ဆင်ခြေ
ရာ ခံရဦးမှာလား”

“မြူမင်းက သဇင်ကို ဘာဖြစ်လို့ ပေါ်ပေါ်
ထင်ထင် မယူတာလဲ မသိဘူးနော်၊ သူတို့ ပိုက်ဆံ
လဲ ချမ်းသာရဲ့သားနဲ့၊ မင်္ဂလာတွေဘာတွေ ဆောင်
ပါတော့လား”

“သူ မိဘက သဘောမတူဘူးထင်တယ်”

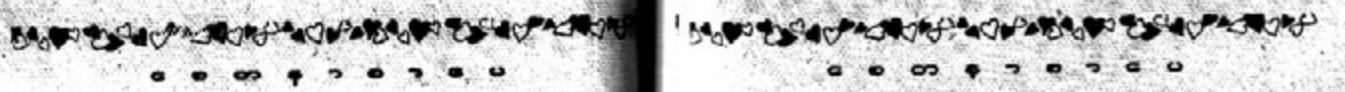
“မြူမင်းဘက်ကလား”

“ဒါပေါ့၊ မြို့ထားရအောင် နိုင်လုံတဲ့အကြောင်း
ရှိလို့ပေါ့၊ ကြီးမေကြီးတော့ သူက နိုင်တာကိုး...”

“မြူမင်း လုပ်ပုံက မဟုတ်တော့ ငါတော့
တစ်မျိုးတောင် ထင်ချင်လာပြီ”

“ဘယ်လို တစ်မျိုးလဲ”

“ဒီကောင် မိုးကုပ်မှာများ မိန်းမကြီးရှိနေလား”

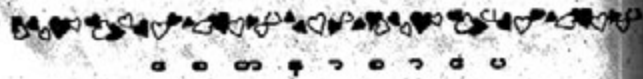
နေခက စားပွဲကို ငြိမ်းခနဲ ရိုက်လိုက်သည်။
 “တော်လိုက်တဲ့ ရွှေဦးနောက်၊ ငါ ဘာလို့ ဒါကို မတွေးမိပါလိမ့်၊ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဟိုမှာ မယားကြီး ရှိနေရင် ဒီမှာ ဘယ်လိုလုပ် လူသိနတ်ကြားလက်ထပ်လို့ ဖြစ်မလဲ”

“အဲဒါဆိုလဲ ကိုယ့် သူငယ်ချင်းလေးကို မနစ်မွန်းအောင် အစကတည်းက ရှောင်ပါလား၊ ထိန်းသိမ်းပါလား၊ ဆင်ခြင်ပါလား”

“ဒါတော့ မြူမင်းတစ်ယောက်တည်း အပြစ်မပြောနဲ့ကွ၊ ရှောင်ဖို့၊ ထိန်းသိမ်းဖို့၊ ဆင်ခြင်ဖို့ တာဝန်ဟာ မြူမင်းတစ်ယောက်တည်းမှာ ရှိနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ သဇင်မှာလဲ ရှိတာပဲ”

“ဒါတော့ ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမကွ၊ ခွန်အားချင်း မတူဘူး၊ ပြောနိုင်မလား၊ သူ စော်ကားရင် စော်ကားမှာပေါ့၊ သဇင်က သူ အိမ်မှာ တစ်နေကုန် ကွန်ပျူတာ သွားရိုက်နေတာ၊ သူအိမ်၊ သူရာမှာ သူ လက်ခုပ်ထဲက ရေ၊ သူ သွန်လို သွန်၊ မှောက်လိုမှောက်”

“လူတင်ပါလို့ နွားကျားကိုက်တာ၊ သဇင်နဲ့ မြူမင်းနဲ့ ဗလချင်း ဘယ်လောက်ကွာလို့လဲ၊ မတိမ်းမယိမ်းပဲ၊ မြူမင်းက ယောက်ျားလေးထဲမှာ ခပ်

ညက်ညက် ၁၁

“သဇင်က မိန်းမထဲမှာ ခပ်ထွားထွားဆိုတော့ လူကောင်ချင်း ဘယ်လောက်ကွာလို့လဲ၊ လယ်ဗယ်ပဲ...”

“ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ချင်း ရွယ်တူရုံနဲ့ ဗလချင်းတူနိုင်မလား၊ မိန်းမ ဝတုတ်ကြီးနဲ့ ယောက်ျား ပုညက်ကလေးနဲ့ သတ်ကြည့်ပါဦး၊ ဘယ်သူ နိုင်မလဲ”

“ဘယ်သူနိုင်မလဲ”

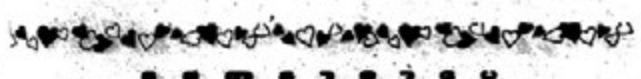
“ဘယ်သိမလဲ၊ ငါ မသိလို့မေးတာ”

“ဟာ...တော်ကြကွာ၊ ထောင်တန်တဲ့ စကားကို ဟာသ လုပ်မပစ်နဲ့”

“ဦးမင်းနေခ၊ ရှင့်ဒေါသတွေ သိမ်းပါတော့၊ ကျုပ် စဉ်းစားကြည့်တယ်၊ သူတို့ချင်း ပြေလည်နေလောက်ပါပြီ၊ ရှေ့ပိုင်းတုန်းက မြူမင်းအိမ်က ခွင့်မပြုလို့နေမှာပေါ့...”

“စောင့်ရင်းစောင့်ရင်းနဲ့ ခွင့်ပြုတဲ့အချိန်ကို ရောက်တော့ သဇင်က လူလုံးပြုလို့ မလှတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် မင်္ဂလာမဆောင်ဘူး၊ ဧည့်ခံပွဲ မလုပ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လဲ...”

“မင်္ဂလာဆောင်ရင် ဧည့်ခံပွဲလုပ်ရင်တော့

ကောင်းတာပေါ့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်းတဲ့ မိန်းမသားတွေအဖို့မှာတော့ တစ်သက် တစ်မင်္ဂလာတွေ ဘာတွေနဲ့အကျယ်ချဲ့ပြီး မင်္ဂလာယူနိုင်တာပေါ့...။

“လူတင်ပါလို့ နွားကျားကိုက်တာဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ် ကောင်းပါလျက်နဲ့ ခေါင်းရွေ့ရတာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မင်္ဂလာ မယူနိုင်တဲ့ မိန်းမသားတွေမှာတော့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့၊ ဝတ်သက် တစ်မင်္ဂလာနဲ့ လွဲမယ်ပေါ့...။

“သဇင်အတွက်က ခုချိန်မှာ မင်္ဂလာဆောင်ခြင်း၊ မဆောင်ခြင်းဟာ အဓိက မကျတော့ဘူး၊ သဇင်ဟာ မြူမင်း အိမ်ပေါ်မှာပဲ တစ်ချိန်လုံး နေနေတယ်၊ အခု ကလေးမွေးတော့လဲ ဖခင်နာမည် မြူမင်းလို့ ဖော်ထုတ်တယ်...။

“ပြီးပြီပေါ့၊ ဒါကို ထပ်ကွန့်ပြီး ဘာလုပ်တွေ ညာလုပ်တွေ သွား ပြောမနေနဲ့တော့စို့ကွာ၊ မသိလိုက် မသိဘာသာနဲ့ပဲ သူတို့ချင်း ရာသက်ပန် ခိုင်မြဲဖို့ လိုတယ်ဆိုတာကိုသာ သိအောင် ပြော”

“ဟ... မြို့နေလို့ ဖြစ်မလား၊ ဘာမှန်းမသိ၊ ညာမှန်းမသိနဲ့၊ သဇင်ဟာ ငါတို့သုဇယျာဓိ၊ ငါတို့ ညီမ တစ်ယောက်ဆိုလဲ ဟုတ်တယ်၊ သုဇယျာဓိက တစ်ယောက် အိမ်ပေါ်မှာ ခြောက်လ

ခုနစ်လလောက် နေတယ်၊ အဲဒီ ယောက်ျားရဲ့ ဘာလဲ...။

“ဇနီးလား၊ သူ့ဘာသာ ဒုက္ခရောက်လို့ပဲ ဒီယောက်ျားက ကယ်တင် ကူညီထားတာလား၊ မရေရာတဲ့ ဘဝကြီးမှာ ငါတို့ သုဇယျာဓိကို မထားနိုင်ဘူး”

“ရေရာပါတယ်ကွာ၊ မြူမင်း ကလေးပါပဲ၊ ရှင်းနေတဲ့ဟာ၊ ဒီထက် ရှင်းတဲ့ ပြဿနာတောင် ဒီလောက် မရှင်းဘူး၊ ခုဟာက ပေါ်တင်ကြီး”

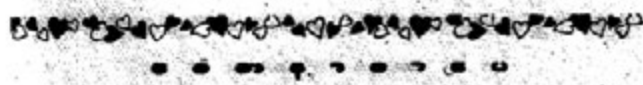
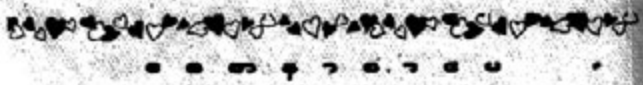
“အေးလေ... ကလေးအဖေ နာမည် မြူမင်းလို့ ဆေးရုံမှတ်တမ်းမှာ ဖော်ပြကတည်းက မြူမင်း ကလေးမို့လို့ပေါ့”

“အဲဒါကို ဘယ်သူမှ မငြင်းဘူး၊ ဒီအချက်ကို အားလုံး လက်ခံတယ်၊ လက်ခံကြလား”

“လက်ခံတယ်၊ လက်မခံချင်လို့လဲ မရဘူး၊ ဆေးရုံရှိကံဘုတ်မှာ ရေးထားတယ်၊ မြူမင်းတဲ့”

“ဒါဆို ဒီကောင် သဇင်ကို တရားဝင် ဇနီးအဖြစ် လူလယ်ခေါင်မှာ ဝန်ခံရမယ်၊ ရင်ဆိုင်စေရမယ်၊ တိတ်တိတ်ပုန်းယူထားလို့ ရမလား”

“အေးလေ...၊ ငါတို့ သုဇယျာဓိလေးက ခုလို တရားမဝင် ဘောင်မဝင်ဆိုတာ ငါတို့က

အလုပ်တွေထဲသို့ ကိုယ်စီ ရောက်နေကြပြီမို့ သူတို့အလုပ် အကိုင်နှင့် သူတို့နေရာဌာနတွေမှာ 'ဦး'တွေ 'ဒေါ်'တွေတစ် ပြီး အခေါ်ခံရသည့်အခါ ခံနေကြရပြီ။ အထူးသဖြင့် ဝဏ္ဏ ဆိုလျှင် ကျောင်းဆရာမို့ ဦးဝဏ္ဏပဲ လူတကာက ခေါ်၏။ အဲ သည် 'ဦး'တွေ 'ဒေါ်'တွေသည် သူတို့ချင်းဆုံတော့ ကလေး ပေါက်စတွေတွေဖြစ်ကုန်ကြသည်။ စကားကို တစ်ဖက်သား ပြောဖို့ အခွင့်အရေးမပေးပါ။ သူ့ထက်ငါ လူပြော၏။ သိပ် မရယ်ရပဲလည်း ရယ်ဖြစ်ကြလေ၏။

“လူစုံပါလား”

“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ၊ ရူပါနဲ့ ဆေးရုံဝမှာ တွေ့တာ”

မွန်းလွဲပိုင်းဆွေးနွေးပွဲမှာ ရူပါ မပါပေမယ့် သတင်း အစုံအလင်ကိုတော့ ရပြီးဖြစ်၏။ ရူပါလည်းပါလာတော့ လူ စုစုပေါင်း ရှစ်ယောက်ဖြစ်သွားသည်။ ကြည်သာက အချင်း ချင်း လက်တို့ပြီး...

‘ဝါကျရှစ်ဆယ်’ဟု ပြောကာ ပြုံးစေ့စေ့လုပ်နေ သည်။ ကလေးခုတင်ကို သူ့ထက်ငါ ဖွင့်ကြည့်ကာ...

“ချစ်စရာလေး...”

“ဖြူလိုက်တာဖွေးလို့”

“ဟို အကောင်စုတ်နဲ့ တစ်ထေရာတည်းပဲ”

“ငါ ဒီတစ်သက် မိန်းမမယူတော့ဘူး၊ က လေးတော့ ရချင်တယ်၊ ငါ မွေးစားမယ် သဇင်၊ ငါ့ကိုပေး”

ဆိုတာတွေနှင့် ဆူညံသွားတော့သည်။ ဆရာမက ထုံးစံအတိုင်း အခန်းပြင်ထွက်လေ၏။

“ကြီးမေရော...”

“သွေးတိုးနေတယ်”

“မသက်သာသေးဘူးလား”

“သက်တော့ သက်သာပြီ၊ ဒါပေမယ့် အိမ်မှာ ပဲ နေလိုက်တော့ဖို့ ပြောထားရတယ်၊ ဒီမှာလဲ နေ ရောညပါ ဆရာမ ရှိတာပဲဆိုတော့...”

“နင် ဘာစားလဲ”

“ဆွပ်...အရည်ပဲ”

“တယ်သူပို့လဲ”

“ဖြူမင်း ယူလာတယ်”

“ခု တယ်မှာလဲ”

“သူ့ အဖေက ရန်ကုန် ရောက်နေတာ တစ် ပတ်ရှိပြီ၊ ဒီမှာ အလုပ်ကိစ္စတွေ ရှိနေလို့၊ သူသာ သူ့ အမေ ကိစ္စနဲ့ မိုးကုတ်ပြန်တုန်း ငါ ဗိုက်နာလို့

ပြန်ဆင်းလာရတာ၊ သူ့အဖေ ကိစ္စအဖော်လိုတာနဲ့ ငါ့ကို ဆွပ်လာပို့ပြီး ခဏပြန်ထွက်လိုက်သွားရ တယ်”

သဇင်မျက်နှာကို ဝိုင်းအကဲခတ်လိုက်ကြသည်။ ကြည်ကြည်လင်လင်ပဲဖြစ်၏။ ပက်လက်ကလေးနေပေမယ့် လန်းဆန်းသည်။ နေကောင်းပုံလည်း ရသည်။

“နို့ထွက်ပြီလား”

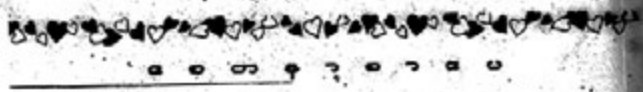
ရူပါက နားနားကပ်၍ ကြိတ်မေးလိုက်သည်။

“မထွက်သေးဘူး၊ ခုမှ အရည်ကြည်လေး ပဲ၊ နင့်ကို ပြောရဦးမယ် ရူပါ၊ ငါ ကိုယ်ဝန်နဲ့ တုန်းက နေ့တိုင်း ငိုလို့လားမသိဘူး၊ ခု နို့မထွက် တာ၊ နင် နင့်ယောကျ်ားနဲ့ ရန်ဖြစ် စိတ်ကောက် ရင်တောင် မငိုနဲ့ သိလား၊ ငါ့ သားလေး နို့ငတ်မှာ စိုးလို့ ငါတောင် မငိုတော့ဘူး၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲ နေတယ်”

“ဪ...အဖွဲ့ရဲ့ သစ္စာဖောက် အိမ်ထောင် သည် နှစ်ယောက် ဘာတွေကြိတ်ဆွေးနွေးနေကြ သလဲ၊ သဇင်က သားမွေးထားပြီဆိုတော့ ရူပါက သမီးမွေးကွာ”

“မွေးမှာ...မိန်းကလေးပဲ လို့ချင်တယ်”

“ရှင့် အမျိုးသားကရော...”

“သူက သားလို့ချင်တယ်၊ မရပါဘူး၊ ကျုပ်က ဒီ ဝိုက်ကြီးနဲ့ လွယ်ရမှာ၊ ရွေးတိုင်းသာရမယ်ဆို ရင် ရွေးချယ်ခွင့်က ကျုပ်ဆီမှာပဲရှိတယ်၊ သူ သား လို့ချင်ရင် သူ့ဘာသာ မွေးပါစေ”

“ဒါ တရားတာပေါ့”

“သဇင်၊ ကလေးမှာမည် မှည့်ပြီးပြီလား”

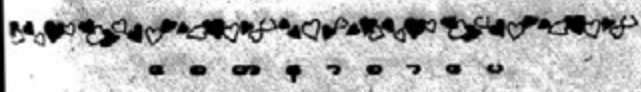
“ဘယ်မှည့်ရဦးမှာလဲ၊ ဒီနေ့မှ မွေးတဲ့ဟာ”

“ကြိုစဉ်းစားမထားဘူးလား”

“မစဉ်းစားထားပါဘူး၊ နေ့တိုင်း ငိုနေပါတယ် ဆိုမှ၊ ကျုပ်က သားလေးမွေးခါနီးထိ မျက်ရည်နဲ့ မျက်ခွက်၊ သားလေး မျက်နှာမြင်လိုက်ရတဲ့အချိန် က စပြီး မျက်ရည်အလိုလိုတိတ်သွားတယ်...”

“ခုတော့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲ၊ ဖြစ်သမျှ အ ကြောင်း အကောင်းချည်းလို့ မှတ်ပါတယ်၊ အစက ဆို ရှင်တို့နဲ့လဲ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲဘူး၊ ရှက်လဲ ရှက်တယ်၊ ခုတော့...”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆုံးမလိုက်တယ်၊ အမှားကို လုပ်တုန်းကတောင် မရှက်ခဲ့သေးတာ အခု သားအ တွက် မိခင်နေရာမှာမားမား ရပ်တော့မယ်ဆိုတဲ့ မင်္ဂလာရှိတဲ့ လုပ်ရပ်ကို လုပ်တော့မယ့် ကိစ္စကျ မှ...”

“ဘာရှက်စရာလိုတော့မလဲ၊ ရှင်တို့က ပစ်ပယ်ရင်သာ ရှင်တို့ စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေရအောင် ကျုပ်က ရှောင်မှာ”

“ငါတို့က ဘာလို့ပစ်ပယ်ရမှာလဲ”

“အေးလေ...ခုလို အခင်မင်မပျက်ဘူးဆိုတော့ ငါဝမ်းသာတာပေါ့၊ နင်တို့လဲ မတွေ့ရဲတာတွေ ဘာတွေမရှိတော့ဘူး”

“သဇင် ဒီမှာ ငါအကောင်းပြောမလို့၊ နင်တို့ရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးပြီးကြပြီလား”

“ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“ဟဲ့...ဘယ်သူနဲ့လို့မေးစရာလား၊ မြူမင်းနဲ့ပေါ့”

“ဘာလို့ထိုးရမှာလဲ”

“လုပ်ပြန်ပြီ၊ သဇင် နင်ဟာတော်တော် မိုက်တယ်၊ သူများတွေက နှာခေါင်းမပါလို့ မစင်စားတာ၊ နင်က သေချာကြည့်ပြီးမှ နှစ်တုံးစားမိလို့ တောင် မစင်မှန်း မသိတာ”

သူများတွေပြောပါစေဟု နေခက မြုံနေသည့် စရောက်ကတည်းက နေခက နှုတ်ဆက်ရုံနှုတ်ဆက်ပြီး ဒီကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာမျှမပြောဘဲနေ၏။ ခွန်းက နင်တတ်နိုင်သလောက် မပြောဘဲနေပါဟု မှာထားသည်။ “နင်က

ဒေါသရှေ့ထားလွန်းတယ်၊ ဟိုက မီးနေသည်ဖြစ်နေတာ”ဟု ကြိုပိတ်ထားခဲ့သည်မို့ နေခ တိတ်ဆိတ်နေပါ၏။ ဝဏ္ဏက ကျောင်းဆရာမို့ စကားအရာမှာ ကျွမ်းကျင်သည်။ သူပြောပစေ ဟုတိုင်ပင်လာခဲ့ကြသည်။ ခုတော့ ဝဏ္ဏကစလို့ ဒေါသထွက်လေ၏။

“ဒီလိုပါဟယ် ဝဏ္ဏ၊ နင်ကလဲ ဒေါသနဲ့ပဲ၊ နေခတစ်ယောက်ဒေါသကြီးပလားမှတ်တယ်၊ နင်လဲ တူတူပဲ၊ ဒီမှာ...ငါပြောမယ် ဒီလိုပါ သဇင်ရယ်...”

“နင်က မြူမင်းအိမ်မှာပဲ နေတယ်၊ ခု...မြူမင်းအိမ်ကပဲ ဆေးရုံတက်တာ၊ နင့်ရှေ့ရေးအတွက် မြူမင်းကို ဒီလိုလွှတ်ထားလို့ မရတူးလေ၊ လက်မှတ်ထိုးရမှာပေါ့၊ တရားဝင်လက်ထပ်ရမှာပေါ့”

“မြူမင်းနဲ့လား”

“အေးပေါ့...နင့်ဘက်က သိပ်နှစ်နာတယ်၊ ငါတို့က ဒါကိုမခံနိုင်တာ၊ မည်သူမဆို အိမ်ထောင်ပြုကြတာပဲ၊ ပေါ်တင်ပေါ့၊ နင့်ကျမှ တရားမဝင်ဘဲ တိတ်တိတ်ပုန်းဘဝကို ရောက်ရရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ ဘာလဲ...မြူမင်းက ခေါင်းရှောင်တာလား၊ သူ့မိဘက ခွင့်မပြုလို့လား”

“နှစ်ခုလုံးမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် လူသိနတ်ကြားဖြစ်ဖို့ နင်တို့တစ်ခုခု တရားဝင်ဘောင်ဝင် ဘာရှိလဲ”

“ဘာမှမရှိဘူး”

“နင် ဒီလောက်မ၊ အပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင်တို့က မြူမင်းကို ကလေးအဖေထင်နေ ကြတာလား”

“ဟဲ့... မဟုတ်ဘူးလား”

သဇင်ခေါင်းခါ၏။ တစ်ချိန်လုံးမျက်ရည်ပျောက်ထာ ရွင်လန်းတက်ကြွနေသော မိခင်တစ်ယောက်က ခုချိန်မှစ၍ မျက်ရည်စို့ဝဲလေ၏။

“နင် ဆေးရုံမှာလဲ ကလေးအဖေမှာမည် မြူ မင်းလေ”

“အဲဒါ သူ ကူညီတာပါ”

“ဒါဆို ကလေးအဖေက ဘယ်သူလဲ”

“သေပြီ”

“သဇင် နင်ပေါ့ပေါ့လေး ပြောချလိုက်တာ၊ တကယ်မသေသေးဘူးဆိုတာ အသိသာကြီး၊ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ၊ လက်ထပ်လို့မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ အခက် အခဲ ဘာရှိလဲပြော၊ တို့ ကူညီမယ်”

နောက်နားမှာထိုင်နေသော နေခက ရှေ့တိုးလာခဲ့၏။

“ကလေးအဖေနဲ့ နင်နဲ့ တရားဝင်လက်ထပ်ပြီး

ပလား သဇင်”

နေခမေးတော့ သဇင်က လှမ်းကြည့်၏။ ပြီးတော့ ခေါင်းခါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူကမှ တာဝန်မယူဘဲ”

“သူ ဘယ်သူလဲ”

“မပြောချင်ဘူး၊ မမေးပါနဲ့၊ တာဝန်ခွဲသွားတဲ့ လူယုတ်မာရဲ့ နာမည်ကိုလဲ ထပ်စာလဲလဲ ငါ့ပါးစပ် က မထွက်ချင်ဘူး၊ ငါဟာ ဒီသားလေးရဲ့ အဖေ လဲဟုတ်တယ်၊ အမေလဲဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ငါ့ရဲ့ ခံယူချက်ပဲ”

“နင်... သဇင် သေချာစဉ်းစားပြီးမှ ပြောနော်၊ တစ်ယောက်ယောက်ကို ကာကွယ်ချင်တာနဲ့ ပေါက် ကရတွေ လျှောက်မပြောနဲ့၊ နင် ခွန်းအိမ်မှာ မီးဖို ထဲမှာ ပုန်းနေတုန်းက ငါတို့မသိအောင် နင် ပြန်သွား ခဲ့တယ်”

သဇင်ခေါင်းညိတ်၏။

“နင်ပြန်သွားတော့ စာတစ်စောင်ရေးပြီး ထမင်းချက်တဲ့ကောင်မလေးကို ပေးခဲ့တယ်လေ”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒီစာထဲမှာ ရေးထားတယ်၊ ငါတို့ထင်တာ

မှန်ပါတယ်တဲ့၊ ငါတို့က နင့်မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီလို့ ထင်တဲ့အကြောင်း၊ တရားခံမြူမင်းပဲ ဖြစ်ရမယ်ဆို တဲ့အကြောင်းတွေပြောနေတာ...

“ငါတို့ထင်တာ မှန်တယ်ဆိုတာ မြူမင်းပဲလို့ ဝန်ခံသွားတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ခုမှဘာဖြစ်လို့ စကားလွဲတာလဲ”

“မြူမင်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် နင်ဘာဖြစ်လို့ သူ့အိမ်ပေါ်တက်နေ သလဲ”

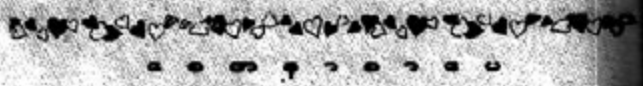
“ငါပြောပါရောလား၊ မြူမင်းဟာတစ်ဖက် သားကို ကူညီချင်စိတ်ရှိတယ်၊ မြူမင်းက ငါ့ကို သက်သက်ကူညီတာ၊ ငါ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်သွားမှာစိုး လို့အဆောင်ထိ ကြီးမေကိုလွှတ်ပြီးခေါ်ခိုင်းတာ...

“မြူမင်းကြောင့် ငါ့ဘဝမပျက်စီးတာ၊ လမ်း ပေါ်မှာ သူတောင်းစားမဖြစ်ရတာဟာလဲ မြူမင်း ကြောင့်ပဲ၊ မြူမင်းဟာ စိတ်ကောင်းနလုံးကောင်း အရမ်းရှိတဲ့ သူငယ်ချင်းပါ”

“ဒါ အမှန်တွေပဲလား”

“အမှန်တွေပဲ”

“ဒါဆိုလဲ မြူမင်းက နင့်ကို လက်ထပ်ဖို့ တာဝန်ရှိတာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင်က ဗိုက်ကြီးပွေ့ပြီး မြူမင်းအိမ်ပေါ်တက် သွားလိုက်တာကိုး၊ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမကွ၊ သူစိမ်း တွေ၊ နင်က ဘာပဲပြောနေနေ၊ ပတ်ဝန်းကျင်က နင့်ကို မြူမင်းရဲ့ဇနီးလို့ မြဲနိုးပါးချင်းတွေ မြင်ရင် ထင်မှာပဲ”

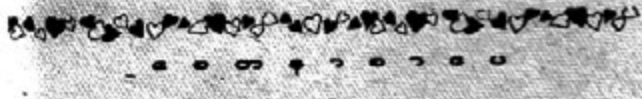
“မမြင်ပါဘူး”

“ခုပဲ... ငါတို့မြင်ပြီ၊ အိမ်မှာ တို့က မမြင်ဘူး ပဲထား၊ ဆေးရုံမှာဆိုတော့ သူမျိုးတစ်ရာတစ်ပါး တွေ့ပြီ၊ ဆေးရုံမှာလဲ မြူမင်းနာမည်ရေးထားတော့ အများအမြင်မှာ နင်နဲ့မြူမင်းဟာ ဇနီးမောင်နှံပဲ...”

“ဆေးရုံက ဆင်းရင် နင်က ကလေးပွေ့ပြီး မြူမင်းအိမ်ပဲ ဆင်းဦးမယ်၊ အဲဒါ... နင်တို့နှစ် ယောက်ကို ဘယ်လိုသတ်မှတ်ရမှာလဲ၊ ပတ်ဝန်း ကျင်က ဘယ်လိုမြင်မလဲ...”

“သဇင်... မြူမင်းက နင့်ကိုတိတ်တိတ်ပုန်းဘဝ မှာထားရင် ငါတို့မခံနိုင်ဘူး၊ မြူမင်း ဝိုးကုတ်မှာ မိန်းမရှိလား၊ နင့်မှာ ဘာအခက်အခဲရှိလဲ၊ ငါတို့ကို ပြော တို့အားလုံး နင့်ဘက်မှာရှိတယ်၊ ကူညီမယ်”

“ဟုတ်သားပဲဟယ်၊ အရင်တုန်းက နင်ပဲ ငါတို့ ထင်တာမှန်တယ်လို့ပြောခဲ့တယ်၊ အခြေအနေအရပ်

ရပ်ကလဲ မြူမင်းဟာ ကလေးအဖေဆိုတာ ညွှန်ပြ
တယ်။ နင်က ဘာကို ကာကွယ်နေတာလဲ၊ ခုကျမှ
မြူမင်းမဟုတ်ဘူးလို့ ဘာဖြစ်လို့ထင်ငြင်းနေတာလဲ”

“ဟုတ်မှမဟုတ်ဘဲ၊ မြူမင်း မဟုတ်ပါဘူး၊
မြူမင်းက သူတော်ကောင်းပါ။ နင်တို့ မြူမင်းကို
အထင်မလွဲကြပါနဲ့။”

“ဒါဖြင့်ငါတို့ထင်တာမှန်တယ်ဆိုတာကရော”

“ငါ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီလို့ နင်တို့ထင်တာ
မှန်တယ်လို့ပြောတာ၊ မြူမင်းနဲ့ထင်မှန်း မသိဘူး၊
အဲဒီအချိန်မှာ ငါက ငါ့အခန်းထဲကို နောက်ဖေး
ဘက်က လှည့်ဝင်ပြီး နင်တို့အတွက်စာရေးနေပြီ...

“ပြီးတော့...ငါထွက်လာခဲ့တာပဲ၊ မြူမင်းနဲ့
ငါလို့ ဝန်ခံခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကြီးမေက ငါ့ကို
ချက်ချင်းလာခေါ်တာ၊ ငါအဆောင်ကို ပြန်ရောက်
ရောက်ချင်း မတိမ်းမယိမ်းဘဲ ကြီးမေလိုက်လာပြီး
ခေါ်တယ်...”

“မြူမင်းက ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်တဲ့၊ နောက်မှ
ကြိုက်သလိုစီစဉ်၊ ဖြစ်ချင်တာလုပ်ပေးမယ်၊ လော
လောဆယ် သူ့အိမ်ခဏလာပါတဲ့၊ ကြီးမေက အ
ဆောင်ကတစ်ခါတည်း ထွက်ခဲ့ဖို့လဲ ပြောတယ်...”

“ငါကလဲ ပြေးတော့မှာ၊ ပြေးချင်နေတာ၊ နင်

တို့နဲ့လဲ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲတော့ဘူး၊ ပြီးတော့...
မြူမင်းဟာ ငါ့ကိုတစ်ချိန်လုံး ကူညီနေခဲ့တာလဲ
ရှိတော့၊ ငါ အားကိုးပြီးလိုက်သွားခဲ့တာ”

“ဪ...”

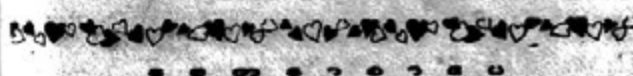
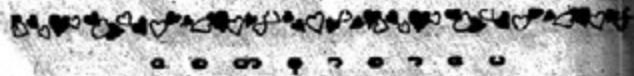
“ဟိုရောက်တော့ မြူမင်းက ဘယ်မှမသွားပါ
နဲ့တဲ့၊ သူ့အိမ်မှာပဲ နေပါတဲ့၊ သူ့အိမ်က သုံးထပ်ဆို
ပေမယ့် စပလစ်လယ်ဗယ် (Split Level) ဆိုတော့
အထပ်တွေဟိုကထွက်လာ ဒီကထွက်လာနဲ့၊ တော်
ရုံအကြောင်းမသိတဲ့လူတွေ မရှာနိုင်ပါဘူးတဲ့...”

“ပုန်းနေလို့ရတယ်တဲ့၊ နောက်ပြီး သူ့မှာ
အပေါင်းအသင်းနည်းတယ်၊ ငါတို့အုပ်စုပဲ ရှိတာ၊
သူငယ်ချင်းအဝင်အထွက်လဲ မရှိဘူးတဲ့၊ ငါ့အတွက်
လုံခြုံတယ်တဲ့၊ မွေးရင် ဒီပါချမ်းမြတ်ပေးမယ်တဲ့”

“ဪ...”

“အဲဒါနဲ့ ငါနေလိုက်တာပဲ၊ တကယ်လဲ ငါ့ကို
ဘယ်သူမှ မတွေ့ဘူး၊ ငါ့အိမ်ကိုလဲ ငါစာမှန်မှန်ရေး
တယ်၊ ပိုက်ဆံပို့တယ်၊ အရင်အဆောင်မှာ လူကျပ်
လွန်းလို့ နောက်တစ်ဆောင်ပြောင်းနေတယ်လို့...”

“မေ့သလိုလိုဘာလိုလိုနဲ့ ငါပြောင်းနေတဲ့ အ
ဆောင်လိပ်စာရေးမပေးဘဲ ထားလိုက်တယ်၊ မေ
မေတို့ကလဲ မေးဖို့သတိမရကြဘူးလား မသိဘူး၊ ငါ့

မိဘ သိပ်သနားစရာကောင်းတာပဲ၊ အရမ်းရိုးတယ်”

“ဪ...”

နေခဏ ခါးထောက်ပြီး ‘ဪ’ တစ်ခွန်းပဲ ပြောဖော်ရသည်။

“သူတို့မှာ ရှိစုမဲ့စုနဲ့ ထွန်းပေါက်တဲ့သမီးပေါ့နော်၊ ဘွဲ့ရတယ်ဆိုတာ ရန်ကုန်မှာကျတော့ မဆန်းပေမယ့် ငါတို့ နယ်မှာတော့ ရှားသေးတယ်၊ ငါ့ကို ဖြစ်ထွန်းစေချင်လို့ တစ်မိသားစုလုံးအားကိုးဖို့ ငါ့ကို ရန်ကုန်လွှတ်တာ၊ ငါက ဒီမှာမိုက်လုံးကြီးနေတယ်...”

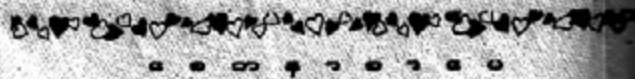
“အရှက်ကွဲနေတယ်၊ ဒါကို မိဘတွေမသိရှာဘူး၊ မောင်လေးနဲ့ညီမလေးက မသိရှာဘူး၊ ငါမကောင်းသမျှ ငါဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ လိုက်ကူညီတာ မြူမင်းပါ၊ မြူမင်းမှာ အပြစ်မရှိဘူး”

“ဪ...”

“နေခ...နင် မြူမင်းကို ထိုးကြိတ်လွှတ်လိုက်တာလေ၊ မြူမင်းအရမ်းနာတယ်သိလား၊ သူ အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း အံကြိတ်ပြီး မျက်ရည်ကျတယ်”

“ယောက်ျားချင်းရန်ဖြစ်တာ ငိုစရာလား”

“ဒါတော့ မပြောနဲ့၊ နင်တို့ချင်းက ဆင်နဲ့”

ဆိတ်၊ ယောက်ျားချင်းရန်ဖြစ်တာနဲ့ကို မတူဘူး၊ ကြီးနိုင်ငယ်ညှင်းလိုပဲ”

နီလာက ရန်တွေ့၏။

“ဒါဆိုရင် မြူမင်းမဟုတ်ဘူးထား၊ နင့်မှာက လေးအမေဖြစ်နေပြီ၊ နင့်ဘဝကိုနင်ဆက်လျှောက်ရဦးမယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကလေးအဖေနဲ့နင်နဲ့ စည်းလုံးမှ ဖြစ်တော့မှာပေါ့၊ နင် တရားဝင်ဇနီး ဖြစ်မှပေါ့၊ ဒီတော့ ပြော၊ ကလေးအဖေဘယ်သူလဲ”

“မပြောချင်ဘူး”

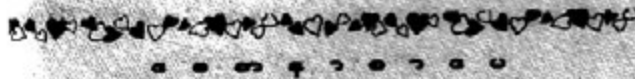
“ပြောလို့မဖြစ်လို့လား”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ မပြောချင်တာက သူ့ကို ငါကိုယ်တိုင် ငါ့ဘဝထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်တာ၊ ခုနေသူက ငါ့ကို လက်ထပ်မယ်လားပြောရင်လဲ ငါလက်မထပ်တော့ဘူး၊ ငါ့သားနဲ့ငါ ဘဝကို ရုန်းကန်မယ်”

“မဟုတ်တဲ့နေရာမှာ မာနမထားနဲ့”

“ဒီကလေးအဖေရော နင်ကလေးမွေးတာ သိပြီလား”

“သိချင်လဲသိမယ်၊ မသိချင်လဲ မသိဘူး၊ ငါဂရုမစိုက်ဘူး၊ သားဟာ ငါ့သား၊ ငါဟာ သားရဲ့အမေလဲဟုတ်တယ်၊ အဖေလဲဟုတ်တယ်”

Handwritten notes in the right margin: ၂၀၀၇/၁/၂၇

“နင်က ဒီကလေးအဖေမှာမည်ကို ဘာလို့ မပြောချင်ရတာလဲ”

“မပြောချင်တာဟာ မပြောချင်လို့ဘဲ၊ ငါ့ဘဝမှာ ငါ့သားပဲ ရှိတယ်၊ သူ့အဖေသေပြီ”

“ဪ...”

နေခက် “တောက်” ခေါက်ခွင့်မရတိုင်း “ဪ...” ဟု ပြော၏။ ခွန်းက သဇင်ကိုညှာပါ။ နင်က တတောက်တောက်ခေါက်ပြီး ဒေါသထွက်မပြုပါနဲ့ ဟုအထပ်ထပ်မှာ ခဲ့သည်လေ။

နေခက် အခန်းအပြင်သို့ထွက်လိုက်၏။ ယောက်ျား အုပ်စုတစ်ဖွဲ့လုံးပါသွားသည်။ စုစုပေါင်းလေးယောက်။ အခန်းပြင်ကော်ရစ်ဒါမှာ ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက်လုပ်သည်။

“စည်သူ မင်းဘယ်လိုထင်လဲ”

“ငါတော့ မထင်သင့်တာထင်ချင်လာပြီ”

“ဘာလဲ”

“သဇင်ဟာ ငါတို့မျက်စိရှေ့မှာပဲ ငါတို့နဲ့ သင်တန်းတူတူတက်ခဲ့တယ်၊ သူ့မှာ ရည်းစားဘာညာလဲ မတွေ့ခဲ့ဘူး၊ သူသွားတာနေတာဆိုလို့ မြူမင်းအိမ်ပဲ”

“အေးလေ...ဒါပြောတာပေါ့”

“မြူမင်းနဲ့မဟုတ်ဘူးလို့ သူက အသေအချာ

ကြီးငြင်းနေတယ်၊ မြူမင်း ကူညီတဲ့အကြောင်းတွေလဲ ပြောတယ်၊ တကယ်လဲ ဟိုကောင်က ကူညီတယ်၊ ကလေးအဖေမှာမည်တောင် မြူမင်းတဲ့”

“အေးလေ...အဲဒါကိုပဲ ပြောနေတာ”

“မြူမင်းမဟုတ်ဘဲ မြူမင်းအဖေကြီးများလားကွာ”

လေးယောက်လုံးအသံတိတ်ကျသွားရတော့သည်။ အတွေးတွေက ဖြတ်ပြေး၏။ သဇင်ဟာ မြူမင်းအိမ်မှာ နေ့နေညည နေတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ စည်သူပြောတာ ဖြစ်နိုင်ချေရှိသည်။ မြူမင်းအဖေက ရန်ကုန်ကို မကြာခဏဆင်းသည်။ ရန်ကုန်ရောက်လျှင် အဲသည်အိမ်မှာပဲနေသည်။

“သဇင်အလုပ်လဲ မြူမင်းပဲ သွင်းပေးထားတာ၊ မြူမင်းကုမ္ပဏီတောင်ဖြစ်နေနိုင်တယ်”

“အဲဒါတော့မဟုတ်ဘူး၊ သဇင်ကုမ္ပဏီက နိုင်ငံခြားသားပိုင်တာ၊ အဲဒီကုမ္ပဏီ ငါသိတယ်၊ ခုတောင်...အဲဒီကုမ္ပဏီက ဒီမှာ ကုမ္ပဏီလာဖွင့်တာနဲ့စာရင် ကိုယ်စားလှယ်တစ်ယောက်ယောက်ထားခဲ့ပြီး သူတို့ပြန်တာပိုကောင်းတယ်ထင်လို့...”

“ပြန်ဖို့၊ သိမ်းဖို့လုပ်နေတယ်၊ ဝန်ထမ်းတွေသုံးလခစာရမယ်တဲ့၊ အဲဒီကုမ္ပဏီမှာ ငါနဲ့သိတဲ့နောက်တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ စကားစပ်မိလို့ပြောရင်း”

သဇင်လုပ်တဲ့ကုမ္ပဏီဖြစ်နေတယ်...

“ဒီက မြန်မာသူဌေးတစ်ယောက်က ကိုယ်စားလှယ်ရတယ်ဆိုလားပဲ။ ဒီပိုစစ် (Deposit) တော်တော်တင်ရမယ်ကွ။ ပစ္စည်းတွေကလဲ တန်ဖိုးကြီးတယ်။ အဲဒါအပြောင်းအလွဲတောင် စနေပြီဆိုလားပဲ။ မြူမင်းနဲ့မဆိုင်ဘူးထင်တယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ သဇင်ဘေးမှာ ယောက်ျားဆိုလို့ ငါတို့အုပ်စုပဲ ရှိတယ်။ ယောက်ျားခြောက်ယောက်၊ တေဇာက ထွက်သွားတာကြာပြီ။ ငါးယောက်ကျန်တယ်။ ဒီထဲမှာ သဇင်ဟာ မြူမင်းနဲ့အရင်းနှီးဆုံး မြူမင်းအကူအညီအယူရဆုံး...”

“မြူမင်းနားမှာ သဇင်အမြဲရှိတယ်။ ဒီတော့... တရားခံဟာ မြူမင်းမဟုတ်ရင်မြူမင်းအပေပဲ။ သူ့အဖေကိစ္စမို့ သူဒီလောက်ကူညီနေတာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဖြစ်နိုင်ချေသိပ်များတယ်။ မြူမင်းအဖေဆိုရင် မြူမင်းအမေ ငုတ်တုတ်ကြီးရှိနေတယ်နော်။ ဘယ်မှာ တရားဝင်လက်ထပ်လို့ရမလဲ။ လူသိလဲ မခံနိုင်ဘူး။ မိုးကုတ်မှာ လူကြီးလူကောင်း၊ ဂုဏ်ရှိသရေရှိ မြို့မျက်နှာဖုံးကြီး၊ ဒါကြောင့် မြူမင်းက စွတ်ကူညီနေတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ မှန်ကန်ရန် ရာနှုန်းရှစ်

ဆယ်ပဲ”

“အေးလေ... သဇင်က ငါတို့အပေါ်မှာ ရှက်မနေနိုင်တော့ဘူး။ အားလုံးကိုဖွင့်ပြောပြီ။ ကလေးအဖေမှာမည်တစ်ခုတည်း မပြောတာ၊ ပြောရခက်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့။ မပြောရလို့တင်းကြပ်စွာ တားမြစ်ခြင်းခံထားရလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“မြူမင်းမဟုတ်ရင် သူ့အဖေပဲကွာ။ မဟုတ်ဘဲနဲ့ရော ဆေးရုံမှာ ကလေးအဖေမှာမည် မြူမင်းလို့ ပေးမလား...ကဲ”

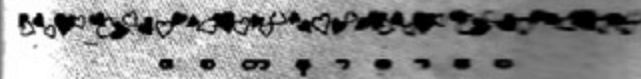
“ငါတို့ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“မြူမင်းနဲ့တွေ့ရမှာပေါ့။ သူ့ကိုပဲ ဖွင့်မေးပြီးမင်း သဇင်ကိုတစ်ချိန်လုံး စောင့်ရှောက်ကူညီခဲ့ပြီးပြီ။ တစ်ဆက်တည်းပဲ ဆက်လက်စောင့်ရှောက်ကူညီပါဦးလို့ အချိန်သပ်ပြောကြည့်မယ်...”

“ငါတို့သူငယ်ချင်းလေး သဇင်ဟာ ဒီလိုပဲ ကလေးတစ်ယောက်အမောဝနဲ့ ယောက်ျားအားဦးမရှိဘဲနဲ့ ပေါက်လွှတ်ပဲစားဖြစ်ရတော့မှာလား ဘာလားညာလားပေါ့ကွာ”

“ဒါမျိုးဆိုရင်တော့ မိန်းမအုပ်စုကိုပဲ တာဝန်ပေးငါက သိပ်စိတ်ရှည်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဝတ္ထု...ကျောင်းဆရာရဲ့ စာသင်တောင်ကုန်

ရဲ့ဆို ဒီကိစ္စကျမှ စကားမတတ်တော့ဘူးလား”

“ကျောင်းဆရာဆိုတာ စာသာသင်တတ်တာ၊ ကြမ်းပိုးကို လိပ်ဖြစ်၊ လိပ်ကို ကြမ်းပိုးဖြစ်အောင် ပြောတတ်တဲ့ သူမဟုတ်ဘူး”

“ဟေ့...ကျောက်ဆင်းတုကို ခေါင်းညိတ်အောင် ပြောနိုင်မယ့် ပါးစပ်တစ်ပေါက်လို့နေပြီ”

“ရူပါကို တာဝန်ပေးလိုက်၊ သူက အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်နေပြီ၊ ဝါရင့်တယ်”

“ဥပဒေအကျိုးဆောင်တစ်ယောက်အကူအညီ တောင်းမလား”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

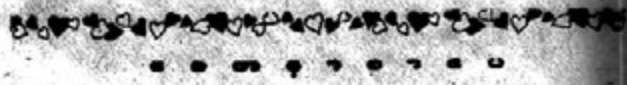
“စကားအရာမှာလိမ္မာပါးနပ်ပြီး ကိုယ့်ဘက်ပါအောင် ပြောနိုင်တဲ့ နေရာမှာတော့ ရှေ့နေကို ဘယ်လိုအမျိုးအစားကမှ မမီဘူး”

“ခုဟာက ရာဇဝတ်မှုသင့်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဥပဒေအကျိုးဆောင်က လျှောက်လဲချက်တင်ရအောင် မင်းဘကြီးမြူမင်းကတရားသူကြီးမှမဟုတ်တာ၊ ဖြစ်ချင်းဖြစ် မတရားသူကြီးပဲ ဖြစ်မယ်”

“ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“ခွန်းနဲ့တိုက်ပင်ဦးမယ်”

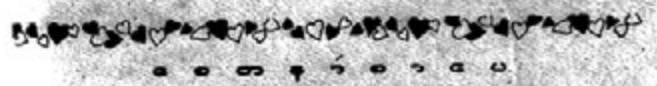
“ဟုတ်တယ်၊ သူက ရွှေညာဏ်ရှင်၊ သူနဲ့ တိုင်

ပင်ရင် ဟုတ်တာမဟုတ်တာအပထား၊ အကြံဉာဏ်တစ်ခုတော့ ထွက်လာတာပဲ၊ ကောင်းချင်မှတော့ ကောင်းမယ်”

“ဟေ့...ဟိုမှာ”

ဓာတ်လှေကားတံခါးပွင့်၍ လူတွေဝေါခနဲ အံထွက်လာသည့်အထဲမှာ မြူမင်းပါလာသည်။ မြူမင်းဆံပင်တွေက မည်းနက်သန်စွမ်းကာ ဖြောင့်စင်းနေ၏။ သူ့ဆံပင်တွေကို ခပ်တိုတို ညှပ်လျှင်ဆံပင်တွေက ဘေးသို့မလဲဘဲ အားလုံးအပေါ်ထောင်နေသည်ဟု မြူမင်းပြောဖူး၏။ အဲဒါကြောင့် သူ ဆံပင်ရှည်ထားရတာပါဟု ဆင်ခြေပေးသကြားထားဖူးသည်။ မြူမင်းကို နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ရတာ နေခက မြူမင်းကို ထိုးကြိတ်လိုက်စဉ်က ဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကမ္ဘာကြီးက ကျဉ်းကျဉ်းလေးဖြစ်ကာ မတွေ့ချင်သောသူနှင့် ရှောင်လိုမရ ဖြစ်တတ်သည်။ တစ်ခါတလေကျတော့ ရန်ကုန်မြို့ကြီးက အကျယ်ကြီးဖြစ်ကာ ကိုယ်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ဖူးသော သူ့ကိုပင် လန့်ခွံချီ၍ မတွေ့အောင်ရှောင်ဖို့ ကျယ်ဝန်းနေတတ်ပါသည်။ မြူမင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ရန်ကုန်မြို့ကြီးက ကျယ်ဝန်းခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွေ့ရစဉ်က ဆံပင်ရှည်ထားသော မြူမင်း၏ဆံပင်အလယ်ခွဲ ဘေးသို့ ညီညီတိတိကျ၊ မော်ဒယ်လ်ဘွိုင်းလိုလိုဘာလိုလို ဆံပင်ပုံစံက နားရွက်အုပ်သည်ဆိုရုံ ရှေ့နောက်ညီညာတိကျစွာရှည်၏။ ခု...မြူမင်းဆံပင်တွေ သိပ်

ရှည်နေသည်။ ခါတိုင်းလို ဖြောင့်ဖြောင့်စင်းစင်းပါပဲ။ အလယ်
ခွဲပါပဲ။ ဘေးသို့ညီညီကွကျလျက်ပါပဲ။ သို့ပေမဲ့ ဆံပင်တွေ
က ပခုံးထိနေသည်။ သူ့ကြည့်ရတာ ယောက်ျားလိုလို မိန်းမ
လိုလို။ ဆံပင်နှင့်မျက်နှာတစ်ခုတည်းရွေးကြည့်လိုက်တော့
ယောက်ျားပါဟု ပြောရခက်ခက်။ ထုံးစံအတိုင်း ရှုပ်အလို့
လက်တိုခပ်ပွမှုကို အပြင်ထုတ်လျက် ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့်
မျက်နှာချင်းဆိုင်တူရူအရပ်မှ မြူမင်းလာနေသည်။

“ဒီကောင် ခြောက်များသွားပြီလား မသိဘူး။

ဒါကြောင့် သဇင်က လက်ထပ်လို့မဖြစ်ဘူးပြောတာ
ထင်တယ်။ ပုံစံတော်တော်ပြောင်းသွားတယ်။ အစ
ကတည်းက ကျားကျားလျားလျားမရှိရတဲ့ကြားထဲ”

“အေးကွ... အခြေအနေက မလှပဘူးဖြစ်နေ
တယ်။ အချိုးတကျမရှိဘူး”

မြူမင်းက နေတို့အုပ်စုကို တွေ့ပါသည်။ သူ့မျက်
ဝန်းတွေက စိမ်းသက်နေ၏။ တရင်းတနီးပြောမနာဆဲ
ပေါင်းခဲ့ကြသည့် သူငယ်ချင်းတွေ မဟုတ်သလို ဘယ်တု
ကမှ မတွေ့ဖူး၊ မမြင်ဖူး၊ မပတ်သက်ဖူးခဲ့သော လူသား
သူစိမ်းတွေလို။ မကြည့်ဘူးလည်းမဟုတ် ကြည့်သည်လည်း
မဟုတ်။ ခံစားမှုမလာမျက်နှာထားနှင့် ဆက်လျှောက်လာ
သူငယ်ချင်းလေးယောက်၏မျက်စိရှစ်လုံးတို့က မြူမင်း
ပြုံးပြဲကြည့်နေကြတော့လည်း သူ ဂရုမစိုက်ချေ။ သွား

လမ်းကို သွား၏။ အနားသို့ရောက်လာသည်။ မျက်ဝန်းအကြည့်
က ရှေ့တည့်တည့်မှာပဲ ရှိသည်။ သူငယ်ချင်းတွေထံအကြည့်
နည်းနည်းကလေးမျှမလွှတ်။ သူစိမ်းတွေကြားထဲ ဖြတ်
လျှောက်တာထက်ပင် စိမ်းနေပါသေးတော့သည်။

မျက်ဝန်းလေးစုံနှင့်ခေါင်းလေးလုံးက မြူမင်းရွေ
လျားသည့်အတိုင်း လှည့်လည်လိုက်ပါ၍လာသည်။ အောင်
ကျော်ဦးက မနေနိုင်တော့သည့်ပုံနှင့်ပြေးလိုက်...လိုက်၏။
မြူမင်းက သဇင်အခန်းတံခါးကို ဖွင့်တော့မည်။

“ဘာအချိုးလဲ”

အောင်ကျော်ဦးက မြူမင်းပခုံးကို ချာခနဲအားကုန်
မညာမတာ ဆွဲလှည့်ပစ်လိုက်၏။ မြူမင်းကိုယ်လေးပေါ့ပါး
စွာ လည်ထွက်သွားရသည်။ ဒီကောင်တော်တော်ပိန်သွားပါ
လားဆိုသော အသိက ချက်ချင်းဝင်သည်။ နေမှကောင်းရဲ့
လား။ တစ်ဖွဲသားလုံးသိထားကြဖူးသည်လေ။ အင်္ဂလိပ်စကား
ပြောသင်တန်းဆင်းစဉ်က ချောင်းသာသို့ မလိုက်နိုင်ခဲ့သော
မြူမင်းက ဒီဆေးရုံမှာပဲ တက်၍ကျန်ရစ်သည်။ သူ့မှာ ရောဂါ
ရှိသည်တဲ့။ Thalassaemia သယ်လက်ဆီးမီးယားတဲ့။ ကျော်
ဦး သိပ်နားမလည်သော သွေးရောဂါတစ်မျိုးပဲဖြစ်၏။ မြူမင်း
ရောဂါကတော့ ပျော့ပါသည်တဲ့။ ဒီရောဂါမျိုးခပ်ပြင်းပြင်းဆို
လျှင် မကြာခဏ သွေးသွင်းရသည်။ မြူမင်းကတော့ ဆယ့်
လေးနှစ်သားက သွေးနှစ်ပုလင်းသွင်းပြီးကတည်းက ခုထိ

မသွင်းရတဲ့။ အဲသည်အကြိမ်ဆေးရုံတက်တုန်းကလဲ သွေး
သွင်းရ။ ခဏနားပြီး ဆေးရုံမှ ပြန်ဆင်းခဲ့ရသတဲ့။

မြူမင်း...နေလို့ကောင်းရဲ့လား။

မြူမင်းက သူ့ပခုံးပေါ်လက်တစ်ဖက်တင်လျက်ခုတ်
ဖယ်မပစ်သေးကာ ဘာအချိုးလဲဟု မေးတုန်းကမေးပြီး ခုတော
လည်း သူ့ကပဲ တစ်ပြန်စီး အံ့ဩမျက်နှာနှင့် ငေးမောလျှောက်
ရှိသော ကျော်ဦးလက်ကုပ်ပခုံးပေါ်မှပုတ်ချလိုက်သည်။ ဒီလိုတော
တော့လဲမြူမင်းကအားရှိသား။ ကျော်ဦးကခပ်သာသာထေး
တင်ထားမိတာမို့လို့ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်၏။ ကျော်ဦးလက်
ပြုတ်ကျသွားသည်။

“အဖက်မလုပ်တဲ့ အချိုးပဲ”

“ဘာ”

“ငါက လူယုတ်မာလေ၊ မင်းတို့ပေါင်းထိုက်

တဲ့ကောင်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ မဲပေါင်းကြနဲ့”

“မင်းကများမာရေကြောရေ”

မြူမင်းစကားဆက်မပြောတော့ပါ။ အခန်းတံခါး
၍ ဝင်သွားတော့သည်။

“ခဲလိုက်ရတယ်မှလား”

နေခဏ ဒေါသနှင့်ရောက်လာသည်။

“တောက်...အချိုးမပြေလိုက်ပုံများ”

“ငါကိုင်ဆောင်မိတော့မယ်”

“ငါက သတ်ချင်နေတာ၊ တော်ပြီ ဒီကောင်ရှိ
နေတဲ့အခန်းထဲကို ပြန်မဝင်တော့ဘူး၊ အပြင်ကပဲ
စောင့်မယ်၊ ခွန်းတို့ပြန်ပြောတာပဲ နားထောင်ကြ
တာပေါ့”

နေမှကောင်းရဲ့လား ဟုလျှပ်တစ်ပြက်သနားလိုက်မိ
သာ ကျော်ဦးကလည်း မသနားတော့ပါ။ မြူမင်းကို အမြင်
ကပ်အုပ်စုထဲမှာ သူက ရှေ့ဆုံးမှဖြစ်သွားရသည်။

“ပုံစံက ယောက်ျားမဟုတ်၊ မိန်းမမဟုတ်၊
အသုံးသာမကျတယ် သူက အစွယ်ကလေးနဲ့”

“ဒီကောင် လူလယ်ကွ၊ မခတ်တတ်တဲ့ကြောင်
ပုံစံချိုးပြီး ကြွက်တွေလိုက်ခုတ်စားနေတာ ဘယ်နှ
ကောင်ရှိပြီလဲမှ မပြောတတ်တာ၊ ငါတို့သဇင်ဘက်
က လုံးဝရပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

“ဒါက ချပြီးသားဆုံးဖြတ်ချက်ပါကွာ၊ နောက်
တစ်ခုကောင်းတာကို ရှာဖွေချမှတ်စမ်းပါ”

“မျက်စိရှေ့မှာ ကန့်လန့်ခံတဲ့ စာရင်းထဲ ခုန်
မဝင်နဲ့၊ ငါဆွဲထိုးမှာ”

“ငါကတော့ လက်မရှိတဲ့အတိုင်း”

“နားညည်းတယ်ကွာ၊ တော်ကြ”

ပိတ်ဟောက်ပစ်လိုက်သူကကျောင်းဆရာဝတ္ထုတည်း။

အခန်း (၁၁)

အခန်းတံခါးပွင့်သွားသည်။

လှုပ်ရှားသံသံသံကြောင့် လူသားအားလုံး၏ မျက်ဝန်းများ တံခါးဝဆီသို့ ရောက်သည်။

“မြို့မင်း”

တိုးတိုးသံပြိုင်ခေါ်ဖြစ်၏။ ကမ္ဘာဦးလူသားများ မှောင်နှင့်မည်းမည်းမှာ နေကို လက်တောင့်တသလောက် တောင့်တနေရသော မဟာပုဂ္ဂိုလ်လူသား ‘မြို့မင်း’။

“မြို့မင်း”

သဇင်ခေါ်သံက ခပ်ကျယ်ကျယ်ထပ်ထွက်လာသည်။ စောစောက ခပ်စိုစိုဝဲနေသော မျက်ရည်တွေက ချက်

ချင်း အိုင်ဖွဲ့ဖြစ်ထွန်း၏။ မြို့မင်းက သဇင်ခုတင်နားသို့အရင် ဆုံးကပ်သည်။ မည်သူ့ကိုမျှ နှုတ်မဆက်အားသေးပါ။ သဇင်က မြို့မင်းလာရပ်သည့်ဘက်သို့ ကိုယ်ကို စောင်း၏။

“မြို့မင်း”

ခေါ်သံကိုက အားကိုးနေ၏။ သဇင်လက်နှစ်ဖက် မြောက်တက်လာသည်။ မြို့မင်းကို လှမ်းဖက်သည်။ မြို့မင်းက ကိုယ်ကို ကိုင်း၍သဇင်နားသို့ တိုးကပ်၏။ သဇင်ပခုံးကို ပြန်ဖက်သည်။ သဇင်ဆံပင်တွေကို သပ်ပေးသည်။ သဇင် ငိုပါလေတော့သည်။

“မငိုနဲ့လေ”

အကြင်နာရှုခင်းလေးက ကြည့်လို့ကောင်းနေ၏။ လူသားနှစ်ဦးအပြန်အလှန် ချစ်ခင်နေကြသည်။ တစ်ဦးက အားကိုး၍ တစ်ဦးက ကြင်နာနေ၏။ သူတို့နှစ်ဦး၏ ပွေ့ဖက်မှုမှာ မေတ္တာအရောင်တွေသာ လျှံထွက်လျက်မျက်စိမကလက်စေပါ။ ကြည့်ရသူတွေ ကြည်နူးလာ၏။ ကြည်နူးပီတိဖြင့် မျက်ရည်ဝဲချင်လာရသည်။ နီလာက တစ်ရွေးလေးဖြင့် ကိုယ့်မျက်ရည် ကိုယ်သုတ်၏။

“နင်တွေ့ချင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပြန်ဆုံရ ပြီပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေမလဲ”

မြို့မင်းက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ သဇင်မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေး၏။

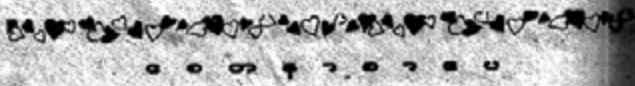

“မြူမင်း သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးက နင့် အပေါ်မှာ အမြင်တွေဆိုးကုန်ကြပြီ မြူမင်းရယ်၊ ပွင့်လင်းလိုက်ကြရအောင်နော်”

သဇင်ခယသံက တိုးရှိုင်းနေ၏။ တစ်ဖက်သားကို ချော့မော့နေ၏။ အောက်ကျိုနေ၏။ တောင်းပန်နေ၏။ သူ ဇယ်ချင်းတွေအားလုံးရင်ထဲ နင့်လာရတော့သည်။ သဇင်ကို ယနားသည်။ သဇင်ဖြစ်နေပုံလေးကို မကြည့်ရက်။ သဇင် ဟာ မြူမင်းရဲ့တားမြစ်ပိတ်ပင်ချက်ကြောင့် ဝန်မခံရတာပေ မယ့် သူက မိန်းမသားမို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဖြစ်စေချင်မှာပဲ ဖြစ်သည်။ တိတ်တိတ်ပုန်းဘဝမှာ ဘယ်မိန်းမသား ပျော်ရွှင် ကြည်နူးနေနိုင်မလဲ။ သဇင်မျက်ရည်တွေက အဆက်မပြတ် စီးကျသည်။ မြူမင်းကို ဖက်သည်ထက်ပိုဖက်၏။ မြူမင်း ရင်ခွင်ထဲသို့ ခေါင်းတိုး၍စင်သည်။ သဇင် အင့်ခနဲ ရှိုက် သည်။

မြူမင်းက သဇင်လက်တွေကို ဖြည်းဖြည်းခွာ၏။ သဇင်ကိုယ်လုံးကလေးကို အိပ်ရာခုတင်ပေါ်ရောက်အောင် ဖြည်းဖြည်းပြန်ချပေးသည်။ သဇင်မျက်ရည်တွေကို သုတ် ပေးသည်။ သဇင်ကို ပြုံးပြသည်။

“အခုက...နင်က မီးနေသည်လေ၊ ခွဲစိတ် ထားတယ်လေ၊ နေကောင်းဖို့က အဓိကမဟုတ်ဘူး လား၊ ကျန်းမာရေးထက် ဘယ်ဟာက ပိုပြီးအရေး

ကြီးဦးမှာလဲ၊ ပူစရာမဟုတ်တာကို ပူမနေနဲ့၊ ဆေးရုံ ကနေ အေးအေးဆေးဆေး ဆင်းပါဦး၊ ခေါင်းရှုပ် မခံနဲ့၊ ဟုတ်ပြီလား”

မြူမင်းချော့မော့ပုံက ညက်ညော၏။ ညင်သာ၏။ သဇင် အင့်တိတ်သည်။ ခုချိန်ထိ မြူမင်းက မိန်းမသား သူငယ်ချင်းအုပ်စုထံ အကြည့်ပိုခြင်း၊ နှုတ်ဆက်ခြင်း မလုပ် သေးပါ။ မိန်းမသားအုပ်စုကလည်း ကြောင်နေ၏။ ကြာလေ လေ စကားစရခက်လေလေ ဖြစ်မည်။ မြူမင်းကစပြီး နှုတ် ဆက်စကားပြောမည့်ဟန်ပြေ။

“နင်က ငါတို့ကို ဘာဖြစ်လို့ နှုတ်မဆက် တာလဲ”

ကြည်သာက ရှေ့တိုးကာ မြူမင်းပခုံးကိုပုတ်လိုက် သည်။

“နင်တို့မှာ ငါ့ကိုနှုတ်ဆက်ချင်စိတ်ရှိသလား၊ မရှိသလား မသေချာလို့၊ နင်တို့ရဲ့ သဘောဆန္ဒ အတိုင်းဖြစ်စေချင်လို့”

“ငါတို့က နင့်ကိုဘာဖြစ်လို့ နှုတ်ဆက်ချင်စိတ် မရှိရမှာလဲ၊ ငါတို့သူငယ်ချင်းချင်း ခြောက်လ၊ ခုနစ်လလောက် မတွေ့ကြရရုံနဲ့ ဒီလောက် စိမ်း ကားသွားစရာလား”

“မြူမင်း...နင်ကသာဖြစ်နေတာ၊ ငါတို့က

ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“နင်ဟာ ငါတို့အုပ်စုထဲမှာ ဆယ့်တစ်ယောက် မြောက်သူငယ်ချင်းလို့ ငါတို့က ပြောတော့၊ သူငယ်ချင်းနဲ့ပတ်ဆယ့်တစ်လို့ခေါ်ပါ ဆိုပြီး၊ နင် ငါတို့အဖွဲ့ထဲကို ဝင်လာတဲ့နေ့၊ မင်းတို့အုပ်စုနဲ့ ခင်ချင်လို့ဆိုပြီး ပြောတဲ့နေ့...”

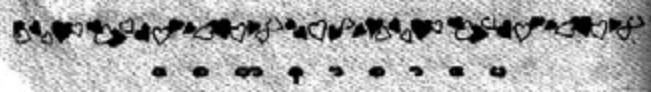
“အဲဒီနေ့ကနေ ဒီနေ့ထိ ငါတို့အားလုံးက နင့်အပေါ်မှာ မပြောင်းမလဲ တသမတ်ထဲ ခင်နေခဲ့တာပဲ၊ နင်ကသာ ငါတို့တစ်ဖွဲ့လုံးကို အတွေ့မခံဘဲ ရှောင်ရှားလိုက်တာ”

“အေးလေ... ပြီးတာတွေပြီးခဲ့ပြီ၊ ပြန်ပြောမနေနဲ့တော့၊ ခုတွေ့ကြပြီ၊ နင်တို့က အခင်အမင် မပျက်ဘူးဆိုရင် ငါ့ဘက်ကလဲ ဘာပျက်စရာရှိလဲ၊ ဘော်ဒါဟာဘော်ဒါပဲ”

မြူမင်းက ခပ်ပြုံးပြုံးလှည့်ပြောသည်။ သူ့ကိုနောက်ဆုံးစကားလှမ်းပြောလိုက်သော ခွန်းဘက်သို့ ကြည့်ကာ လက်ဝါးနှစ်ဖက်မြောက်တက်လာသည်မို့ ခွန်းက နားလည်စွာ လက်နှစ်ဖက်မြောက်၍ လက်ဝါးချင်းရိုက်လိုက်ကြသည်။ ရယ်သံလေးတွေ စီခနဲထွက်လာ၏။

“ရိုက်ကြဦးမလား”

ရူပါ၊ နီလာနှင့်ကြည်သာကို လှည့်မေးနေသေးသည်။

“တော်ပါပြီ၊ လက်ဝါးအနာခံလို့”

“မြူမင်း... နင့်ကို ငါမကျေတာတစ်ခုရှိသေးတယ်”

ရူပါက စိတ်မကျေနပ်စွာ ရှေ့တိုးလာပြီး မြူမင်းလက်မောင်းကို ဆွဲဆိတ်ဖို့ လက်တစ်ဖက်မြောက်တက်လာသည်။ မြူမင်းက ရယ်မောကာ ကိုယ်ကို ရှိ၍ရှောင်၏။

“ခုဆို... ငါ့ယောက်ျားက သူငယ်ချင်းတွေဆီ သွားမယ်ဆိုရင် လွှတ်တောင်မလွှတ်ချင်တော့ဘူး၊ ပြန်မလာလွန်းလို့တဲ့၊ ကြာလွန်းလို့တဲ့၊ ရှင်က ကြာတာသာပြောတာ ကြာတဲ့နေရာမှာ ကောင်းကောင်းနေရတယ်မမှတ်နဲ့၊ ခြင်တွေ့ဝိုင်းကိုက်လို့ ဆင်ခြေထောက်မဖြစ်တာ ကံကောင်း... လို့၊ ငှက်ဖျားဒေသသာဆို ငါတို့အားလုံး ငှက်ဖျားဖြစ်တယ်”

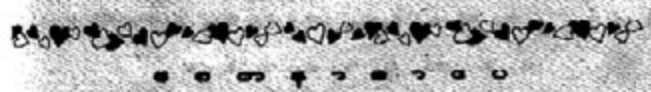
မြူမင်းက ရယ်နေ၏။ ရူပါက နှုတ်ခမ်းကို ထော်နေအောင် စုထားသည်။

“ကြည့်ပြီးပလား... နင့်သမက်”

ကလေးပုခက်ခုတင်လေးကို လက်ညှိုးထိုး၍ နောက်၏။

“ကျုပ်က မိန်းကလေးမွေးပါ့မယ်လို့ ရှင်ကို အာမခံလို့လား”

“မွေးလိုက်လေ”

“သဇင်သားကိုတော့ သမက်တော်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နင့်ကိုမုန်းလို့ နင်နဲ့ခမည်းခမက် မတော်ချင်လို့ကို ငါက သမီး မမွေးတော့ဘူးလို့ စိတ်ကူး ပြောင်းလိုက်တယ်။ သားပဲ မွေးတော့မယ်”

“မြူမင်းက ခပ်ပြုံးပြုံးပဲ ဖြစ်၏။ သဇင်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ကြတော့ သဇင်မျက်နှာမှာ အမျိုးအမည်မသိ ခံစားမှု တစ်စုံတစ်ရာကို တွေ့၏။

“ငါတို့ရောက်တာကြာပြီ၊ ပြန်တော့မယ်။ အပြင်မှာ ဟိုကောင်တွေနဲ့တွေ့ခဲ့လား”

“တွေ့ခဲ့တယ်”

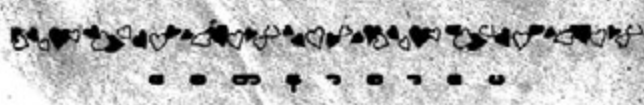
“နင် နှုတ်ဆက်ခဲ့ရဲ့လား”

“နင်တို့လိုပဲပေါ့”

“ပြီးရော...နင်က နေဦးမှာမို့လား”

“ဒီမှာအိပ်မှာ”

လူနာခန်းထဲတွင် အပိုချပေးထားသော ခုတင်ကို မျက်စပစ်ပြသည်။ သူငယ်ချင်းအုပ်စုက မျက်လုံးပြုံးကာ လျှာကလေးတွေထုတ်လျက် ကျေနပ်သွားကြသည်။ သဇင်ဆေးရုံကဆင်းလျှင် မြူမင်းက တရားဝင်ကြေညာတော့မည့် ပုံလေ။ မြူမင်းက အခန်းထဲတွင် ရှိနေသော ဆက်တီကုလား ထိုင်တစ်လုံးမှာ သွားထိုင်၏။

“ကြီးမေသက်သာရဲ့လား”

“သက်သာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ညဆရာမခေါ်ထားပေးခဲ့တယ်။ ကြီးမေကလဲ ကလေးလိုပဲ၊ သွေးတိုးပါတယ်ဆိုပေမယ့် ဒူးရင်းသီးခိုးစားချင်စားတာ၊ စောင့်ပြောမယ့်သူမရှိရင် မရဘူး...”

“ငါက ဖေဖေရှိတဲ့ အရပ်ကို ရှောင်တယ်။ အိမ်မှာ ဖေဖေရှိနေလို့ကို ဒီမှာအိပ်မှာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟာ...မြည်တွန်တောက်တီးခြင်းသာ ဂိတသံစဉ်ဆိုရင် ဖေဖေဆီက ဂန္ထဝင်သီချင်းတွေတန်းစီပြီးထွက်တယ်။ ခုတော့...နားကိုညည်းနေတာပဲ။ ဝေးဝေးနေတာကောင်းတယ်။ ငါ့အဖေက တော်တော်ဆူနိုင်တဲ့မိဘထဲမှာပါတယ်”

“ဟဲ့...အဖေကို ဒီလိုပြောရလား၊ နင်က မဟုတ်တာတွေချည်းလုပ်နေလို့ဖြစ်မှာပေါ့”

မြူမင်းက ပြုံးနေလိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းအုပ်စုက သွားမယ်ဟုပြောကာ ကလေးကို တစ်ကြိမ်ထပ်ကြည့်သည်။ ကလေးက နှစ်ချိုက်စွာအိပ်ပျော်နေဆဲဖြစ်၏။ မြူမင်းနှင့်သဇင်တို့အခြေအနေကိုလည်း စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်ကြရသည်မို့ အချင်းချင်းကြိတ်၍ လက်မထောင်ပြလိုက်ကြသည်။ အခန်းပေါက်ဝသို့ရောက်၏။ ခွန်းက တံခါးမဖွင့်မီ နောက်သို့ တစ်

ချက်ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“မြူမင်း”

လှမ်းခေါ်တော့ မြူမင်းထလာ၏။ ခွန်းက ကျေနပ်
ပီတိဖြင့် ကြည်နူးနေရသည်မို့ မြူမင်းနားသို့ ခပ်ပြုံးပြုံးကပ်
၍ ပြောလိုက်၏။ သေချာချင်သည်လေ။

“ဆေးရုံကဆင်းရင်တရားဝင်ကြေညာမှာလား”

“ဘာကိုလဲ”

“နင်နဲ့သင် တရားဝင်လက်ထပ်ကြမှာ မ
ဟုတ်လား”

မြူမင်းမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သည်။ မြူမင်းမျက်
နှာပျက်သွားတာကို အားလုံးသတိထားလိုက်မိကြသည်။

“ဟင်...မြူမင်း”

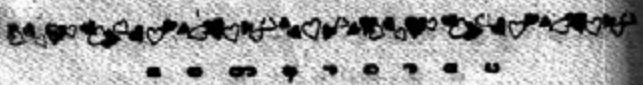
ခွန်းက ထပ်မေး၏။ မြူမင်းခေါင်းခါသည်။

“ဘာလဲ”

“လက်မထပ်ဘူး”

မြူမင်းချာခနဲလှည့်လာကာ မူလကထိုင်နေသော
ကုလားထိုင်မှာ သွားပြန်ထိုင်၏။ ခွန်းတို့အုပ်စု ပြန်လှည့်လာ
ချင်ပေမယ့် သင်္ဇင်ရှေ့မှာ ရန်မဖြစ်ချင်တာနှင့် တံခါးကို
ဖွင့်ထွက်လိုက်ကြသည်။ အခန်းပြင်မနီးမဝေးမှာရှိနေသော
ဆရာမက အခန်းထဲသို့ဝင်၏။

“သော့ချလိုက်ပါဆရာမ”

တံခါးသေသေချာချာ မပိတ်ရသေးမီ မြူမင်းလှမ်း
ပြောတာကို ကြားဖြစ်အောင်ကြားခဲ့ရလေတော့သည်။

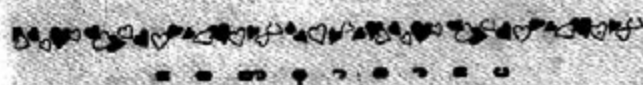
“အဲဒါပဲ နေခ...ငါဖြင့်ဒေါသထွက်လွန်းလို့
အသားတွေတောင် တုန်တယ်။ သင်္ဇင်ကို နင်တွေ့
စေချင်တယ်။ မြူမင်းရောက်လာတော့ ငိုပြီးလှမ်း
ဖက်တာ၊ ပွင့်လင်းလိုက်ကြပါဖို့တဲ့ဟယ်...အရမ်း
သနားဖို့ကောင်းတယ်။ ငါတို့က မျက်စိနဲ့မြင်ခဲ့ရ
တာ၊ နီလာဆိုရင် ငိုတာပဲ”

“တောက်”

နေခဒေါသတွေ အလိပ်လိုက်ထွက်နေ၏။ ချိုးမရ
ဖဲမရ။ ဒီဒေါသတွေ ကြေမ္မာသွားအောင် မြူမင်းကို သွေးထွက်
သံယိုထိ ဆုံးမရမှဖြစ်တော့သည်။

“အခြေအနေက ကောင်းနေလို့ ငါတို့ပျော်
နေတာ၊ ငါတို့အပျော်လေး သေချာအောင် သူ့ကို
ထပ်မေးလိုက်ကာမှ ပွဲက ပျက်တော့တာပဲ”

“ဒီကောင်...ခွေးမြီးကောက်ကျည်တောက်စွပ်
ပဲ၊ ဖြောင့်ရင်ခဏလေး၊ ပြီးတော့ ကောက်မြဲပြန်
ကောက်မယ့်ကောင်၊ သူ့ကြည့်တော့ အိညက်ညက်

နဲ့၊ အသံကအစ ယောက်ျားမပီသဘူး၊ လုပ်ပုံကကျတော့ ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

“မပြောလိုက်ပါနဲ့၊ နင်က ကြမ်းကြမ်းရိုင်းရိုင်းကြီး ပြောချလိုက်ရင် မြူမင်းက ကြားမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့က နားရှက်ရမှာ”

“အေးပါ...မပြောတော့ပါဘူး၊ နေပေစေဦး၊ သဇင်က ဆေးရုံကဆင်းမှ ဒီကောင်ကို ဆွဲကိုထိုးဦးမယ်၊မရဘူးကွာ၊ လက်ထပ်စာချုပ်လုပ်ပြီး ဒီကောင်လက်မှတ်ထိုးချင်ထိုး၊ မထိုးရင် အသတ်ပဲ ဆိုပြီးတော့ကို ထိုးခိုင်းရမယ်”

“သူတော့သူပဲ၊ သဇင်စကားအရဆို သေချာတယ်၊ သူက သဇင်ကို ဘာတွေဘယ်လိုလိုမဲ့ထားလှန့်ထားမှန်းသာ မသိတာ”

“တချို့သူဌေးသားတွေ မိဘက အလိုလိုက်တော့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မိန်းမခိုးထားတော့ မယားကြီးရှိနေတတ်ကြတယ်၊ အစိတ်သုံးဆယ်လောက်ကျမှ တကယ်ချစ်တဲ့သူတွေရင် မယားကြီးငုတ်တုတ်နဲ့ ဖြစ်နေပြီ”

“မယူနဲ့တော့ပေါ့၊ ရှောင်ပေါ့၊ ခုမှ အချစ်စစ်ပါဗျာလို့ အော်ပြီး အက်စစ်သောက်သေလိုက်”

“အေးလေ...စောစောစီးစီးကတော့ မစဉ်း

မစား”

“ဒါပဲနေမှာ၊ ဒီကောင် မိုးကုတ်မှာ မိန်းမရှိကို ရှိရမယ်၊သူ့အဖေကလဲ ဆူ...ဆူနေတယ်ဆိုတော့”

“မိုးကုတ်မကလို့ ဘယ်မှာရှိရှိ၊ တို့သူငယ်ချင်း သဇင်ကို တိတ်တိတ်ပုန်းဘဝမှာတော့ မထားစေရဘူး၊ ထပ်ယူပေါ့၊ တရားဝင်ကြေညာ၊ ဖြစ်တာက ဖြစ်ပြီးပြီ၊ ဖျက်လို့ရတော့တဲ့ ကိစ္စလဲမဟုတ်ဘူး...”

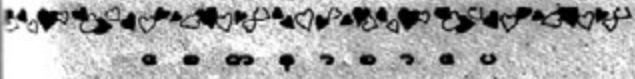
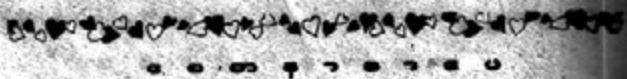
“ခုခေတ်မှာ မယားပြိုင်ဥပဒေရှိတာပဲ၊ သဇင်လဲ မယားပြိုင်ပေါ့”

ရူပါက ရှုံ့မဲ့နေ၏။ ရူပါအနေနှင့်ကျတော့ ကိုယ်က မင်္ဂလာဆောင်ထားသော ပထမဇနီးမို့ သဇင်ကိစ္စမြှောက်ပေးလျှင် ဝဋ်လိုက်မှာကြောက်နေ၏။

“တော်ပြီ၊ ငါတော့ ဆေးရုံမသွားတော့ဘူး၊ဒီကောင်မျက်နှာလဲ မကြည့်ချင်ဘူး၊ တွေ့ရင် သတ်မိမယ်”

“ငါတို့လဲ ဖုန်းလောက်ပဲဆက်တော့မယ်၊ သဇင်ဆေးရုံကဆင်းမှ အိမ်သွားမယ်၊ သူ့အဖေကို တိုင်တန်တိုင်ရမယ်၊ လူကြီးကတော့ သူ့လိုစဉ်းလဲမယ် မထင်ပါဘူး”

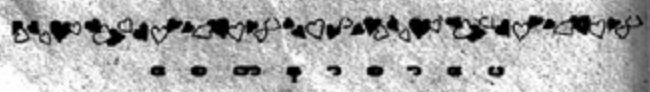
“ကြည့်လဲပြောဦး၊ သူ့အဖေပစ္စည်းဖြစ်နိုင်ချေ ရာနှုန်းကလဲ မနည်းလှဘူး”

ယောက်ျားသူငယ်ချင်းအုပ်စုကိုလည်း ခေါ်မနေတော့။ ကိုယ်ကမှ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်မို့ အလုပ်ပျက်ကာမှ ပျက်ရော၊ ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ်ပျက်နိုင်၏။ စည်သူနှင့်အောင်ကျော်ဦးကို မိမိကိုယ်တိုင်က ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စအတွက် အလုပ်ထဲက ထွက်ထုတ်သုံးနေတာမျိုးလည်း မဖြစ်ချင်ပါ။ ဝဏ္ဏဆိုပိုလို့ တောင် ဆိုးသေးသည်။ ဝဏ္ဏတစ်ယောက်အတွက် ကျူရှင်ပျက်ရလျှင် ကလေးတွေနစ်နာရှာမည်။ ဟိုမိန်းမအုပ်စုကတော့ မခေါ်ချင်လို့ကို ထားခဲ့တာ။ သူတို့လောက် သဇင်ကို သနားတာမရှိ။ သူတို့လောက် မြူမင်းကို စိတ်ဆိုးတာမရှိ။ မျက်နှာစုံညီတွေကြပြီဆို သူတို့ပဲ ကျေအေး၍ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ မိန်းမဆိုတာကတော့ ဒီလိုပါပဲ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာမှုမရှိ။ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသည်ဆိုသော ဆင်ခြေနှင့်လေယူရာတိမ်းတတ်ကြသည်ဟု စွပ်စွဲလျှင် မိန်းမသားသူငယ်ချင်းငါးယောက်က ခဲနှင့်ဝိုင်းပေါက်မှာသေချာ၏။

ခြံတံခါးဝမှာလာဖွင့်ပေးသူကို...

“မြူမင်းရှိလား” မေးတော့ ခေါင်းညိတ်၏။ တံခါးဖွင့်ကြိုဆိုတာလား၊ ကြိုသင်မထားမိတာလားတော့မသိ။ မြူမင်းအိမ်ရှေ့တော့ရောက်ပြီ။ ဧည့်ခန်းထဲဝင်ထိုင်ပြီ။ မြူမင်းကလည်း တွေ့ဆုံပြီ။ သူ့အိမ်ထဲရောက်ရှိလာသူကိုမှ စကားဆီးမပြောလျှင် အဲဒီအတွက် လက်သီးတစ်လုံးကျွေးပြီးမှ တခြားစကားတွေ ဆက်ပြောမည်ဟု တွေးလိုက်ဖြစ်သေးကာ

ကိုယ့်အတွေး ကိုယ်သဘောကျလျက် နေခ မျက်နှာနည်းနည်းပျော့ကျသွားရသည်။

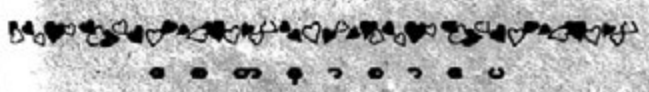
“အလည်သက်သက်ပဲလား”

ကြည့်။ မေးပုံက ခွကျ၏။ မြူမင်းအိမ်ကို ဒီတစ်ခေါက်မဟုတ်ပါ ဟိုအရင် သင်တန်းတွေ တူတူတက်စဉ်က အခေါက်ခေါက်ရောက်ဖူးသည်။ ထမင်းလည်း စားဖူးသည်။ သို့ပေမဲ့ မြူမင်းဧည့်ခံပုံက ဧည့်သည်ဆန်၏။ မိန်းကလေးတွေကိုမို့ ဆိုထားပါတော့။ ယောက်ျားချင်းလည်း တူတူ။ ဧည့်ခန်းမှာ ဧည့်သည်ကြီးတွေလို ထိုင်ရသည်။ သူက ဧည့်ခံစကားပြောသည်။ တည်ခင်းကျွေးမွေးသည်။ ထမင်းစားသည့်အကြိမ်တွေမှာ ထမင်းစားခန်းသို့ဝင်၊ စားသောက်ပြီးလျှင် ဧည့်ခန်းမှာ ပြန်ထိုင်၊ ဧည့်ခံ။ တကယ့်ကို ဧည့်သည်သောင်သည် ပုံစံပြည့်ပြည့်ဝဝကြီး။

ဝဏ္ဏတို့၊ စည်သူတို့၊ ကျော်ဦးတို့၊ တေဇာလည်း တူတူ။ အဲဒီကောင်တွေအိမ်သွားလျှင် သူတို့က ကိုယ့်အိမ်လာလျှင် ဘယ်သူကမျှ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ဧည့်ခံလေ့မရှိ။

“ဟေ့ကောင်...လာ” ဟုဆိုကာ ကိုယ့်အိမ်ခန်းထဲ

သွင်းသွားသည်ချည်း။ စည်သူနှင့်ကျော်ဦးတို့အိမ်ဆို တိုက်ခန်းမို့ ကျဉ်းကျဉ်းကြပ်ကြပ်။ ကျဉ်းချင်ကျဉ်း ကြပ်ချင်ကြပ် ကိုယ်မရှိနှမ်းပါးတာ သူငယ်ချင်းချင်း ရှက်စရာမလို။ အိမ်ခန်းထဲဝင်ကြ။ ကျယ်ချင်ကျယ်၊ ရှုပ်ချင်ရှုပ်၊ ထိုင်စရာမရှိ

လျှင် ခုတင်ပေါ်ဝင်ထိုင်သူကထိုင်၊ လှဲအိပ်သူက အိပ်။ ထွေးလုံးရစ်ပတ်၊ သတ်ကြပုတ်ကြ၊ သူငယ်ချင်းချင်းထဲမှာ ဆင်းရဲခြင်းမရှိ၊ ချမ်းသာခြင်းမရှိ။ အားလုံးတူတူပင်။

မြူမင်းကျတော့... တောက်... ပြောရလျှင် အလွန်ကြီးကျယ်သည်။ ကျယ်မည်ဆိုလည်း ကျယ်ချင်စရာပါ။ သူက အားလုံးအားလုံးထဲမှာ အချမ်းသာဆုံး။ မြူမင်းရောက်မလာမီကဆိုလျှင် နေခ အချမ်းသာဆုံး ဖြစ်ခဲ့သည်။ မြူမင်းရောက်လာပြီးကတည်းက မြူမင်းက ဖုန်ဖိုးကို ဝေါခနဲဝေါခနဲသုံးသည်။ အားလုံးစုပေါင်းထိုင်ကြသော စားသောက်ဆိုင်တွေမှာ သူချည်းရှင်းသည်။

“ဟဲ့...သူဌေးသား”

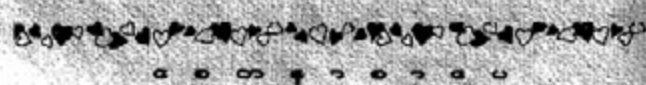
မိန်းမတွေက ခနဲလျှင်...

“ငါ့အဖေက မြန်မာပြည်မှာ နံပတ်သည်။ နံပတ်တစ်ရဲ့ ရှေ့က”

ဟု ပြောတတ်သည်။ ဘာလုပ်လဲဟု မေးလျှင်...

“တရားဥပဒေနဲ့ ကင်းလွတ်တဲ့ ပိုက်ဆံရမယ့် သမားအာရီအကုန်လုပ်တယ်”

ဟု ပြောတတ်၏။ တိတိကျကျ မဖြေ။ အဲသည်တုန်းကတော့ သူကပေါ်ကြော့သူဌေးသားမို့ မသိဘူးထင်ပါရဲ့ဟု တွေးထားလိုက်သည်။ ဒီကောင်လုပ်ပုံတွေက အချိုးမဖြေ။ သူ့အိပ်ခန်းထဲ ဘယ်တော့မျှမခေါ်။ တရင်းတနှီးကို

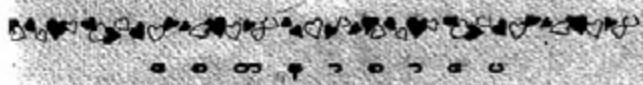
မရှိလို့ သူ့ကို ခင်မည့်သာခင်ရ၊ သူ့အချိုးမပြေတာကြောင့်ကို ကြည့်မရ...အမြဲဖြစ်ရသည်။ သူများအိမ်ဆိုလည်း သွားခဲသည်။ မိန်းမတွေအိမ်သို့ဆို ပိုဝေးသေးသည်။ ယောက်ျားချင်း အိမ်လည်း သိပ်မရောက်။ သူနှင့်ဆုံရတာတွေက သင်တန်းနှင့် စားသောက်ဆိုင်တွေထဲမှာပဲများသည်။ သူ့အိမ်အလည်ခေါ်ပေမယ့် သူများအိမ်ဆို အလှူအတန်းလောက်မှ လွဲ၍ မရောက်ဖြစ်။ သွားလျှင်လည်း ဧည့်ခန်းမှာအကျအနထိုင်၍ ဧည့်သည်လုပ်သည်။

“ဟေ့ကောင်...လာ” ဟု အခန်းထဲခေါ်သွင်းလျှင် ခေါင်းခါ၏။ “ပြန်တော့မှာ” ဆိုတာက စပြီးဖင်တကြွကြွရှိတော့သည်။ နေခ ချမ်းသာပေမယ့် သူဌေးသားရယ်လို့ တစ်ခါမျှ ကိန်းကြီးခမ်းကြီးမရှိ။ မြူမင်းကတော့ သူဌေးသားပိုက်ကိုဖမ်းသည်။ ကိန်းကြီးခမ်းကြီးရှိသည်။ အဲဒီလိုကောင်က သဇင်ကျမှ အိမ်မှာခေါ်ပြီး ကွန်ပျူတာရိုက်ခွင့်ပေးရတာနှင့် တစ်နေ့ကုန်နေစေပြီး ထမင်းကျွေးရတာနှင့် ဘာနှင့်။ တောက်။ အချိုးမပြေတိုင်းသာ ဆဲရေးတိုင်းထွာနေရလျှင်လည်း ကိုယ်သာလျှင် အောက်တန်းကျတော့မည်။

“သဇင်နေကောင်းလာ”

“ကောင်းတယ်၊ တွေ့ချင်လာ”

“နေပေစေလေ၊ ငါ ဝင်တွေ့မှာပေါ့၊ သူက ထွက်လာနေရဦးမယ်၊ ကလေးရော”

“ကလေးလဲ နေကောင်းတယ်”

“မင်းဖားသားကြီးရော”

“ပြန်သွားပြီ၊ ဟိုမှာကလဲ မေမေတစ်ယောက် တည်းဆိုတော့ ကြာကြာမနေနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီကအလုပ်တွေကို ငါနဲ့တော်တော်များများ လွှဲနေ တယ်၊ အရင်လို မချောင်ဘူး”

“ဘာအလုပ်တွေလဲ”

“ပြောမနေနဲ့၊ ငါ့အဖေက ပိုက်ဆံရတဲ့အလုပ် ဆိုရင် သမားအာဇီဝသာ ဖြစ်ပစေ၊ သေးသေးရော ကြီးကြီးရော အကုန်လုပ်တော့ ရှုပ်ယှက်ကိုခပ်နေ တာပါပဲကွာ...မင်း ဘာစားမလဲ၊ ထမင်းစားပြီး ခဲ့ပလား”

“ကျွေးမလို့လား”

“ကျွေးမှာပေါ့ကွ၊ သဇင်လဲ မစားရသေးဘူး၊ သူ့အခန်းထဲမှာပဲ သွားစားလိုက်ကြမယ်၊ လာ”

ပြင်မညီအထပ်တွေမို့ မြူမင်းအိမ်က မျက်စိလည် လောက်သည်။ လှေကားလေးသုံးထစ်လောက် ငါးထစ် လောက်တက်ရုံနှင့်လည်း အထပ်တစ်ထပ်ထွက်လာသည်။ သုံးထစ်လောက်ဆင်းရုံနှင့်အောက်ရောက်သည့်အခါမှာ အပေါ် ထပ်မျက်နှာကျက်က ကိုယ့်ခေါင်းပေါ်မှာ အမြင့်ကြီး အဝေး ကြီးလည်း ဖြစ်နေတတ်သည်။ ဟိုအရင်ထမင်းစားဖူးစဉ်က

အောက်သို့ဆင်းရ၏။ အခုတော့ သဇင်အခန်းက အပေါ်သို့ တက်ရသည်။ သဇင်အခန်းသည် တော်တော်ကြီး ကျယ်ကျယ် ဝန်းဝန်း ရှိပါသည်။ သူ့နာပြုဆရာမလည်း ရှိသည်။ တင် ယောက်အိပ် ခုတင်ကတစ်လုံး။ (ညဆရာမအတွက်ထင် သည်) ဒရင်းမိဘက်ဒီ (Dreambed)ကတစ်လုံး။ စားပွဲဘစ် လုံး။ ကုလားထိုင်...အစက တစ်လုံးပဲ ရှိပုံရသည်။ နှစ်လုံး ထပ်သွင်းဖို့ မြူမင်းစိစဉ်၏။ ဟင်းတွေကလည်း စုံသည်။ အမှတ် မထင် ကြုံခိုက်ဆိုခိုက်မှာ ဝင်စားတာတောင် ဟင်းက ကောင်း၏။

“ဒီဟာ သွားမသောက်နဲ့၊ မီးနေသည် ဟင်း ခါး၊ တော်ကြာ မလိုလားအပ်တာတွေ ဖြစ်ကုန် မယ်”

“သွား”

မြူမင်းက ရယ်စရာပြောတာကို သဇင်က ရှက်နေ ၏။ သဇင်က တကယ့်ကို ကလေးအမေကြီးပုံစံဝင်နေ၏။

“ဆရာဝန်က လက်လုပ်ချဉ်နဲ့ အစပ်ပဲ ရှောင် ခိုင်းတယ်၊ အိမ်မှာချက်တဲ့ သမရိုးကျဟင်းတွေ၊ အိမ်သားတွေနဲ့ တန်းတူစားနိုင်တယ်ဆိုလို့ မီးနေ သည်အတွက် ဒန့်ဒလွန်ရွက်ဟင်းခါးတစ်ခုပဲ ထူး ထူးခြားခြား လုပ်ပေးရတယ်၊ ကျန်တာတော့ ပုံမှန် သူများတန်းတူပဲ”

သူ့သူများတန်းတူက ကောင်းလှပါသည်။

ချက်ပြီးသားကျွေးနေပြီးသားမှာပင် နှစ်လက်မခွဲသုံးလက်မလောက်ရှိသော ပုစွန်ထုပ်ကြီးဆီပြန်၊ ဂျူးမြစ်နှင့် ငါးရုံနှင့်ချဉ်ရည်၊ ဘဲသွေးသုပ်နှင့် ဆီးဖြူသီးသနပ်၊ အသည်ဆီးဖြူသီးသနပ်ဆိုတာ နေခေတ္တအိမ်မှာ စားလေ့စားထ သိပ်မရှိပါ။ မြူမင်းအိမ်မှာပဲ စားဖူးရသည်။ ဆီးဖြူသီးကို နူးနေအောင် ပြုတ်၊ အစေ့ထုပ်ပြီး ဆားလေးနည်းနည်းထည့်၍ ထောင်း၊ စေ့စေ့ကြော့မှ ပုလင်းထဲထည့်သိပ်ထားတာ ဖြစ်သည်။ စားချင်သည့်အချိန်မှာ ကြက်သွန်နီ၊ ကြက်သွန်ဖြူ၊ ငရုတ်သီးစိမ်းလေးပါးပါးတွေလှီးထား၊ ဆီစိမ်းကို ဆီးဖြူသီးထောင်းနှင့် အရင်နယ်၊ ပြီးမှ လှီးထားတာတွေရောနယ်ထားတာ ဖြစ်၏။ ချိုချဉ်ဆိမ့်ကလေးနှင့် အလွန်စားလို့ ကောင်းပါသည်။

“သဇင် ဒါမစားရဘူးနော်”

မြူမင်းက ဆီးဖြူသီးထောင်းကို ပြ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ချုပ်တယ်၊ ချဉ်ရည်လဲ သောက်မနေပါနဲ့ဟာ ကိုယ့်ဟင်းခါးပဲ ကိုယ်သောက်ပါ၊ ကလေးဝမ်းပျက်နေဦးမယ်”

“မင်းကလဲ သိလှချီလား”

“ဗဟုသုတပေါ့”

ထမင်းမြိန်ပါသည်။ နေခေက နှစ်ပန်းကန်အပြည့်စားပစ်သည်။ သဇင်ကလည်း တစ်ပန်းကန်ကုန်တော့ နောက်ထပ်နည်းနည်း ထပ်ယူသေးသည်။

“စားကောင်းတိုင်းလဲ စွပ်စားမနေနဲ့၊ ချုပ်ရိုး

ပြေပြီး ဗိုက်ပွင့်ထွက်ဦးမယ်”

မြူမင်းက ပြောတော့ သဇင်က ရယ်၏။ ဆရာမက ကလေးချီထားသည်။ ပုံစံလေးက ကြည့်နူးစရာ။ သူများတွေစားသလောက် ထမင်းစားသေးသူက မြူမင်း။ တစ်ပန်းကန်လှရုံပဲ စားသည်။

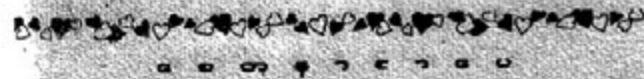
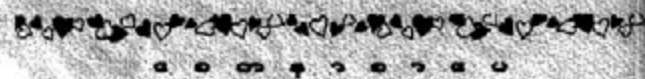
“မင်းက အစားနည်းလှချီလား”

“ငါမှ သိပ်မစားနိုင်တာ”

ဟုတ်သားပဲ။ ဟိုတုန်းကတည်းက မြူမင်းအစားနည်းသည်။ “အဲဒါကြောင့်ပိန်တာ” ဟုတောင် သူ့ကို ပြောခဲ့ဖူးသေးသည်။ ထမင်းစားပြီးလျှင် ကော်ဖီသောက်တာလည်း မြူမင်းအကျင့်ဖြစ်၏။ ကော်ဖီပြီးတော့ ရေခွေးကြမ်း၊ ငါးရုံခြောက်ဖုတ်ဆီဆမ်းနှင့် လက်ဖက်တစ်ပွဲရောက်လာ၏။

“သဇင် လက်ဖက်မစားနဲ့”

မြူမင်းက တားနေပြန်သည်။ နေခေက အချီးအချိတ်တွေကိုပဲ စောင့်ကြည့်နေသည်။ မြူမင်းဂရုစိုက်ပြုစုပုံက ပြောစရာမရှိပါ။ ဒီကောင်ပစ်စလက်ခတ်မလုပ်တာတော့ အမှန်ပါ။ စားသောက်ပြီးတော့ နေခေ နှုတ်ဆက်သည်။

“ပြန်မယ်၊ ဗိုက်လဲတင်းသွားပြီ၊ ရုံးတောင် ပြန်သွားနိုင်မယ်ထင်ဘူး၊ အိမ်ပြန်အိပ်ရမလို့ ဖြစ်နေပြီ”

“ငါ လိုက်မပို့တော့ဘူးနော်”

သဇင်က ပြော၏။

“အေးပါ...လူနာက လူနာလို နေစမ်းပါ”

သဇင်အခန်းမှ ထွက်ခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းကို ရောက်သည်။

“မင်းမှာပြောစရာရှိသေးလား”

မြူမင်းက မျက်နှာချင်းဆိုင် မတ်တတ်ရပ်လျက် မေး၏။

“သဇင်ကို တရားဝင်လုပ်ပေး”

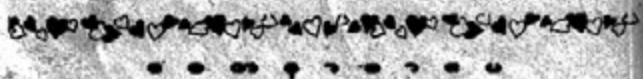
“ငါက လက်ထပ်ရမှာကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“သဇင်ကိစ္စ ငါ့မှာ တာဝန်မရှိဘူးလို့ ဘယ်လို ပြောမှ မင်းတို့ယုံမှာလဲ”

“ဒီစကားကို မင်းက သဇင်ကွယ်ရာမှာပဲ ပြောတာ၊ မင်းသဇင်ကို စောင့်ရှောက်ထားပုံက မင်းတာဝန်ယူနေတာပဲ”

“စေတနာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ ဒီလို စေတနာမျိုး မင်းမှာလဲရှိတယ်၊ ကျန်တဲ့သူတွေ

အားလုံးမှာလဲ ရှိတယ်၊ ငါက ကူညီခွင့်ကြုံလို့ စေတနာပြုခွင့်ရတယ်၊ ဒါပဲ”

“သဇင်က ကလေးအဖေအဖေမည် ဖွင့်မပြောဘူး”

“သူမှမပြောချင်တာ”

“မင်းသိလား”

“သိတယ်”

“မင်းကိုကျတော့ပြောသလား”

“ပြောတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မသိဘူး”

“ခွန်းတို့နဲ့နောက်ဆုံးဆုံတဲ့ရက်က သဇင်က မင်းကို ဖက်ပြီးငိုတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်”

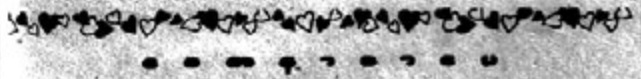
“ပွင့်လင်းလိုက်ကြရအောင်နော်...လို့ပြောခဲ့တယ်”

“ဟုတ်တယ်”

“မင်းက ဆေးရုံကဆင်းမှ အဆင်ပြေအောင် ကြည့်လုပ်မယ့်ပုံစံလိုလို ပြောခဲ့တယ်”

“ဒါလဲဟုတ်တယ်”

“အခု ဘာလို့မလုပ်သေးလဲ”

“မလုပ်ချင်လို့”

“ဘာ”

“တစ်သက်လုံးမလုပ်တော့ဘူး”

“ခွေးလိုကောင်”

စကားသုံးလုံးတောင် ဆုံးခွင့်မပေးလိုက်နိုင်ဘဲ လက်သီးက အရင်ရောက်သွားတော့သည်။ မြူမင်း ပက်လက်လန်လဲကျသည်။ ပြန်ထမလာပါ။ နေ့ခက်ပဲ စိုက်ကြည့်နေ၏။ ပြန်မထိုး။

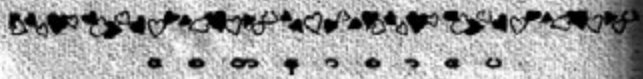
“ဟေ့ကောင်...ထလေ၊ ပြန်ထိုးလေ၊ မင်းယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား၊ ခွေးကျင့်ခွေးကြံတော့ ကြံစီတတ်တယ်၊ ပြီးတော့ ခွေးစိတ်ပဲ မွေးတယ်၊ ဟေ့ကောင်...ပြန်ထိုးလေ၊ မင်းကျွေးတဲ့ထမင်းကို စားထားပေမယ့် မင်းကို မသတ်ရဲဘူးမထင်နဲ့”

မြူမင်းထထိုင်သည်။ ဒူးထောင်၍ ဒူးနှစ်လုံးကို လက်နှင့်ဖိုက်ပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်ချထားသည်။ နေ့ခက်ကြည့်၏။ အိမ်ရှေ့မှ ဝုန်းဒိုင်းသံကြောင့်ထင်သည် သဇင်ဧည့်ခန်းသို့ ဖြည်းဖြည်းဖြန်ဖြန်လေး လျှောက်ထွက်လာသည်။

“နေ့ခ နင်ဘယ်လိုလုပ်လိုက်ပြန်ပြီလဲ၊ မြူမင်းကို နင်သတ်မလို့လား လူမိုက်ရဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ သတ်မလို့”

“သွား...နင်ပြန်တော့၊ နေ့ခ ငါတောင်းပန်

တယ်၊ နင် ပြန်ပါ နေ့ခရယ်၊ ငါ့အတွက်နဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ စိတ်ဝမ်းကွဲကုန်ပြီ၊ မြူမင်းလဲ အထိုးခံရတာ နှစ်ကြိမ်ရှိပြီ၊ မလုပ်ပါနဲ့ နေ့ခရယ်၊ နင် ပြန်ပါ”

သဇင်က တွန်းလွှတ်၏။ နေ့ခက ဆန့်ကျင်လိုစိတ် သိပ်မရှိတော့သည်မို့ “တောက်” တစ်ချက်ခေါက်၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ မြူမင်းက ပြန်မထိုးတော့ အချက်ပေါင်းများစွာ သတ်ပုတ်ဖို့ခက်သွားရသည်။ ကားကို ဝုန်းဒိုင်းဆောင် ထွက်ရင်း ပေါ်တီကိုတိုင်နားမှာ ယန်းအိုးတစ်လုံးကို ဝင်တိုက်ပစ်ခဲ့သေးသည်။ ဘာပန်းအိုးမှန်းမသိ။ လှည့်မကြည့်ခဲ့ပေ။ အသင့်ပွင့်ဆဲတံခါးမှပင် ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

“တောက်”

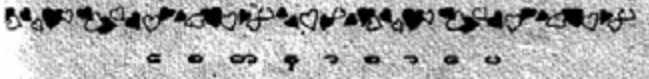

ဆယ်လူလာဖုန်းမြည်၏။

“နေ့ခ...မြူမင်း သူ့ အခန်းထဲ ဝင်သွားပြီး တံခါးချက်ချလိုက်လို့ ငါဧည့်ခန်းက ဖုန်းနဲ့ ခိုးဆက်တာ”

“ပြော...ဘာလဲ ငါဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“နင်...မြူမင်းကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် သွေး

ထွက်သံယို အလကားနေရင်း စော်ကားတာနှစ်ကြိမ် ရှိပြီ၊ နင် မြူမင်းကို တောင်းပန်ရမယ်”

“ဘာလို့တောင်းပန်ရမှာလဲ၊ သတ်တောင် သတ်ချင်သေးတယ်”

“နေခ...နင့်ကားကို လမ်းဘေးခဏထိုးရပ် လိုက်ပါလား၊ ငါ တစ်ခုခုပြောလိုက်ရင် နင် ကား ဆက်မောင်းနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကောင်းပြီ၊ ရပ်ပြီ”

“ရပြီလား”

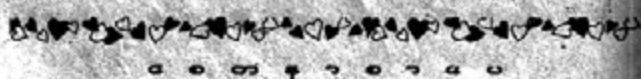
“အင်း”

“နေခ...မြူမင်းမှာ ဘယ်လိုလုပ် အပြစ်ရှိနိုင် မလဲ၊ မြူမင်းက ငါ့ကို ဘယ်လိုလုပ်လက်ထပ် မလဲ၊ မြူမင်းဟာ နင်တို့ထင်နေသလို ယောက်ျား မဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမဟဲ့မိန်းမ”

“ဘာ”

ကားသာရပ်မထားမိလျှင် ရှေ့မှာရှိသမျှ ဝင်တိုက်မိ တော့မှာ သေချာပါတော့သည်။

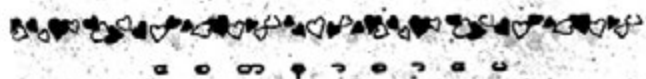
“ငယ်ငယ်ကတည်းက ယောက်ျားစိတ်ပေါက် နေလို့ ယောက်ျားလိုပဲ နေခဲ့တယ်၊ မိုးကုတ်မှာတော့ သူ ဘယ်လိုဝတ်စားစား၊ သူ မိန်းမဆိုတာ လူတိုင်း သိလို့ ရန်ကုန်ဆင်းလာပြီး လူသစ်စိတ်သစ်နဲ့

ယောက်ျားလုပ်နေတာ၊ သူဟာ မိန်းမစစ်စစ်ကြီး ဖြစ်နေမှ ငါနဲ့လက်ထပ်လို့ရပါဦးမလား နေခ ရယ်”

စကားအဆုံးမှာ သဇင်ငိုသံထွက်လာသည်။ ဆက်မ ပြောတော့ဘဲ ဖုန်းချသွားပါသည်။ နေခ ရှေ့သို့ တူရုငေး လိုက်၏။ ကတ္တရာလမ်းမည်းမည်းကြီး။ ခေါင်းတွေဆူပွက် လာသည်။ မျက်စိတွေပြာဝေပြီး ဘာမျှမမြင်ချင်တော့။ ကား ရပ်ထားလိုက်မိတာ မှန်လေခြင်း။ ကားပြန်မောင်းနိုင်ဖို့ကို ခဏတော့ အားမွေးယူရဦးမည်ထင်သည်။ ရင်ထဲမှာ အပြင်း ထန်ဆုံးခံစားချက်တစ်ခုပေါက်ကွဲ၏။

ယူကျုံးမရခြင်း။

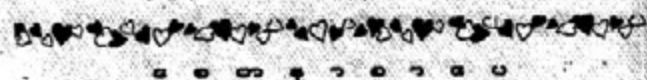

အခန်း (၁၂)

မြူမင်း...မြူမင်း ပိရိလိုက်တာ။

သွားပုံလာပုံဟန်ပန်နှင့် ဂိုက်ကအစ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကဲ့သို့သာ ပြုမူနေတိုင်း၏။ သူ့အသံက ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖို့ မလိုလားအပ်စွာ ချိုသာနေ၏။ သူ့လည်ပင်းသည် ရှည်မျောသေးသိမ်နေ၏။ မိန်းမသာဆိုလျှင်တော့ လည်တိုင်ရှင်းကလေးနှင့် လှလိုက်မည့်ဖြစ်ခြင်း။ သူ့မှာ တစ်ခါတစ်ရံ မဖုံးဖိနိုင်စွာပေါ်ထွက်လာသော ညင်သာညက်ညောမှုတွေရှိသည်။ ဒါတွေကို သူ မိန်းမဝါသနာပါ၍ မိန်းမတွေနှင့်ရောချင်၍ အိညက်အိညက်လုပ်တာဟု ထင်ခဲ့သည်။ သူ့ကို ကျားကျားလျားလျားမရှိသော ယောက်ျားတစ်ယောက်

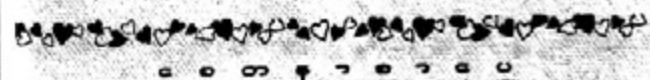
အဖြစ်သာမြင်ခဲ့၏။

မိန်းမ...ဟူ၍ ဘယ်တုန်းကမျှ မတွေ့မထင်ခဲ့ဖူးပါ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေအထားမှာတောင် သူဟာ လူဗလံကလေးတော့ မဟုတ်ပါ။ သို့ပေမဲ့ ယောက်ျားဖြစ်နေရတော့ ဒေါက်ဖိနပ်စီးလို့ မရ။ ခြောက်ပေတိတိမြင့်မားသော နေခနှင့်စာတော့ သူဟာ လူဗလံကလေး။ ဒါတောင် ဝဏ္ဏနှင့်အရပ်တူတူ။ မိန်းမထဲမှာတော့ တော်တော်မြင့်မားသည့် အမျိုးအစားထဲမှာပါ၏။ သူ့ကိုယ်လုံးကလေး ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့်ပို့ မိန်းကလေးလိုမျိုးဝတ်လိုက်ရလျှင် သွယ်ခွံလိုက်မည့်ဖြစ်ခြင်း။ သူ့မျက်နှာချောချောလေးဟာ မိန်းမချောလေးဖြစ်နေရတာကပဲ မိန်းမကြိုက်ပုံစံဝင်ကာ သင်တန်းမှာတုန်းက တချို့ကောင်မလေးတွေက စလို့သူ့ကို ကြိုက်ချင်ချင်။

ဒါတွေပြန်တွေးတော့ ရယ်စရာအကောင်းသား။

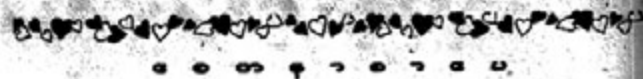
သူ့ကို ယောက်ျားပုံစံပေါက်စေဖို့ ကယ်တင်ထားသော အချက်တွေက မျက်ခုံးအပြားတော်တော်ကြီးကာ ထူမည်းနေခြင်းနှင့် မျက်နှာမသွယ်ခြင်း။ ပြီးတော့ (ယောက်ျားဖြစ်ချင်လွန်းစိတ်နှင့် ယောက်ျားပုံစံကို ဘယ်လောက်မျှအတုခိုးထားသည်မသိ) ယောက်ျားမတ်တပ်ရပ်ပုံ၊ ခါးထောက်ပုံတို့မှာ တောင့်တင်းခိုင်မတ်၍ မိန်းမလိုသွယ်ခွံမနေခြင်းတို့ဖြစ်လေသည်။ သူ့ဆံပင်ထားပုံက ခေတ်ဆန်ဆန်ခေတ်မီ

နေသည်မို့လည်း သူ့ကိုလှချင်သော ယောက်ျားတစ်ယောက် အဖြစ်သတ်မှတ်ခဲ့သည်။ သူဟာ မိန်းမသားတွေနှင့်အပေါင်း များသည်။ များပေမပေါ့ ဒါမှ သူ့လိုခြုံမှား။ သူ့အိမ်သွားလျှင် သူ့အခန်းထဲ သူ ဘယ်ခေါ်သွင်းပါ့မလဲ။ သင့်မှ မသင့်လျော်တာ။ ယောက်ျားသူငယ်ချင်းတွေ အိမ်သွားလျှင်လည်း အိမ်ခန်းထဲလိုက်ပြီး ခုတင်ပေါ်တက်ထိုင်တာမျိုး သူ ဘယ်လုပ်ပါ့မလဲ။

မြူမင်း...မင်းကို ခွင့်လွှတ်ရရုံမျှမက မင်းရဲ့ ထိန်းသိမ်းမှုတွေကိုတောင် လေးစားအထင်ကြီးရပြီကော။

ဒီလိုဆင်ခြေထိန်းသိမ်းတာကိုက ယောက်ျားစိတ် ဘယ်လောက်ပေါက်ပေါက် သူ့ကိုယ်သူ 'မိန်းမ' ဆိုတာ မေ့ထားလို့မရနိုင်တာဘဲ မဟုတ်လား။ သဇင်ကို ချဉ်ရေမသောက်နဲ့ လက်ဖက်မစားနဲ့ ဆီးဖြူသီးသနပ်မစားနဲ့ တားမြစ်ပိတ်ပင်နေပုံတွေက မိန်းမသားစရိုက်လေ။ မြူမင်းရယ် မင်း ဟန်ဆောင်ကောင်းပါတယ်။ မင်းကို တို့အားလုံးက ယောက်ျားလို့ပဲ လက်ခံခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းမှာ မိန်းမသား တစ်ယောက်ရဲ့ မိခင်စိတ်ဟာ ထင်ရှားစွာတည်ရှိနေခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ မင်းကို ယောက်ျားချင်းရယ်လို့ မညှာမတာ ကိုင်ခဲ့တွယ်ခဲ့ ဖက်တောင်ဖက်ခဲ့ဖူးသလား မသိ။ အားနာလိုက်တာ မြူမင်းရယ်။ မင်းကို ငါက နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် နှုတ်ခမ်းထောင့်က သွေးထွက်တဲ့ထိ ကိုယ်ထိလက်ရောက်

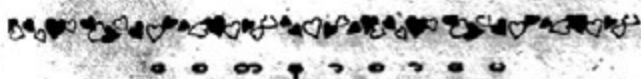

ထိုးကြိတ်စော်ကားခဲ့တယ်။

တကယ်တော့ ငါကသာလျှင် တစ်ဖက်သတ်ရန်လိုခြင်းဖြစ်ပြီး အဲဒီလို အထိုးအကြိတ်ခံရဖို့အတွက် မင်းမှာ ဘယ်လိုအပြစ်မှ ရှိမနေခဲ့ပါလား။ မှားလိုက်တာ။ ငါ ယူကျုံး မရဝါဘူးသူငယ်ချင်း။ မင်းခွင့်လွှတ်နိုင်ပါ့မလား။ မင်း ငါ့ကို ပြန်ပြီး ပါးရိုက်မယ်ဆိုရင် ငါ ဘယ်တစ်ဖက်ညာတစ်ဖက် ပါးနှစ်ဖက်ပြည့်အောင် လက်ဆောင်ပေးချင်ပါရဲ့မြူမင်းရယ်။ မင်းဆံပင်လေးရှည်လာတော့ မင်းမျက်နှာလေး ပိုသွယ်သွားပြီး ပိုချောလာလိုက်တာ။ မြူမင်းရယ် မင်းကို ထဘီအင်္ကျီလေးဝတ်ပြီး မိန်းမသားဝတ်စုံလေးနဲ့ ငါ မြင်ချင်လိုက်တာ။ မြူမင်းရယ် ငါ့ကိုယ်ငါ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး။ မင်းကို သနားတယ်။ ငါ ဘယ်လိုနည်းနဲ့တောင်းပန်ရမလဲ။ ငါ့ရင်ထဲမှာ တင်းခဲမွန်းကြပ်နေတဲ့ ခံစားမှုဟာ မင်းအတွက်ပဲ။ ကြံရာမရအောင် ငါ ကြေကွဲပါတယ်။ မင်းကို ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမလဲ ငါစဉ်းစားတယ်။

ငါ့ရဲ့အချိန်တိုင်းကို မင်း ပိုင်စိုးသွားပြီ။

မင်းကိုပဲ တစ်ချိန်လုံးသတိရ၊ မင်းအကြောင်းပဲ တွေး၊ အတွေးထဲမှာမင်းကိုတောင်းပန်၊ စိတ်ဆိုးမပြေတဲ့ မင်းကို ချောမော့၊ ချောမော့ရင်း ချောမော့ရင်းက မင်းနားက မခွဲနိုင် မခွာရက် အတွေးထဲမှာ ကဗျာဆန်နေမိပုံကြောင့် ငါ့ကိုယ် ငါတောင် ပြန်ရှက်ရတော့မယ်။ ငါ ညက တစ်ညလုံးအိပ်

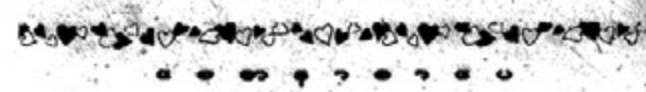

ဆိုလျှင်တောင် မြူမင်းလိုတော့ ချစ်မိမည်မဟုတ်တော့ပါ။
ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ချစ်မိပြီ။ အချစ်က ခိုင်မြဲ၏။
စူးနစ်နက်ရှိုင်း၏။ ဤအချစ်မှ ရုန်းထွက်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါ။
လိုလားနှစ်သိမ့်စွာနှစ်မွန်းချင်စိတ်ရှိသည်။ သို့ပေမဲ့ ကိုယ်က
သာ ချစ်မိသွားရပြီ။ သူက ရှုပ်အင်္ကျီဝတ်တုန်း၊ ဘောင်းဘီ
ဝတ်တုန်းပဲ ဖြစ်သည်။ နေစ ပြုံးလိုက်၏။ ဟိုတုန်းက
“တောက်” “တောက်” တွေနေရာမှာ အပြုံးတွေအစားထိုး
နေရာယူသည်။

ခွန်းက နင်ကလဲ တတောက်တောက်နှင့် တောက်
နိုင်လွန်းဟု ပြောဖူး၏။ ယခုလို အပြုံးတွေလွန်ပြီး ပြုံးပြီး
ပြီးကြီး ဖြစ်နေတာကို မသိမ်းနိုင်ကြောင်း ခွန်းသိလျှင် နင်က
လဲ ပြုံး... ပြုံးနိုင်လွန်းဟု ပြောဦးမည်ထင်ပါသည်။ ကိုယ်
ဘာလုပ်ရမလဲ။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ယောက်ျားလျာမလေးကို
မိန်းမပုံစံသို့ အရင်ပြောင်းရမည်။ ကားပေါ်တက် မောင်း
မထွက်မီ မေမေက ရုံးလားဟု လှမ်းမေးနေသေးသည်။

“အပြင်ပါမေမေ” ဟု ပြောပုံကစလို့ ပြုံးပြုံးကြီး
မို့ မေမေတောင် နားမလည်နိုင်စွာ မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကျန်ရစ်
ခဲ့တော့သည်။

ဧည့်ခန်းမှာ ကြီးမေကို တွေ့လိုက်ရတာ အဆင်ပြေ
သွားသည်။ မနေ့က ဧည့်ခန်းမှာ ကြီးမေမရှိပေမယ့် ကြီး
မေက ဒီကိစ္စကို သိခဲ့ပြီးဖြစ်ပုံရသည်။ မျက်နှာတင်း၏။

“မြူမင်းတို့ သင်တို့ ရှိပါသလား ကြီးမေ”

“ဘာကိစ္စလဲ မောင်မင်းနေခါ မြူမင်းကို ဒီ
တစ်ခါဒုက္ခပေးဦးမယ်ဆိုရင်တော့ ရဲတိုင်တော့
မယ်”

နေခက ပြုံးရွှင်စွာမျက်နှာချိုသွေးပေမယ့် ကြီးမေ
မျက်နှာက ပျော့ပျောင်းမသွားပါ။ နေခက သူဝယ်လာသော
လက်ဆောင်များကို စားပွဲပေါ်တင်၏။

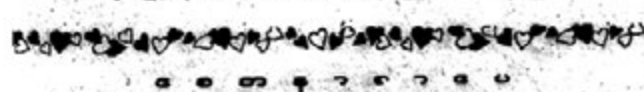
“ပန်းသီးက ဆွမ်းတော်ကပ်ဖို့ပါ။ ကြီးမေ
အတွက်ရော၊ မြူမင်းတို့သင်တို့အတွက်ပါ လုံလုံ
လောက်လောက်ပါ ကြီးမေ”

တစ်လုံးလျှင် နှစ်ရာငါးဆယ်ပေးရသော ဩစတြေး
လျပန်းသီးအလုံးသုံးဆယ်၏တန်ဖိုးကို ကြီးမေမှန်းဆနိုင်ပါ
လိမ့်မည်။

“ဒီအဆော့တက်ကွတ်ကီ (Assorted cook-
ies) ဘူးကတော့ ကြီးမေဖြည်းဖြည်းထားစားဖို့ပါ”

ဒီမုန့်ပုံးခပ်ပြားပြားကလေးကတော့ ထောင့်ငါးရာ
ပေးခဲ့ရသည်။

“ကော်ဖီမစ်ကစ်မသောက်ဘဲ နက်စိပဲ ဖျော်
သောက်ကြတယ်ဆိုလို့ နက်စိကဖီး၊ ကော်ဖီမိတ်
က ဖက်ထ်ဖရီး (အဆီလွတ် Fat Free) ပါကြီးမေ၊
ငါးရုံခြောက်ကတော့ မီးနေသည်စာ၊ မေမေပေး

လိုက်တာပါ”

စင်စစ် မေမေက အမှတ်ရစွာပေးလိုက်တာမဟုတ်ပါ။ နေခက မီးဖိုထဲဝင်ပြီး စားဖိုမှူးထမင်းချက်ကို မီးနေသည်မှာ ဘာရှိလဲ။ မီးနေသည်စားရတဲ့အစာ ဘာရှိလဲ ဝင်မီးလို့ ထမင်းချက်ဒေါ်ကြီးက...

“မီးနေသည်ဆို ငါးခြောက်ပဲ စားရတာပေါ့ကိုနေခရဲ့၊ မနေကပဲ နယ်က မိတ်ဆွေတွေလာလို့ ငါးရဲ့ခြောက်ကြီးတွေ လက်ဆောင်ပေးသွားတာ၊ ကောင်းကကောင်းနဲ့ ကိုယ်တိုင်ခွဲလာတာတဲ့”

ပြောပြောဆိုဆို ထုတ်ပေးသည့်အထဲက နှိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒါတွေ မလိုပါဘူး မောင်မင်းနေခ၊ ကြီးမေတို့လဲ ဝယ်စားနိုင်ပါတယ်”

“သိပါတယ်ကြီးမေ၊ ကျွန်တော်က ကန်တော့တာပါ၊ ကျွန်တော် မြူမင်းကို နှစ်ခါရှိပါပြီလက်သီးနဲ့ထိုးမိတာ၊ အဲဒီအတွက်လာတောင်းပန်တာပါ၊ သူငယ်ချင်းချင်းတော့ နှုတ်နဲ့ပဲတောင်းပန်တော့မယ်...”

“ကြီးမေကတော့ ကျွန်တော်က လူကြီးသူမအုပ်ချုပ်နေတဲ့အိမ်က လူငယ်တစ်ယောက်ကို စော်ကားခြင်းဟာ လူကြီးကိုပါ စော်ကားသလိုဖြစ်လို့

ကန်တော့တောင်းပန်ဖို့ပါ ကြီးမေ၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ”

နေခ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဆင်းလိုက်သည်။

“နေပါစေ”

ပြောပေမဲ့ နေခဦးသုံးကြိမ်ချသည်။ ကိုယ့်အမေအရွယ်အမျိုးသမီးကြီးမှာ ဂုဏ်ဂုဏ်၊ ဝယဂုဏ်ဆိုတာရှိပါသည်။ ကန်တော့အပ်၏။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်တယ်လို့ ပြောပါ ကြီးမေ၊ ကျွန်တော်တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“အင်းလေ... အထင်မှားအမြင်မှားဆိုတော့လဲ လူငယ်ပီပီ မှားမိတာပေါ့၊ ရှိပါစေ၊ နဲ့ပေါ်ပြန်ထိုင်ပါ”

နေခက ကြမ်းပြင်မှာပဲ ရှိဆဲမို့ ကြီးမေက ကုလားထိုင်ပေါ် ပြန်ထိုင်ခိုင်း၏။ နေခ ဖြည်းဖြည်းပြန်ထဲ၍ထိုင်သည်။ ရိုကျိုးနှိမ့်ချခြင်း၏ အကျိုးကျေးဇူးကို ကြီးမေထံမှ စတင်ခံစားလိုက်ရပါသည်။ မုန့်တွေချည်းဆိုလျှင် ကြီးမေလက်ခံမှာ မဟုတ်ချေ။ သူတို့လည်း ဝယ်မစားနိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ခုတော့... ကြမ်းပြင်ပေါ်ဆင်း၍ ဦးသုံးကြိမ်ချလိုက်ခြင်းကြောင့် ကြီးမေ အားနာခွင့်လွှတ်သွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ကျွန်တော် သဇင်အခန်းထဲ ဝင်သွားလို့ရပါ

မလား ခင်ဗျာ”

“သဇင်အခန်းဟာ မီးနေသည်နေတဲ့ အခန်းဆိုတော့ လောလောဆယ်မှာ မီးနေခန်းလို့ခေါ်နိုင်တယ် မောင်မင်းနေခရဲ့”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ကြီးမေ၊ မနေ့က ထမင်းတောင် ဝင်စားပြီးပါပြီ၊ ပြီးတော့...ခုခေတ်လူငယ်တွေက အယူမသီးတတ်ကြတော့ပါဘူး၊ ဆေးရုံဆိုလဲ ဘာထူးလဲ၊ မီးနေခန်းပဲပေါ့၊ သွားကြလာကြတာပါပဲ”

“ဒါဖြင့်...လာ”

နေရာသိပြီးပေမယ့် ကြီးမေ ရှေ့ခြေတစ်လှမ်းကျော၍ မသွားဝံ့ပါ။ ကြီးမေနောက်မှာပဲ ခပ်ကုပ်ကုပ်ကလေးလိုက်လာရသည်။ နေခ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရယ်ချင်ပါသည်။ ကြောက်နေလိုက်ရတာဟုတွေးမိ၏။ ဒီလောက်ကြောက် ဒီလောက် ရိုသေနေခြင်းဟာ ကိုယ့်ဘက်က မှားထားလို့လည်း ဖြစ်သည်။ ရှေ့ဆက်၍အမှားမခံနိုင်လို့လည်းဖြစ်သည်။ ရှေ့ဆက်မည့်လမ်းကြောင်းတွေက တော်တော်ကြီး ထွင်ယူရဦးမည်လေ။ မြူမင်းဆိုသော အချစ်လမ်းကလေးမှာ လျှောက်လှမ်းဖို့က ဆူးချုံထွင်စရာတွေ အများကြီးရှိသေးနေသည် မဟုတ်လား။

“သဇင်နေကောင်းလား”

သဇင်က ကလေးကို ဆရာမဆီ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“တစ်ယောက်တည်းလား”

“ဆရာမ ကလေးခေါ်လာပေးပါလား၊ ကျွန်မချီချင်လို့”

ကြီးမေက နေခကို အခန်းဝထိသာပို့ပြီး အခန်းဝမှာရပ်၍ ဆရာမကို ပြောလိုက်သည်။ သူတို့ သုဇယျာဓိတွေကြားထဲမှာ ပြောစရာတွေအများကြီး ရှိနေမှာ ကြီးမေသိသည်။ ပြီးတော့ မြူမင်းဆိုသည့် တူမကလေးကို မိန်းမစိတ်သို့ပြန်ရောက်အောင် ပြန်လုပ်ပေးနိုင်သူဆိုလျှင် မြူမင်းဖေဖေက ထိုသူကို တစ်ကိုယ်လုံး ရွှေရည်သွန်းပြီး ရတနာပေါင်းစုံစီချယ်ပစ်လိုက်မှာဖြစ်၏။ နည်းပေါင်းသာစုံရော ပြောလို့မရ၊ တွေ့တိုင်းဆူ၊ ရှက်အောင်ပြော၊ ငယ်ငယ်တုန်းကဆို ရိုက်တောင်ရိုက်ခဲ့သေးသည်။ ပြောမရ၊ ဆိုမရ။ ခုလိုလက်မြောက်ထားရချိန်မှာ ဒီအုပ်စုက ကယ်တင်ရှင်ဖြစ်နိုင်သော အလားအလာတွေ သဇင်မှ စလို့တွေ့နေရသည်။ ဒါကြောင့် အခွင့်အရေးပေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာမနှင့်ကလေးကို ကြီးမေက ဧည့်ခန်းသို့ ခေါ်သွားသည်။ သဇင်အခန်းထဲသို့ ဧည့်သည်ကျွေးဖို့အစားအသောက်များ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပို့ဖို့ကတော့ ပြောစရာမလို နောက်ဖေးကလူတွေသိကြမှာပါ။

“ဘာထူးသေးလဲ သဇင်၊ နင် ပြောလိုက်တာ”

ဆိုလားပဲ၊ နည်းနည်းတော့... သိပ်အရေးကြီးတဲ့ရောဂါ မဟုတ်ဘူး... ငါ သိပ်မပြောတတ်ဘူး၊ ဆယ့်လေး... သွေးနှစ်ပုလင်း သွင်းခဲ့ရတာတော့တယ်။

“ဘာက ဒီပါချမ်း... ချုပ်ဖို့ သူ့သမီးလွတ်မယ်ပြောထားတော့... ဘွားကို မသွားတာ၊ မြူမင်းအဖြစ်နဲ့ သူ့စိတ်ကန်တယ်။ ဘာသမီးအဖြစ်မနေဘူး၊ အဲဒါက... စိတ်ဆိုး...”

“ဘာက ငါထွက်ခဲ့တဲ့... ငြားသားကုမ္ပဏီကိုလဲ ကိုယ်စားလှယ်ယူလို့... မြူမင်းကို အတင်းခိုင်းတော့... ဆေးခန်းက အလုပ်တွေ ဝင်လုပ်နေ... မြူမင်းအကြောင်း ပြောပြတော့ 'တရားမဝင်' ငါ့အကြောင်းလဲ ငါ ပြောပါ့မယ်နေခဲ့...”

“နာမည်တော့... ငါ့အဖြစ်နဲ့ ငါပါ၊ ငါက ဆင်... မဟုတ်လား၊ အားကိုးရမယ့် ရိုးရိုးသာ... ချမ်းချမ်းသာသာထဲကဆို ငါ လက်ထပ်ချင်... ချစ်တာမချစ်တာ ငါရှေ့တန်းမတင်နိုင်...”

“တကယ်တော့... ရရင် တကယ်ပဲ သေတယ်နဲ့ သက်တဆုံး... ရိုသေပေးဆပ်ခြင်းနဲ့ ပြန်

ပြုစုမယ်၊ သူ့စွာရှိမယ်၊ မယားဝတ္တရားနဲ့ညီမယ်၊ ငါဒီလိုတွေးမိတာ မှားသလားနေခ၊ ငါ့မိသားစုအတွက်ပါတွေးတာ”

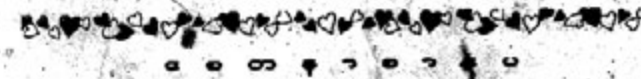
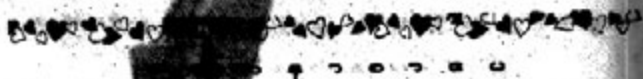
“ခုခေတ်မှာ ဒီအတွေးမျိုး၊ မပြည့်မစုံ မိန်းကလေးတော်တော်များများမှာ ဝင်နေကြပြီ” ဆိုသောအကြောင်း ဟိုတလောကပဲ မေခေနှင့်ဖေဖေ ဆွေးနွေးသံကြားရပါသေးသည်။

“ဒီတော့ လူတစ်ယောက်ကိုငါတွေ့တယ်။ ငါထက်အသက်ကြီးတယ်၊ ချမ်းသာတယ်၊ လူပုံကခပ်အေးအေး၊ ငါအားကိုးရပြီလို့ ထင်လိုက်တယ်၊ သူက ချစ်တယ်လို့ပြောတယ်၊ ငါလက်ခံတယ်၊ ငါဒါတွေ နင်တို့ကို မဖြောင့်ပေမယ့် မြူမင်းကိုတော့ ပြောခဲ့ပါတယ်၊ ပြောခဲ့ဆို... ဒီလူက ငါ့- ကုမ္ပဏီနဲ့ဆက်သွယ်တဲ့ လုပ်ငန်းပိုင်ရှင်တစ်ဦးမို့ပါ”

“သူက ဘာပြောလဲ”

“ဒီလူကြည့်ရတာ ရိုးပုံရပေမယ့် ဘာကိုမှန်းမသိဘူး၊ သူ့ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခု မကျေမနပ်နေသလိုပဲတဲ့၊ မြူမင်းက မသင်္ကာဘူး၊ အပြစ်ရှာနိုင်သလားဆိုတော့လဲ ရှာမတွေ့ဘူး၊ ငါကတောင် မြူမင်းကို နောက်လိုက်သေးတယ်...”

“နင်က သဘောမတူတာပါဟာ၊ နင်က ငါ့

ကိုများ ကြိုက်နေသလားလို့ သူက ရယ်တယ်၊
ငါက လက်ထပ်ချင်တယ် နေခရယ်၊ ရန်ကုန်မှာ
ငါစစ်ယောက်တည်း ကြိုးစားနေရုံနဲ့ ငါ့မိသားစု
ကို ရန်ကုန်ခေါ်နိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး...

“နင်တို့တတွေလဲ ပေါင်းနေရတော့ ငါ့မှာ
ချမ်းသာချင်စိတ်က ဖိစီးလာတယ်၊ အားကျမှားထား
ပေါ့ နေခရယ်၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ခဏမေ့တယ်၊
ငါကသာ လက်ထပ်ချင်တာ သူက အချိန်ဆွဲ
တယ်...”

“ငါ့မှာ သူ့အပြိုင်ကို မခံနိုင်ဘူး၊ သူ့ကို
လိုက်လျောရတယ်၊ မြူမင်းအတန်တန် သတိပေး
တဲ့ကြားက ငါ မှားမိတာ မှီကံမိတာ၊ ပြဿနာက
ဒီက စတာပါပဲ နေခရယ်၊ တကယ်တမ်း ပြဿနာ
ဖြစ်လာပြီဆိုတော့...”

“သူက မယူဘူးမဟုတ်ဘူး ယူမယ်၊ ဒါပေမဲ့
ငါ့ကို နင်တို့စိုးရိမ်သလို နင်တို့က မြူမင်းနဲ့စိုးရိမ်
တာ၊ အဲဒီလူက တကယ်အဲဒီလိုထားချင်တာ၊
မထင်မရှား ကီပင် Keeping ပေါ့နော်၊ အဲဒါဆို
ရတယ်၊ တရားဝင်လက်ထပ်နိုင်ဘူး...”

“လက်စသပ်တော့ သူကလဲ ငါ့လိုလူမျိုး ချမ်း
သာချင်လို့ သူဌေးမအသက်ကြီးကြီးယူပြီး အိမ်မှာ

စိတ်ချမ်းသာအောင်ထား...ထားတဲ့ ဝိုင်းကောင်း
ကျောက်ဖိ ယောက်ျားလေး၊ ကွယ်ရာမှာကျတော့
ကုပ်ကမြင်း...

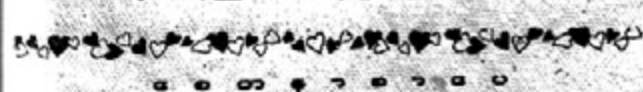
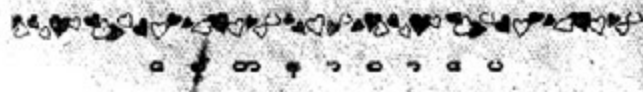
“နင်က မြူမင်းကို ထိုးတော့မြူမင်းက သူ
ဝဋ်လည်တာတဲ့၊ သူက အဲဒီလူကို သွားထိုးပြီးပြီ”

“နာရှာမယ်၊ ဒီဗလလေးနဲ့”
“အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ဟယ်”

သဇင်က အဖြစ်အပျက်တွေကို မျက်ရည်မကျဘဲ
ပြောနိုင်သည့်သတ္တိကို မွေးထားပြီးဖြစ်ပါသည်။ နေခက
ရင်ထဲမှာ ကြိတ်၍ ဘာဘရေ ကန်တော့၊ ကန်တော့...ဟု
ပြောရ၏။ မြူမင်းမဟုတ်လျှင် သူ့အဖေဟု စွပ်စွဲခဲ့ကြသေး
သည်လေ။

“ငါက ဒီလိုမှန်းမသိလို့ ဖြစ်မိတာ၊ တကယ်
တန်းကျတော့ ချစ်လှတယ်မှလဲ မဟုတ်တာ၊ ဒီနေ
ရာမှာ ငါ့လိုပဲ ဆင်းရဲတဲ့ မိန်းမသားတွေကို တွေ့
ရင် ငါ့ပြောမှာပဲ၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်နားလည်ပါ...”

“မမိမကမ်းနဲ့ အမြင့်ကို မလှမ်းပါနဲ့၊ မြင့်ချင်
ရင် ကိုယ့်ဘာသာကြိုးစား၊ ဖြတ်လမ်း မလိုက်ပါ
နဲ့လို့၊ ငါက အဆောင်မှာ ငါ့လောက်ဆင်းရဲတဲ့
သူတွေနဲ့ တူတူနေခဲ့ရတယ်၊ တချို့လဲ ငါ့လို ဖြတ်
လမ်းလိုက်နေကြတာ တွေဖူးတယ်...”

“တချို့အဆင်ပြေသွားတယ်၊ တချို့အဆင်မပြေဘူး၊ ဘဝပျက်ကျန်ခဲ့တယ်၊ ငါ့လိုပေါ့၊ တချို့ကျတော့ ငါ့ထက်ဆိုးသွားတယ်၊ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ယောက်ျားတကာဆီမှာ ရောင်းစားရတဲ့ ဘဝကို ရောက်သွားတယ်...”

“တချို့ အချိန်မီနောက်ဆုတ်လိုက်နိုင်လို့ ရည်းစားပျက်မဆိုတဲ့ နာမည်ဆိုးလောက်နဲ့ ပြီးသွားတယ်၊ ဒါပါပဲ နေခရယ်၊ နင် စာနာနိုင်မှာပါ”

“ဥက္ကာလား”

လွတ်ခနဲ မေးဖြစ်၏။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီတော့ ပြဿနာက တက်နေပြီ၊ ငါ နောက်ဆုတ်ခဲ့ပြီ၊ အလုပ်က ထွက်လာတဲ့နေ့မှာ ဥက္ကာနဲ့ ဆုံတာပါ၊ ဥက္ကာက မေမေတို့ဆီက စာလာပေးတာ၊ ငါက ပိုက်ဆံနည်းနည်း ထည့်ပေးလိုက်တယ်”

“ညော်...”

“ငါ့သားလေးဟာ သူ ကြီးလာတဲ့တစ်နေ့မှာ သူ့အဖေဟာ ဒီလိုလူစားအဖြစ်နဲ့ သိပြီး စိတ်ဓာတ်ရေးရာ သိမ်ငယ်စွာကြီးပြင်းလာရမှာမျိုး ငါ မလိုလားဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါပြောမယ်၊ ငါ့သားကို သားဖေဖေဟာ နိုင်ငံသူရဲကောင်း၊ တိုင်းပြည်အ

တွက် အသက်လှူသွားတာလို့...

“ငါတော့ အဲဒီလိုပဲ ဇာတ်လမ်းဆင်ထားတယ်၊ ဒါမှ ငါ့သားဟာ စိတ်ဓာတ်လုံခြုံတက်ကြွစွာ ကြီးပြင်းခွင့်ရမှာ”

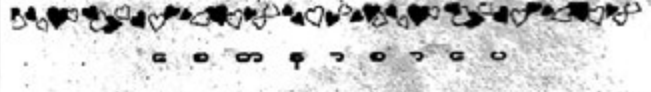
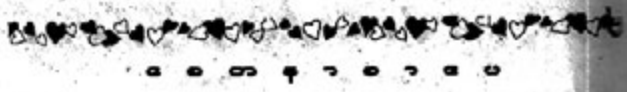
တစ်နေ့အလိမ်ပေါ်သွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲဆိုသော ပြဿနာကို စဉ်းစားရပါမည်။ သို့ပေမဲ့ စဉ်းစားချိန် သုံးလေးငါးနှစ်ဆိုသလိုတော့ရပါဦးမည်။ ကလေးက အဲဒီအရွယ်လောက်ကျမှ ကျွန်တော့်ဖေဖေ ဘယ်သူလဲ မေးမှာလေ။

“ငါလုပ်ခဲ့တဲ့ ကုမ္ပဏီကို ဘာဘ ကိုယ်စားလှယ်လွှဲယူတော့ အဲဒီလူ အလုပ်ပြုတ်တဲ့ထဲ ပါသွားလို့ တော်သေးရဲ့၊ မဟုတ်လဲ မြူမင်းက ဖြုတ်မှာ၊ မြူမင်းရောငါပါ ဒီလူနာမည်ကို တစ်သက်မခေါ်ကြေး၊ ပြန်မရွတ်ကြေး ကျိန်ထားကြတယ်...”

“ဒီနာမည် တစ်ယောက်သိသွားရင် တစ်ရာသိပြီး၊ ငါ့သားလေးကြီးလာတဲ့တစ်နေ့မှာ ပြန်ရောက်လာမှာစိုးတယ်၊ ငါ့အပြစ်တွေလဲ ခွန်းတို့ကို နင် ပြောပြလိုက်ပေါ့၊ နင်တို့အုပ်စုကလွဲရင်တော့ ထပ်မပြန်ပွားနဲ့တော့”

“စိတ်ချပါ”

“ငါနေကောင်းရင် ဘာဘကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်

တာ၊ နင်က စာစီခါတည်း ပြောတော့မလို့လား”

“စောင်းပန်ရုံပါ။ နင် လမ်းလျှောက်လို့ရ တယ်မှလား”

“ရပါတယ်၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“သူမှ ထွက်မလာတာ၊ နင်ရယ်၊ ငါရယ် သူ့ဆီသွားရအောင်”

“အခန်းထဲ ဝင်သွားလို့ ကြိုက်ပါ့မလား မသိဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မှန်တင်ခုံနဲ့ဘာနဲ့ဖြစ်နေပြီ၊ မှန်တင်ခုံပေါ်မှာ ငါ့ရဲ့ အစီအစဉ်မှာကြားမှုနဲ့ ကြီးမေက အလှပြင် ပစ္စည်းတွေ ဝယ်တင်ပေးထားပြီးပြီ၊ ဗီရိုထဲမှာလဲ ထဘီတွေရောက်နေပြီ၊ ထဘီတွေက ဗီရိုထဲမှာမို့ မမြင်နိုင်ပေမယ့် နှုတ်ခမ်းနီတွေ၊ မိတ်ကပ်တွေ၊ ကျောက်ပျဉ်တွေ၊ သနပ်ခါးတွေ နင်မြင်ရင်ရှက်မှာ”

“ရှက်ပြီး ပါးပိတ်ရိုက်လိုက်ရင်တောင် ငါက အရိုက်ခံချင်တာ”

“ရောဂါ”

“ဒါဆိုလဲသွားမယ်လေ”

သဇင်နှင့်နှစ်ယောက်လာခဲ့ကြတော့ နေရ ရင်ထဲမှာ

ဒိန်း...ဒိန်းနှင့် အကျယ်ကြီး မြည်နေသည်။ သဇင်က မြူမင်း အခန်းတံခါးကို သုံးချက်ခေါက်သည်။

“ဝင်ခဲ့ပါ”

အခန်းထဲက ထွက်လာသောအသံက အရင်ကထက် အများကြီး နူးညံ့ပျော့ပျောင်းနေပြီ။ စိတ်ထင်လို့လည်း ဖြစ်နိုင်၏။ သဇင်က ရှေ့မှဝင်သည်။ နေ့ခင်း နောက်မှကုပ်ကုပ် ကုပ်ကုပ်နှင့် လိုက်၏။ မြူမင်းက ခုတင်ပေါ်မှာ လဲလျောင်းနေတာဖြစ်၏။ နေ့ခါလာတာ မြင်တော့ ခုတင်ပေါ်မှ ထထိုင်သည်။ ပြီးတော့...ယောင်ရမ်းကာ ကြမ်းပြင်မှာရပ်၏။ မျက်လွှာချခေါင်းငုံ့ကာ လက်ကလေးနှစ်ဖက် ရှေ့မှာ စုထားသည်။ ဆံပင်ရှည်လေးများကား ရှေ့သို့ ဝိုက်ကာ ခေါင်းငုံ့ထားသောကြောင့် ပိုရှည်သလိုဖြစ်ကာ မိန်းမပိုဆန်သွားသည်။ ဝတ်ထားသောတီရှပ်က ကြပ်ကြပ်လေးမို့ ဒါဟာ ယောက်ျားလေးလို့ ပြောဖို့နေနေသာသာ ယောက်ျားလျာပုံစံတောင် မပေါက်တော့ပါ။

ဘောင်းဘီရှည်ဝတ်ထားသော ခေတ်ဆန်သည့် မိန်းမလှလေး ဖြစ်နေတော့သည်။

နေ့ခင်း မြူမင်းရှေ့နားသို့ ခပ်သွက်သွက်ကလေး သွားလိုက်သည်။ မြူမင်း ရှေ့ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဒူးထောက်၏။ ခေါင်းကို ငုံ့လိုက်သည်။

“ကျွန်ုပ်သေသင့်ပါတယ်”

ကြသည်။ စည်သူနှင့် အောင်ကျော်ဦးက သစ်ပင်ကိုင်းဖြတ် ကြီးတွေ ရအောင်ရှာလာကာ မီးပုံပွဲလေးလုပ်သည်။ ကလေး အမေ သဇင်နှင့် ကိုယ်ဝန်ဆောင် ရူပါတို့ကို ချန်လှပ်၍ နီ လာ၊ ကြည်ပြာ၊ ခွန်းနှင့် မြူမင်းတို့ကအစားအသောက်တွေ စီစဉ်နေကြသည်။ ယောက်ျားလေးတွေကို...

“နင်တို့ ဘီယာလောက်တော့ သောက်ချင် သောက်၊ တစ်ယောက်ကို နှစ်လုံးထက် မပိုရ၊ မဝရင် အချို့ရည် ထပ် ရမယ်” ဟုပြောကာ ခွင့်ပြုထားသည်။

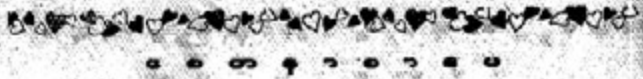
“ငါ့ယောက်ျားပါ မဖိတ်ရင် ငါလဲမလာဘူး”

ဟု ရူပါက ရာဇသံပစ်သည်မို့ ရူပါယောက်ျား ကို သက်ပိုင်လည်း ပါ၏။ အစားအသောက်တွေက ခွန်း၏ စီစဉ် မှုကြောင့် စုံသလောက် မြိုင်သည်။ ဒါမျိုးမှာ ခွန်းက အ ကျွမ်းကျင်ဆုံးဖြစ်သည်။ ကစားပွဲတွေကျတော့ ကြည်သာက ပိုင်သည်။ ပါဆယ်ဂိမ်း ထည့်ကစားခြင်းဟာ ကလေးသူငယ် မဟုတ်တော့သော သူများ ကလေးစိတ်ပြန်ဝင်ကာ စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ်အပျော်နိုင်ဆုံး ကစားနည်းဟု ဆိုကာ ပါဆယ်ဂိမ်း (Perce Game)လည်းထည့်သည်။

“ဟော...ဟိုမှာ...လာကြပြီ”

နေခေတို့ ရောက်လာ၏။ တေဇာ ဝလာသည်။ တေဇာ ဘေးမှာ ယောက်ျားသူစိမ်းတစ်ယောက်ပါလာသေးသည်။

“ခွေးကောင်ကြီးရေ...”

ကျော်ဦးက တေဇာလက်ကို ပြေးဆွဲကာ မီးပုံကို ပတ်ပြေး၏။

“ကောင်းလိုက်တာ ပျော်ပွဲနဲ့လာဆုံတယ်၊ မိတ် ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ ကိုသိန်းမြင့်ထွန်း၊ ငါနဲ့ အလုပ်တူလုပ်ခဲ့တာ၊ သူ့အိမ်က မန္တလေးမှာ၊ မိဘတွေကလဲ ရန်ကုန်ဆင်းမကြိုနိုင်ဘူး၊ ဒီည ငါ့ အိမ်မှာ အိပ်ပြီး မနက်ဖြန်မှ မန္တလေးတက်မယ်၊ ကားနဲ့...”

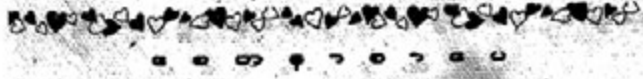
“လိုက်ကြဦးမလား၊ ဘယ်သူအားလဲ၊ ခွန်းက အလုပ်မရှိသေးဘူးဆို၊ အားရင် လိုက်ခဲ့မလား၊ ငါ လိုက်ပို့မှာ”

“အောင်မယ်...ဘာလို့အလုပ်မရှိရမလဲ၊ ခြင် ကိုက်ရာတောင် ထုံး မတို့အားဘူး”

“ကိုသိန်းမြင့်ထွန်း၊ ဒါ...ကျွန်တော့် သူငယ် ချင်းတွေ”

ဝဏ္ဏနှင့်နေခေတို့ကို လေဆိပ်မှာ မိတ်ဆက်ပေးခဲ့ပြီး ပြီဖြစ်၏။ လေဆိပ်မှာ လာကြိုသော တေဇာ မိဘတွေလည်း သားကို နှုတ်ဆက်ရုံနှုတ်ဆက်ကာ ပြန်ကြရ၏။ နေခေက ဒီ ပွဲပြီးမှ လိုက်ပို့မည်ဟု တာဝန်ယူခဲ့သည်။

“ဒါ...စည်သူ၊ သူက အောင်ကျော်ဦး၊ ကျော် ဦးလို့ပဲ အလွယ်ခေါ်တယ်၊ ဒီဘက်က မိန်းမ အုပ်စု

မှာ လိပ်ခါးဖားဖင်နဲ့ကာယအလှမယ်က ရူပါဝင်း”

ရူပါ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း နေခက လမ်းမှာ ပြောခဲ့သည်။

“ဒါ...ကျွန်မ ခင်ပွန်း ကိုသက်ပိုင်”

ရူပါက သူ့ယောက်ျားနှင့် ဝင်မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဒါက ခွန်း၊ ခွန်းသံချိုတဲ့၊ သူက သဇင်ခက်၊ သဇင်ပဲ ခေါ်ကြတယ်၊ သဇင်...နင် ကလေးရ နေပြီဆို၊ ဘယ်မှာလဲ”

“အိမ်ထဲမှာ၊ ပြီးမှ သွားချီပေါ့”

“နင့်ယောက်ျားရော”

“သေပြီ”

“ဪ”

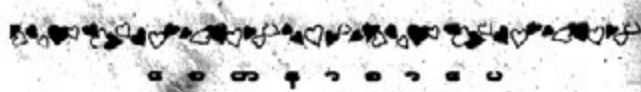
သဇင်ကလေးရနေပြီ၊ ရူပါက ကိုယ်ဝန်နဲ့ ဆိုတာ လောက်သာ အကြမ်းဖျင်းပြောနိုင်ချိန်ရသည်။ သဇင်ကို ယောက်ျားအကြောင်းမမေးနဲ့ဟု နေခ ပိတ်ချိန်မရခဲ့ပါ။ သို့ပေ မယ့် တေဇာက အကင်းပါးပါသည်။

“သူက နီလာတင်ထွတ်၊ နီလာပေါ့၊ နင်ရော

ရည်းစားမရလေးဘူးလား”

“ရှာတုန်း”

သုဇယံချင်းတွေ ပြောရိုးပြောစဉ် ပြောချပြီးမှ သူ စိမ်း ယောက်ျားနှစ်ယောက်ရှိနေပါလားဆိုတာ တွေးမိပြီး နီ

လာ ခေါင်းကလေး ပုဝင်သွားရသည်။

“မေကြည်သာလင်းတဲ့...၊ ကြည်သာပဲ ခေါ် တယ်၊ ဒါပေမယ့် အမြဲ စုပုပ်တယ်”

“ရည်းစားနဲ့ ကျတော့လဲ တစ်မျိုးပေါ့ကွယ်၊ ဟဲ...ဟဲ”

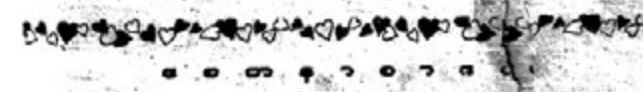
ကြည်သာက စကားကို ဆွဲဆွဲငင်ငင် ပြော၍ နောက် ၏။

“လုပ်မနေနဲ့၊ အထင်မကြီးဘူး၊ နင့်ကို ကြိုက် မယ့်သူက မွေးဖို့နေနေသာသာ ဟိုဘဝမှာတောင် သိပ်မအိုသေးဘူး”

“မြတ်စွာဘုရား...၊ မောင်လေးနဲ့ မမ ဇာတ် လမ်းလောက် လုပ်ပါဟယ်၊ ဒေါဒေါနဲ့ တူလေးဆို မကောင်းပါဘူး”

ရယ်လိုက်ကြလေ၏။ ရယ်စရာကောင်းလှသော ဟာသတော့ မဟုတ်ပါ။ သို့ပေမယ့် အားလုံးက ပျော်နေ သည် ကြည်နေသည်။ အလကားနေရင်း ရယ်မော ပျော် ရွှင်နေချင်ကြ၏။ ယောက်ျားသေပြီဟု ပြောထားသော သဇင် ရယ်သံကတောင် ပိုကျယ်နေသေးတော့သည်။

မိတ်ဆက်ပေးရမည့်သူက ကုန်သွားသည်။ မိန်းက လေး တစ်ယောက်တော့ ကျန်၏။ သူ့ကို တေဇာ မသိ။ နေခက လမ်းမှာ...

“ငါ့ကောင်မလေးလဲ ဒီပွဲမှာရှိတယ်”

ဟုပြောထားသည်။ အဖွဲ့ထဲမှာ သူ့စိမ်း မိန်းကလေး ဆိုလို့လည်း သူ တစ်ယောက်ပဲပါ၏။ တေဇာက မြူမင်း ကို သေသေချာချာကြည့်လိုက်သည်။ မြူမင်းက ပြုံးနေ၏။

“ကျွန်တော် သိတဲ့သူတော့ ကုန်ပြီ ကိုသိန်း မြင့်ထွန်းရေ၊ မသိတဲ့သူတစ်ယောက်ပဲ ကျွန်တော့ တယ်၊ ကြားတယ် မဟုတ်လား၊ လမ်းမှာတုန်းက တော့ နေခက သူ ကောင်မလေးလို့ ပြောခဲ့တာပဲ...”

“နေခ...မင်း ကောင်မလေးကိုလဲ မိတ်ဆက် ပေးလေကွာ”

“ဟေ့ကောင်”

နေခက လှမ်းအော်၏။ တေဇာက ပျော်နေသူမို့ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်စွာ တားဆီးလိုက်သော နေခ မျက်နှာ ကို သေသေချာချာ မမြင်လိုက်ပါ။ မြူမင်းအနားသို့ ကပ် သွားသည်။

“ကျွန်တော် တေဇာထိုက်ပါ၊ ဆယ်တစ် ယောက်အဖွဲ့ သူငယ်ချင်းအုပ်စုထဲကပါ”

သူဘာသာ မိတ်ဆက်ပစ်လိုက်တော့ အားလုံးက ဝါးခနဲ ဝိုင်းရယ်၏။ တေဇာက သူ့လုပ်ရပ်ကို သဘောကျ ပြီး ရယ်သည်ထင်ကာ လက်မထောင်ပြလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား၊ နေခ ကောင်မလေးလား”

“တေဇာ”

နေခ ခုန်ထွက်လာကာ တေဇာကို ဆွဲခေါ်၏။ တေ ဇာက ဇွတ်ရုန်းကာ မလိုက်ဘဲနေသည်။

“တေဇာ သူ့ကို နင် မသိဘူးလား၊ သေချာ ကြည့်ဦး”

မြူမင်း ရှက်မနေတော့ဘဲ ရယ်နေ၏။

“မြင့်ဖူးသလိုလိုတော့ ရှိတယ်”

“ဒါဆိုလဲ စဉ်းစားဦး၊ ဟေ့...စားရင်းသောက် ရင်း ဂိမ်းစမလား”

“စ၊ စ...၊ ကစားလဲ ကစား၊ စားလဲစား ရင်း”

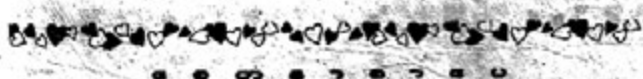
“ဟေ့ကောင်တွေ မြူမင်းရော...”

တေဇာက အော်မေး၏။

“ဒါ မြူမင်းအိမ် မဟုတ်လား၊ သူဌေးသား က ကိန်းကြီးခန်းကြီးနဲ့ ကြီးကျယ်နေပြန်ပြီလား၊ ထုံးစံအတိုင်း လူစုပြီဆိုရင် သူ နောက်ဆုံးမှ ရောက် တယ်...”

“ခုထိ အိမ်ပေါ်က ဆင်းမလာသေးဘူးလား၊ မြူမင်း၊ ဆင်းခုံ၊ မျက်ခုံးမွေး နုတ်နေသလား”

တေဇာ ရယ်စရာပြောတာက လက်တွေ့မှာ တံကယ် ပဲ ရယ်စရာကြီးမို့ ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

နေခ သိတယ်...

“နေခက ချစ်လို့ မြူမင်းက သိပြီး ပြန်ချစ်တာကို နေခ သိပြီဆိုတာလဲ မြူမင်း သိတယ်။ နေခက ချစ်တာကို မြူမင်းကသိပြီး မြူမင်းက ပြန်ချစ်တာကို နေခ သိပြီဆိုတာကို မြူမင်းသိသွားကြောင်းလဲ နေခ သိနေပြီ”

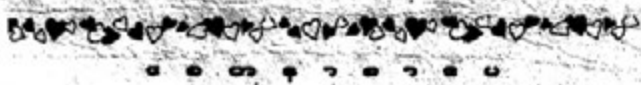
“ဟာ...ဘာတွေလဲ...တော်တော့”

ကြည်သာက အော်ဟစ်နေသည့် ဝဏ္ဏကို လှမ်းမာန် လိုက်သည်။

နေခက စိတ်ညစ်နေ၏။

မြူမင်းကို ရင်နှင့်အမျှ တန်ဖိုးထားစွာ ချစ်လှပါသည်။ ကိုယ့်အချစ်ကို ဒီလို ပေါ့ပြက်စွာ ရယ်သွမ်းနှင့် မဖော်ထုတ်ချင်ပါ။ လေးနက်စွာ တင်ပြခွင့် တောင်းချင်၏။ နေခ ဖွင့်မပြောရဲပါ။ မြူမင်း စိတ်ဆိုးသွားမှာစိုးသည်။ အချိန် အခါကို စောင့်နေရသည်။ ခုတော့ တောဇာလုပ်လို့ ပေါက်ကြားကုန်ပြီ။ နေခက မြူမင်းမျက်နှာကို ခိုးကြည့်လိုက်၏။ စိတ်များဆိုးသွားပြီလား။ စိတ်ဆိုးလျှင် ဘယ်လို ချောရပါ။

မြူမင်းမျက်နှာက နည်းနည်းရဲပေမယ့် ခပ်ပြုံးပြုံးပါပဲ။ ရှက်ပုံတော့ ရသည်။ စိတ်ဆိုးပုံမရပါ။ တော်ပါသေးရဲ့။

ဝါဆယ်ဂိမ်းကစားဖို့ မဲလိပ်စီစဉ်နေသော စည်သူက စာရွက်တစ်ရွက်နှင့် မဲလိပ်တစ်လိပ် ထပ်လုပ်လိုက်သည်။ စာကြောင်းက ‘ချစ်သောသူကို ဆွဲပြေးပါ’...ဟူ၍။ မဲလိပ်ကို ခေါက်ပြီး လက်ကြားညှပ်ထားလိုက်သည်။ သီချင်း ဖွင့်မည့် ကြည်သာထံမှ ကက်ဆက်ကိုသွားယူသည်။

“နင်တို့ မိန်းမတွေ အေးအေးဆေးဆေးကစား၊ ကျော်ဦးဖွင့်လိမ့်မယ်”

“အေး”

ကျော်ဦးဆီ ရောက်တော့ တစ်မျိုးပြောရသည်။

“နေခ လက်ထဲ အထုပ်အရောက်မှာ ကက်ဆက်ပိတ်၊ တိကျပါစေ”

“ဘာအကြံအဖန်လဲ”

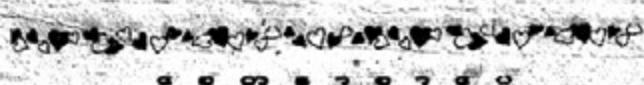
“ကုသိုလ်ရပါတယ်”

မဲလိပ်တွေ အားလုံး ဖလားထဲမှာ ထည့်ထားသည်။ နောက်ဆုံး ရေးထားသည့် မဲလိပ်က သူ့လက်ထဲမှာ။ နေခ နားသို့ ရောက်သွားပြန်သည်။

“ဒီလောက်ပိုလို့မှ မင်း မရောက်ရင် မနက်

ဖြန် ရေဝေးမှာ သွားသေ”

တိုးတိုးကြိတ်ပြောကာ နေခပခုံးကို လက်သီး ပျော့ပျော့ တစ်လုံးထိုးပစ်ခဲ့၏။ နေခ ယောင်ဝါးဝါးနှင့် သဘောပေါက်သလိုလိုရှိသည်။ ကျေးဇူး တင်ရမလိုပေမယ့် ကျ

နစ်ရမည့်အစား မြူမင်းစိတ်ဆိုးမှာကို ပိုစိုးရိမ်နေ၏။

“ကစားမယ်ဟေ့”

“ကောင်းတယ်”

စည်သူနှင့် ကျော်ဦးက ကစားပွဲကို ဦးဆောင်လိုက်သည်။

“ကျော်ဦးက ကက်ဆက်ဖွင့်ငိတ်လုပ်မယ်၊ ငါက မဲနှိုက်ပေးမယ်၊ အထုပ်ကတော့ မင်းတို့ပဲပေး”
အထုပ်ကို ဝဏ္ဏပေါင်ပေါ် စပစ်ချပေးခဲ့သည်။

“ဖွင့်မယ်”

“ဖွင့်”

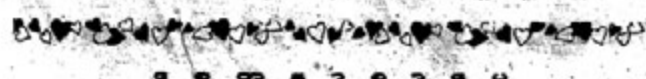
အထုပ်က လက်ဆင့်ကမ်းသွားသည်။ နေခ ပေါင်ပေါ်အရောက်မှာ ကက်ဆက်ရပ်မိစေဖို့ ကျော်ဦးက မျက်လုံးကြီး ပြူးအောင်ကြည့်နေရသည်။ နေခဆီသို့ အထုပ်အရောက်မှာ ကက်ဆက်ပိတ်ချလိုက်တော့သည်။ ကွက်တိပါပဲ။

“ဟေး...နေခ၊နေခ”

“မဲလိပ်နှိုက်မယ်”

ဖလားထဲမှ မဲလိပ်တွေကိုမွှေချင်ယောင်ဆောင်ပြီးမှ လက်ထဲမှာ ညှပ်ထားသော မဲလိပ်ကိုဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ဖွင့်ဖတ်၏။

“ချစ်သောသူကိုဆွဲပြေးပါတဲ့ ခင်ဗျား”

နေခ လှိုက်ခနဲ ပျော်သွားသည်။ မြန်းခနဲထရပ်၏။
မြူမင်းထံ လွင့်ခနဲရောက်ကာ ဝန်းခနဲ ဆွဲပြေးတော့သည်။

“ဟဲ့...ဝိုင်းထဲမှာ လှည့်ဆွဲရမှာ ဘယ်ခေါ်သွားတာလဲ”

ရူပါက လှမ်းအော်၏။

“မကြာစေနဲ့”

စည်သူ လှမ်းအော်တော့မှ တမင် စီစဉ်တာမှန်း ရိပ်မိတော့သည်။

“တော်ဖြီ”

မြူမင်းက ခပ်လှမ်းလှမ်းအရောက်မှာ သူ့ လက်ကို ဆွဲပြေးနေသော နေခထံမှ ဆောင့်ရုန်းကာ တုန်ခနဲ ရပ်၏။

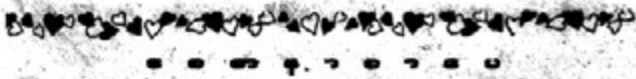
“မြူမင်း၊ ငါက တကယ်ချစ်တာ၊ နောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီရင်ဘတ်ကြီးထဲက လာတာ၊ အမှန်တကယ်၊ နင်ယုံပါ”

“ဟာ...ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ”

“ငါတို့ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် သိပြီးသားပါ၊ အသက်တွေလဲ ငယ်ကြလှတော့တာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခါတည်း လက်ထပ်ချင်တယ်၊ မစောင့်ချင်တော့ဘူး၊ သိပ်ချစ်တယ် မြူမင်းရဲ့”

“တော်ပါတော့ဆို၊ ပြန်မယ်...”

“ချစ်တယ်ဆိုတာ ပြောခဲ့ဦး”

“ဘာလို့ ပြောရမှာလဲ၊ လက်ကိုလွတ်၊ ဟိုမှာ
ဝိုင်းကြည့်ကုန်ကြပြီ”

“သူတို့ သဘောတူတယ်”

“အတွင်းထဲ လှိုက်စားတာ ဖရောင်းချက်ဆို”

“ငါ ဖရောင်းချက် လုပ်လိုက်ပြီ၊ နင်က ငါ
သုဇယျာဇ်နမဟုတ်တော့ဘူး၊ ငါချစ်သူ ဖြစ်သွား
ပြီ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ ခေါင်းညှိစို”

“သုဇယျာဇ်န နံပတ် ဆပ်ပုံတစ်ပါ”

“တကယ်ပါ၊ တို့ အဖွဲ့ထဲမှာ သုဇယျာဇ်နက
ဆယ်ယောက်ပဲ ရှိခဲ့တာ၊ ဆယ်တစ်ယောက်မြောက်
သုဇယျာဇ်နက ချစ်သူတွေ ဖြစ်ကြဖို့ နတ်သိကြား
တွေက ပို့ပေးတာ”

“သွားဇယ်”

“ဟေး... လာကြတော့၊ ကက်ဆက်ထပ်ဖွင့်ရ
ဦးမယ်”

“ခေါ်နေပြီ”

“ချစ်လားဆိုတာ ပြောခဲ့ဦး”

“ထင်ချင်သလိုထင်”

မြူမင်းက ဆောင့်ရုန်းကာ ပြန်ပြေးလာခဲ့တော့

သည်။

မြူမင်း...

မင်းကို အမြဲတမ်း သတိရနေမိတာဟာ ဘာ
ကြောင့်မှန်း ငါသိပြီ။ အဲဒါ မင်းကို ချစ်လို့။

မင်းအကြောင်းတွေ စဉ်းစားမိတိုင်း ငါရယ်မော
မိတာကို ငါ သိပြီ။ အဲဒါ မင်းကို ချစ်လို့။

မင်းကို သတိရတိုင်း မျက်ရည်ဝဲမိတာဟာ ဘာ
ကြောင့်မှန်း ငါ သိပြီ။ အဲဒါ မင်းကိုချစ်လို့။

ငါ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိသမျှ သက်ရှိတွေ အားလုံး
သေဆုံးကုန်ကြသလို၊ သက်မဲ့ အားလုံး လောင်ကျွမ်း
ကြွေကျကုန်ကြသလို ခံစားမိရတာ ဘာကြောင့်မှန်းငါ
သိပြီ။ ငါ့ ဘဝထဲကို မင်း ရောက်မလာသေးလို့။

